

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΙΒΩΤΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΣΕΛ. 72
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 7/ΕΤΟΣ 16
ΑΡΙΘ. 775

ΤΑ ΜΟΓΤΟΥΜΙΑ ΤΑΡΡ ΕΙΣΤΑ ΑΡΙΣΤΑ

**Αυτό το Μικρό Λάθος
μπορεί να σας κάνει να φαίνεσθε
10 Χρόνια
Μεγαλύτερα**

Ένα χρω-
μα πούδρας μπο-
ρεί να σας κάνει
να φαίνεσθε νέα
και να στολί-
την επιδερμί-
α σας με απερι-
οριστον ωραιό-
τητα, αλλά
μπορεί να σας κά-
η να μοιάζετε
αν γρά. Το να
σθε μελαχροινή
εν θέλει να πη-
τι πρέπει να με-
χειρίζεσθε μια
ούδρα δια μελαχροινές ή ρα-
ελ σκούρα, εάν πάλι είσθε
κνθεία τίποτε δεν επιβάλλει
ν χρῆσιν πούδρας ρασέλ, α-
ικτής. Ο ασφαλέστερος τρό-
ς να εκλέξετε το χρώμα, δ-
υ σας πηγαίνει καλλίτερα,
και να δοκιμάσετε εις το πρό-
πτι σας εξε διαφόρους χρω-
τισμούς και να ῥητε ποιόχρῶ
ας πηγαίνει καλλίτερα. Δύ-
σθε επίσης να νοσημοποιή-
τε μίαν πούδραν όπου κρα-
ἐπὶ τῆς επιδερμίδος σας γιά
μὴ θοισκεσθε εις τὴν ἀνάγ-
ν να πούδραρεσθε συνεχῶς.
ορεῖτε να κάμετε κάθε πού-
ι να κρατᾷ ἀρκεί να προσ-
ετε σὲ κάθε κουτί ἕνα κου-
άκι τοῦ καφέ mousse de

crème. Εἰς τὴν πούδραν Τοκα-
λὸν ἢ mousse de crème, εἶναι
ἐπιστημονικῶς ἀναμεμιγμένη, ἀ-
κριβῶς εἰς τὴν πρέπουσαν ἀνα-
λογίαν με πούδρα ἐκτάκτως λε-
πτὴν, ἀεροποιημένην. Δὲν ση-
ματίζει οὔτε κηλίδας οὔτε πλά-
κας ἐπὶ τῆς επιδερμίδος και
μιά ἀπλὴ χρησιμοποίησις θά
σας δώσῃ ἐπὶ δόκτῳ δολκλή-
ρους ὥρας τὸ καλλίτερον και
γοητευτικώτερον χρώμα.

3.000.000 γυναῖκες μεταχει-
ρίζονται κάθε πρωὶ τὴν πού-
δρα Τοκαλόν. Ἡ ἀπόχρωσις ἐ-
λέγχεται τῇ βοηθείᾳ τελευταί-
ως ἀνακαλυφθέντος μηχανήμα-
τος ὅπερ ἀποκλείει οἰοδότητε
λάθος.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 Τηλ. 80-786

Τὸ Συμφέρον σας

Εἶναι πρωτοῦ προβῆτε εἰς ἀγορὰν τῶν εἰδῶν
μα ἀποταθῆτε εἰς τὰ γραφεῖα μας ὅτι ἡ
γῶ τῆς π λυετοῦς μας πείρας, τῆς μετὰ
καταναλώσεως και τοῦ ὅτι ἀντιπροσωπεύουν
τὰ καλύτερα εὐρωπαϊκὰ ἐργοστάσια ἔχουν τι-
μὲς ἀσυγκρίσιμους και ἐξαιρετικὴν ἐκβολὴν
πληρωμῆς.

Χάρην ρελλάμας και δι' ἕνα μόνον μῆνα θὰ
διαθέσωμεν ὠρολόγια ἐκκεντῇ Τοῖχου παγκο-
σμίου φήμης μάρκας ASTRO με διπλοῦς κί-
πους ὑπερποτελείας.

Καθὼς και ἡλεκτρικὰ μόνον με 35 δρασμὰς
ἐβδομαδιαίως. Κατανάλωσις ρεύματος 0.

Εἰσὶς και ἀνδρικά τσιπς, χεῖρς.
Γυναῖκα χρυσὰ 18 καρυτιῶν με διαμάντια
και χρυσὴ ἀγκύρας 15 ρουμπινίων καθὼς γυ-
ναῖκα δοκτυλῖδια με διαμάντια.

Φωνογράφους πάσης φύσεως μάρκας Ἀκω-
τρον.

Εἰσὶς διαθέτομεν Ράδια και Ραδιογραμ-
μόφωνα ἀμερικανικὰ μάρκας Spaulding και με
ἐκβολὴν πληρωμῆς 15 μηνῶν.

Ἀποταθῆτε ἀπ' ὁδοῦς εἰς τὰ γραφεῖα μας.
Μια ἐπισκεψίς σας θὰ σὰς πείσῃ.

**ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
ΦΡΑΓΚΑΝΤΩΝΗ**

ΣΤΟΑ ΦΕΞΗ 155 (Γ' ὁδός)
Τηλ. 80-108

"Ενα δωμάτιο ταπετσαρι-
σμένο με χαρτί εἶναι κατὰ
τὸ ἥμισυ ἐπιπλωμένο.

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5

ΝΙΚΟΣ Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ

Τ. Ἑσωτερικὸς Νεφ-
χεμείου Α. Συγγρού.
Δερματικὰ - Γυναικε-
λογικὰ.

Κουμουνδούρου 21
Ἀθῆναι
(Ἐναντι Βασ. Θεά-
τρου) 10 1) 2-1 1) 2 π.μ.
5-9 μ. μ.
Τηλέφ. 52-623

Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὁδοντοίατρος
Μαυροκορδάτου 3.
Τηλέφ. 20507
Ἀθῆναι

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζουν καλλήματα
τελευταία μοντέλα με τις
τιμὰς:

18	Καρὰ τὸ ζῶγος δια-
14	» » » » » » » » » »
12	» » » » » » » » » »
10	» » » » » » » » » »
8	» » » » » » » » » »
6	» » » » » » » » » »

Ἀγοράζομεν διάφορα καλλή-
ματα. Τελεῖα και ἡγυμνημένα
ὠρολόγια δια 3 ἐτη. Ἐξαιρε-
τικὸς δι' ἐπισκευὰς ὠρολό-
αμερικανικῶν Γολδά. Ἐκεί-
λινός, Ζενίθ, Ὁμέγα, Νολ-
πίσης ἀφίχθησαν τὰ πλεονέ-
κτικα μοντέλα δι' ἀνδρῶν δια-
Σμάλτο.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΤΣ

Πατισίων 8, Τηλέφ. 28-407
Πανεπιστημίου 50 Τηλέφ. 223
(παρὰ τὴν Ὁμόνοια)

5 Ἰανουαρίου 1939

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

3

ΟΙ «ΑΣΤΕΡΕΣ»

Ἡ γοηστὴ τοῦ κινηματογράφου Ἑλένη Χέυ. Ἡ Χέυ ἀποκαλεῖται στο λολυγουντ «Λεοβαλ» και δικαίως, γιὰτὶ ἀν και πέρασε αἰ-
σίως τὰ σαράντα ἔχει ὁμορφίαν καὶ ὡμορφίαν ποὺ θὰ τὴν ζήλευσαν καὶ ἡ πρὸ νέας στάρ.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΕ ΤΙΣ ΝΕΡΑΙΔΕΣ

ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΠΟΥΡΣΕΝΑΡ

(Διήγημα ἑλληνικῆς ὑποθέσεως)

ΣΤΕΚΟΤΑΝ ὄρθιος, ξυπόλητος, μέσα στὴ σκόνῃ,
τὴ ζέστη και τὴς θερμῆς μύρωδῆς τοῦ λιμανιοῦ,
κάτω ἀπ' τὴν τέγτα ἑνὸς μικροῦ καφενείου, ὅ-
που μερικοὶ πελάτες εἶχαν σωριαστῇ στὴς κα-
ρεκλές, με τὴ μάταιη ἐλπίδα νὰ προστατευτοῦν ἀπὸ τὸν
ἥλιο. Τὸ παλὸ κοκκινωπὸ παντελόνι τοῦ μόλις ἔφτανε
ὡς τοὺς ἀστράγαλους, και τὰ γυμνὰ πόδια τοῦ φαίνον-
τουσαν εὐκίνητα, ἐπιδέξια, πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ
βαρεῖα καὶ ἀδέξια πόδια τὰ φυλακισμένα στὰ παπούτσια
τῶν ἀνθρώπων τοῦ Βορρά. Τὸ θαλασσὶ πουκάμισό τοῦ
ἐρχόταν σὲ ἀρμονία με τὴς μὲν ἀποχρώσεις τοῦ τοπί-
ου, γύρω. Οἱ ὄμοι τοῦ καὶ οἱ ὡμοπλάτες τοῦ φαίνοντου-
σαν μέσ' ἀπ' τὰ σκισίματα τοῦ ὑφάσματος σάν μικρὰ
θραγκία. Τὸ μῆλο τοῦ Ἀδάμ ποὺ φούσκωνε στὸ λαιμὸ
τοῦ, νόμιζες, θλέποντάς το, πὼς τὸν στενοχωρεῖ τόσο,
ὥστε φανταζόσουν πὼς θὰ τὸ ξεράσῃ ἀπὸ στιγμή σὲ
στιγμή. Τὰ αὐτιά τοῦ, λίγο πεταγμένα πρὸς τὰ ἔξω,
πλασιῶσαν λοξὰ τὸ κρανίον τοῦ σάν χερούλια ἀμφορέ-
ως. Ἀναμφισβήτητα τὰ ἰχνη τῆς ὡμορφίης διακρινόν-
τουσαν ἀκόμα στὸ πρόσωπό τοῦ, τὸ ἰσχνὸ και παρα-
μορφωμένο ἀπ' τὴν πείνα. Τὰ μάτια τοῦ, μάτια ἄρρω-
στοῦ ζώου, κρυβόντουσαν χωρὶς δυσπιστίαν πίσω, ἀπ' τὰ
μακριὰ τσίνοῦρά τοῦ. Κρατοῦσε τὸ δεξιὸ τοῦ χέρι διαρκῶς

τεντωμένο με τὴν ἐπιμονὴ καὶ ἐνοχλητικὴ ἐκείνη κίνησι
τῶν ἀρχαϊκῶν εἰδῶν ποὺ φαίνονται σὰ νὰ ζήτουν ἀ-
πὸ τοὺς ἐπισκέπτες τῶν μουσείων τὴν ἐλεημοσύνη τοῦ
θαυμασμοῦ τῶν, και ἄχοι ἀναρθεροὶ ἔδωσαν ἀπ' τὸ δα-
νοῖχτο στόμα τοῦ ποὺ ἄφηνε νὰ φαίνονται τὰ λαμπερὰ
δόντια τοῦ.

—Εἶναι κοφάλας, ράτῃς

—Ὁχι, δὲν εἶναι κοφός.

Ὁ Γιάννης Δημητριάδης, ὁ ἰδιοκτήτης τῶν μεγάλων
καπουνοποιεῶν τοῦ νησιοῦ, ἐπαφελήθηκε μίᾳ στιγμῆς
ἀφῆρημάς ποὺ τὸ θολὸ βλέμμα τοῦ τρελλοῦ χανόταν
πρὸς τὴ μεριά τῆς θαλάσσης και ἄφηνε νὰ πέσῃ κάτω
μιά δραχμὴ. Ὁ ζητιάνος ἄκουσε τὸν κρότο τοῦ νομί-
ματος και, σκύβοντας, τὸ ἀρπάξε με λαχτάρα. Ἐπει-
τα ξαναπῆρε τὴν ἴδια ἀφῆρημένη στάσι.

—Δὲν εἶναι κοφός, ξαναεῖπε ὁ Γιάννης Δημητριά-
δης με ὄφρος ὀνειροπόλο. Ἐχασε τὴ μιλίαν τοῦ και τὸ
μυαλό τοῦ ὑπὸ τέτοιαις συνθήκας ποὺ συχνὰ τὴς ζήλευ-
σάν, ἐγὼ ὁ λογικὸς ἄνθρωπος, ὁ πλούσιος ἄνθρωπος, ποὺ
πάντοτε εἶσκα τὴν πλῆξιν και τὸ κενὸ στὸ δρόμο μου.
Ὁ Παναγιώτης μουγγάθηκε στὰ δεκαοχτὼ τοῦ χρόνια,
γιὰτὶ συνάντησε τὴς νεράιδες ὀλόγιμες...
Ἐνα δευτὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλη τοῦ Παναγιώ-

τη, καθώς άκουσε τόν φίλο μου να προφέρει τ' όνομά του. Δέν φαινόταν να καταλαβαίνει την σημασία των λόγων του, μά λίγο τόν ένοιωσε. Εύχαριστημένος πού ήξερε ότι μιλούσαν γι' αυτόν πράγμα πού τόν έκανε να έλπιζε σε μία καινούργια έλεημοσύνη, άπλωσε αδιάφορα τó χέρι του με την φοβισμένη κίνηση του σκύλου πού άγγίζει με τó πόδι του τó γόνατο του άφέντη του για να μή ξεχάσει να τού δώσει να φάη.

— Ο Παναγιώτης ήταν μοναχογιός ένος από τούς πιό εύπορους αγρότες του χωριού μου, εξακολούθησε ό Γιάννης Δημητριάδης. Οί γονείς του είχαν τόσα χωράφια πού δέν ήξεραν τί να τά κάνουν, είχαν ακόμα ένα μεγάλο λιθόχτιστο σπίτι, ένα άπέραντο περιθώλι με κάθε λογής χόρτα και λαχανικά, έληές και άμπέλια. Μπορούσε να πή κανείς για τόν Παναγιώτη, πράγμα πού σπάνια συμβαίνει σ' ένα έλληνόπουλο, ότι είχε σιγουρεμένο τó ψωμί του για όλη του τή ζωή. Θά μπορούσε να πή κανείς ακόμα ότι είχε μπροστά του τόν δρόμο του χαραγμένο, έναν δρόμο ίσιο και μονότονο, μά με τζιτζικία, έδω και εκεί, και με πουλιά πού κελαηδούν, και με σταθμούς, όχι και πολύ δυσάρεστους, μπροστά στις ταβέρνες.

»Βοηθούσε τις γρήες να ραβδίζουν τις έληές, επέθλεπε στο άμπαλλάρισμα της σταφίδας σε κασόνια και στο ζύγισμα του μπαμποκιού και των μαλλιών. Στις λογομαχίες του με τούς άγοραστές των καπνών, ύπεστήριζε ζωηρά τά συμφέροντα του πατέρα του κι' έφτυνε καταγής, όταν του πρόσφεραν τιμές πού νόμιζε πώς τόν ζημιώναν.

»Ήταν άρραθωνιασμένος με την κόρη του κτηνιάτρου, μία χαριτωμένη μικρούλα πού εργαζόταν ως δαχτυλογράφος στο έργοστάσιό μου. Έπειδή ήταν πολύ άμορφος, ή κακές γλώσσες έλεγαν πώς είχε φιλενάδα την παπαδιά, μά ό παπής δέν μνησικακούσε έναντίον του, γιατί δέν πολυαγαπούσε τις γυναίκες.

»Τί τά θέλεις όμως; Ή εύτυχία των ανθρώπων είναι τó πιό εύθραστο πρᾶγμα. Και όταν δέν την καταστρέφουν οί άλλοι άνθρωποι, την άπειλούν τά φαντάσματα.

»Δέν θα ξέρής πως ότι ή χώρα μας είναι γεμάτη μυστηριώδη πνεύματα και έωτικά. Τά «στοιχεία» μας όμως δέν μοιάζουν καθόλου με τά φαντάσματα του Βορρά πού κοιμούνται όλην την ήμέρα στους τάφους των νεκροταφείων και θγαίνουν μονάχα τά μεσάνυχτα. Τά δικά μας φαντάσματα δέν τυλιγονται με άσπρα σάβανα και οί σκελετοί τους έχουν και σάρκες. Μά είναι πως δέν έπικίνδυναν από τούς θρυκλάκες σας, γιατί αυτοί τολμάχιστον έζησαν σαν άνθρωποι, γνώρισαν την ζωή κι' έμαθαν τί θά πη πόνος.

»Η νεράιδες των έσοχών μας είναι άθως και κακές σαν την ίδια τή φύσι πού άφανίζει τόν άνθρωπο. Οί άρχαιοί θεοί και ή θεές πέθαναν με τούς ναούς των και μέσ' στα μούσεια θρίσκονται μόνο τά ψυχρά μαρμάρινα πτώματά τους. Μά ή νεράιδες, ή άρχαίες Νηριίδες, αυτές ή παμπόνηρες κοπέλλες πού χορεύουν γύρω στις συκιές και στις πηγές των νερών είναι άθάνατες σαν τή γή, τó νερό και τόν σκληρό ήλιο.

»Σ' αυτές τó καλοκαιρινό φως έχει γίνει σάρκα και γι' αυτό τó αντίκρισμά τους φέρνει τόν λιγγο και τó άσπασμα. Βγαίνουν στην ώρα του μεσημεριού και φαίνονται σαν τυλιγμένες μέσα στο μυστήριο του φωτός.

»Αν οί χωρικοί μας άμπαρώνουν τις πόρτες των σπιτιών τους πριν πλαγιάσουν για τó μεσημερινό ύπνο, δέν λαβαίνουν τó μέτρο αυτό για τόν ήλιο, αλλά για τις νεράιδες...

»Αυτές ή γυναίκες, ή πραγματικά μοιραίες, είν' άμορφες, δροσερές και θλαβερές σαν τó νερό, όπου πίνει κανείς τά σπέρματα του πυρετού. Όσοι τις είδαν λυώνουν σιγά-σιγά από καύμό κι' από λαχτάρα έρωτική. Όσοι είχαν την τόλμη να τις ζυγώσουν γίνονται μουγοί για όλη τους τή ζωή, γιατί δέν πρέπει ν' άποκαλυφθούν στον άλλον κόσμο τά μυστικά του έρωτά τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

Μία άριστουργηματική αύτοτελής έρωτική Νουβέλλα

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΕΡΜΑΝΣ

του Γάλλου συγγραφέως ΑΛΜΠΕΡ ΚΙΜ

— Ή Νεράιδες... Ή κυράδες... Νεράιδες... Πανάμορφες... Όλόγυνες... Θεέ μου! Ήταν... σαν δύνειο... ξανθές... με μαλλιά χρυσά... δόλχυσα... Αυτά ήταν τά μόνα λόγια πού μόρσαν να τόν κάνουν να θγάλη απ' τó στόμα του. Πολλές φορές, τις επόμενες μέρες τόν άκουσαν πάλι να λέη μιλώντας στον ίδιο τόν εαυτό του: «Μαλλιά χρυσά δόλχυσα...» Έλεγε τά λόγια αυτά με τόσο γλυκό τόνο σαν να χάιδε μετάξι.

Μά αυτό ήταν όλο. Τά μάτια του έπαψαν να λάμπουν. Τό βλέμμα του όμως πού γίνηκε θαλό και άπλανε, άπόκτησε μία περίεργη ιδιότητα: άντικρύζει τόν ήλιο χωρίς να θαμπώνεται. Ίσως θρίσκη εύχαρίστητη κυττάζοντας τ' δόλχυσο αυτό άστρο.

Ήμουν στο χωριό κατά τις πρώτες ήμέρες της τρελλας του: ούτε πυρετό είχε, ούτε κανένα άλλο σύμπτωμα ήλιάσεως ή κρίσεως. Οί γονείς του τόν έπήγαν για να τόν ξορκίσουν σ' ένα περιφημο μοναστήρι των περικών. Αυτός τούς άφηνε να κάνουν, ότι ήθελαν σαν άρρωστο άρνέ, μά ούτε ή τελετή της έκκλησίας, ούτε τά λιθανίσματα, ούτε τά μάγια των γρηών του χωριού μόρσαν να διαδώουν απ' τó αίμα του τις τρελλές θεές πού έχουν τó χρώμα του ήλιου.

Τις πρώτες μέρες της καινούργιας του καταστάσεως τις πέρασε με άτελείωτα σύρε κι' έλα. Ξαναγυρίζει άκούραστα στο μέρος, όπου του είχαν, παρουσιάσει ή νεράιδες. Υπάρχει εκεί μία πηγή όπου οί ψαράδες πηγαίνουν καμμία φορά να παίρνουν γλυκό νερό κι' ένας κάμπος γεμάτος συκιές, απ' όπου ένα μονοπάτι κατεβαίνει προς την θάλασσα.

Οί χωρικοί πού πήγαν κι' αυτοί εκεί έλεγαν πως είχαν ξεχωρίσει στο ισχνό χορτάρι ανάλαφρα ίχνη γυναι-

»Μά άς αφήσουμε τις νεράιδες για μία στιγμή κι' άς ξαναγυρίσουμε στον Παναγιώτη.

Λοιπόν, ένα πρωί του Ίουλίου δύο από τ' άρνιά του πατέρα του Παναγιώτη άρχισαν να στριφογυρίζουν χτυπημένα ξαφνικά από κάποια άρρώστια των ζώων. Ή έπιδημία άπλώθηκε γρήγορα στα πιά ώμορφα κεφάλια τού κοπαδιού κι' ή στάση πού ήταν κοντά στο σπίτι μεταμορφώθηκε σε λίγες ώρες σε άσουλο τρελλών ζώων.

Μπρός στο κακό αυτό, ό Παναγιώτης ξεκίνησε όλο μόνος, μέσ' στη ζέστη και μέσ' στον ήλιο του μεσημεριού για να πάη να φέρη εκεί τόν κτηνίατρο, πού καθόταν από την άλλη μεριά του θουνού του Προφήτη Λιά, σ' ένα χωριουδάκι πού τó χάιδε ή θάλασσα.

Μά θασίλεψε ό ήλιος και δέν είχε ακόμα γυρίσει. Ή άνησυχία του πατέρα του Παναγιώτη, άλλάσε τότε άντικείμενο και μετατοπίστηκε από τ' άρνιά του σπιτιού του. Έψαξαν του κακού στην έξοχή και στις καλές δόλγυρα. Όλη την νύχτα ή γυναίκες του σπιτιού προσευχόντουσαν στο φτωχικό έκκλησάκι του χωριού πού έμοιαζε με φάτη φωτισμένη από λίγα κεράκι' όπου νόμιζε κανείς σε κάθε στιγμή, ότι θά μπει Μαρία για να φέρη στον κόσμο τόν γιό της τόν Ίησο.

Μόλις την άλλη μέρα τó θράδυ, την ώρα του ξεκινάσματος πού οί άντρες κάθονται στην πλατεία του χωριού μπρός σ' ένα μικροσκοπικό φλυτζάνι καφέ, έπαυτηρή νερό ή μία κουταλιά γλυκό, είδαν τόν Παναγιώτη να ξαναγυρίζει.

Μά ήταν ένας Παναγιώτης καινούργιος τόσο μεταμορφωμένος σαν να είχε περάσει απ' τόν θάνατο...

Τά μάτια του έλαμπαν, μά φαινόταν ότι τó άστρο του ματιού και ή κόρη είχαν καταθρονηθεί την ώρα. Δυό μήνες στο κρεβάτι μ' έλονοσία δέν θά τόν κίρηνιζαν περισσότερο. Ένα χαμόγελο λίγο άποκαρδιωτικό

παράμορφω τó τά χείλη του απ' τά όποια τά λόγια δέν έβγαιναν πεία.

Δέν ήταν άσ τόσο ακόμα έντελως μουγγός. Κομμένες συλλαβές έξέφυναν απ' τó στόμα του σαν τά τελευταία κελάρια σματά μιας πηγής πού στερεύει:

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΣΙΜΟΝ — ΣΙΜΟΝ, Κων/πολιν. — Θά ήθελα να γνώριζα τά μέτρα σας ακριβώς και όχι, κατά προσέγγισιν. Στο άνάστημά σας τó βάρος των 56 κιλών είνε κανονικό, ή διαστάσεις σας όμως είναι λίγο μεγαλύτερες απ' ό,τι πρέπει, ιδίως ή μέση, ή όποια θά έπρεπε να είναι 72 εκ. τó πολύ. Ή γάμπες σας μού φαίνονται μάλλον αδύνατες. Γενικώς μού φαίνεται, ότι δίνετε την έντύπωσι παχείας, γιατί τó σώμα σας είναι έντελώς άγύμναστο. Άνι να κάνετε δίαιτα πού είναι καταστρεπτική για την υγεία σας, πρέπει άμέσως ν' άρχίσετε γυμναστική και περιπάτους, κάθε μέρα και να κάνετε υγιεινή ζωή. Στο έρχόμενο τεύχος θά σας άπαντήσω στο τελευταίο τμήμα της έπιστολής σας, γιατί θέλω να σας τά... ψάλω.

ΝΗΒΗΝ. Και σεις μού δίνετε τά μέτρα σας χωρίς να μού δίνετε ούτε τó ύψος, ούτε τó βάρος σας κι' έτσι δέν μπορώ να θγάλω συμπεράσμα. Πάντως έχετε πολύ στενό στήθος και πολύ φαρδιά περιφέρεια. Ή διαφορά μεταξύ των δύο πρέπει να είναι 4—5 πόντοι τó πολύ και σε σας είναι σχεδόν 20. Σας παρακαλώ να μού στείλετε τά ακριβή σας μέτρα για να σας συμβουλευώ σχετικώς. Τό πρόσωπό σας άπορεύεγε να τó πλένετε με σαπούνι. Πλένέτε τó με γάλα και ξεπλένετε τó με νερό, στο όποιον έχετε προσθέσει λίγη σόδα. Άν έπιμένετε για σαπούνι, προτιμήστε αυτά τά έγχώρια της Κρήτης, πού είναι δλοστρόγγυλα. Άπαραίτητο είναι να χρησιμοποιήτε μία καλή λουσιόνα για τó πρόσωπο.

ΛΑΙΚΗΜΕΝΗ ΦΙΛΗ. — Με τόν δρόμο πού πήρατε σε ήλικία είκοσι έτών θά έχετε δέρμα τελείως κατεστραμμένο. Στην ήλικία σας τó δέρμα, όταν μάλιστα είναι ξηρό, δέν χρειάζεται παρά καθαριότητα και μία έλαφρά λουσιόνα παρθετικού γάλακτος.

Κανέτε μου τή χάρη να πετάξετε όλα τά καλλυντικά και τά φιαλίδια. Πού άκούσθηκε μία νέα 17 έτών να θάφη τά μάτια της! Πιστέψτε με ότι θά είσθε πολύ πιό χαριτωμένη και δροσερή και άξια γάμπη άν δέν θάζετε παρά μόνον λίγη πούδρα στο πρόσωπό σας και ένα έλαφρότατο, άδιόρατο μόλις, ρουζ στα χείλη, τó όποιον μάλιστα μπορεί και να λείπει έντελώς άν έχετε φρέσκο δέρμα. Μή σας κοκοφάινεται ή συμβουλή μου. Δέν την δίνω από ήθικολογία, αλλά από ελκρινές ενδιαφέρον για την καλλονή σας. Άν στην ήλικία σας θάφισθε έτσι να είσθε θεάια πώς όχι μόνον τόν θαυμασμό δέν προκαλείτε, αλλά μάλλον την περιφρόνησι. Πούδρα χρησιμοποιείτε χρώμα ρασέλ ή δρκ - ροζέ και ρουζ χείλων σε χρώμα άνοιχτό. Για ν' άσπρίσουν τά χέρια σας θάζετε σ' ένα μπουκάλι 50 δράμα γλυκερίνη και 50 κολόνια προσθέστε και τόν χυμόν δύο λεμονιών και με την λουσιόνα αυτή τρίβετε τα σε κάθε ευκαιρία.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Στο σημερινό μας έξώφυλλο ποζάρουν ή στάρ Μαντελέν Καρόλ και ό γοητευτικός Ντίκ Πάουλ.

νησί, όπου είχαν αγοράσει ένα σπίτι στην έξοχή μακριά από τούς μεγάλους δρόμους. Ψάρεσαν την νύχτα με τó μικρό τους γιότ και κυνηγούσαν μπεκάτσες τó φθινόπωρο. Δέν ξαναγιόντουσαν με κανένα κι' έξυμνρητιώντουσαν μόνες τους, γιατί φοβόντουσαν να μπάσουν μία ύπνρετρία μέσα στα ιδιαίτερα της ζωής τους. Ζούσαν τέλος όλοτέλα άπομονωμένες για ν' άποφύγουν τις κακογλωσσίες.

Προσάβησα τού κάκου ν' άντιληφθώ τó βλέμμα πού ό Παναγιώτης θά έβριχνε σ' αυτές τις τρεις νέες, μά τά άφρημένα μάτια πού έμεναν άπληρη και χωρίς λάμψη: Ήταν φανερό πως δέν άναγνώριζε τις Νεράιδες του ντυμένες σαν γυναίκες, γιατί για μένα τολμάχιστον ή έρωτικές πού είχαν τρελλάνει τόν Παναγιώτη, ήσαν ή τρεις αυτές νεαρές Άμερικανίδες... Αυτό άλλως τó μού είπαν άργότερα και μερικοί μορφωμένοι άνθρωποι τού νησιού, πού τούς ρώτησα σχετικώς.

Έξαφνα, ό Παναγιώτης έσκυψε με μία γρήγορη κίνηση ζωού, για ν' άρπάξη μία ακόμα δραχμή, πού τού έβριξε κάποιος από μάς. Κ' είδα, μπλεγμένο μέσ' στο σκληρό μαλλί του χοντρού σασκακιού του πού τó είχε ριγμένο στον ώμο του, τó μόνο πράγμα πού άποτελούσε για μένα μια άπόδειξι άναμφισβήτητη: μία μεταξωτή τρίχα, μία λεπτή τρίχα, μία τρίχα χαμένη από κάποια δόλχυση κόμη...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΓΙΟΥΡΖΕΝΑΡ

κείων ποδιών και πώς είχαν δη, σε πολλά μέρη, τή χλόη πατημένη σαν να κυλούσαν σ' αυτή άγκαλιασμένα κορμιά. Νόμιζαν μάλιστα πώς έθλεπαν και την ίδια την σκηνή: Τόν νεαρό Παναγιώτη να σικιτάη έξαφνα, καθώς τραβούσε στον δρόμο του άκούγοντας γέλια και κραυγές γυναικείες, όπως ένας κυνηγός, όταν άκούη σπεροκοπήματα, — τις θεικές κοπέλλες να ύψωνουν τά δόλχυσα χέρια τους, όπου χρύσιζε ένα ανάλαφρο χνούδι, — στήθη ρόδινα πού ή άκρη τους ήταν τριανταφυλάνια κι' όχι βιολε, — τά φιλήματα του Παναγιώτη, πού δάγκωνε αυτές, τις χρυσές κόμες, ή όποιες τού έδιναν την έντύπωσι, ότι έτρωγε μέλι — την υπέρτατη ήδονή πού είχε νοιώσει στο άγγιγμα των θείων αυτών κορμιών.

Τήν ήμέρα εκείνη τέλος, ή νεράιδες είχαν φανερώσει στον νεαρό τρελλό έναν κόσμο γυναικών τόσο διαφορετικό από τις κοπέλλες τού νησιού, ώστε ή τελευταίες τού φανόμωσαν πεία σαν ένα άσημαντο κοπάδι. Τού είχαν δώσει την μέθη τού άγνώστου. τόν είχαν κάνει να νοιώσει την υπερκόσμια ήδονή και να γνωρίση τó θαύμα.

Λένε μάλιστα, ότι από τότε δέν έπαψε ποτέ να τις συναντάη στις ζεστές ώρες, όπου οί ώμορφοι αυτοί θηλυκοί δαμονες τού μεσημεριού τριγυρίζουν στην έξοχή, αναζητώντας, τόν έρωτα. Έχει ξεχάσει πεία όλοτέλα την άρραθωνιαστική του και κάθε φορά πού τή θάλει, γυρίζει τó κεφάλι του άλλοι σαν ν' άντικρύζει μία συκαμερή στρίγγλα. Όσο για την παπαδιά πού έκανε δυό δόλχυρα χρόνια να παρηγορηθή για τόν χαμό του κι' έκλαιγε κάθε μέρα, τώρα, όταν τύχη και την συναντήση στον δρόμο του, φτύνει καταγής μ' άηδία.

Ή Νεράιδες τόν άποκτήνωσαν έτσι για να τόν κάνουν περισσότερο δικό τους, για να τόν έχουνε σαν Φαύνο τους.

Ο Παναγιώτης δέν δουλεύει πεία... Δέν ενδιαφέρεται πεία ούτε για τούς μήνες, ούτε για τις ήμέρες πού περνούν. Γίνηκε ζητιάνος κι' έτσι μπορεί να τρώη κάθε μέρα ένα κομμάτι ψωμί. Τριγυρίζει σ' όλο τó νησί, άποφύγοντας όσο μπορεί τούς μεγάλους δρόμους.

Τού άρέσουν τά έρημικά μονοπάτια στην έξοχή, απ' όπου μπορεί να τρυπήνι στους κάμπους και στα σάδενδρα των πεύκων πού θρίσκονται στις μικρές κοιλάδες. Και λένε ότι ένα γίασεμ πού τó θρίσκει κάτω από μία πέτρα ή ένα άσπρο θόταλο άποθεμένο στη ρίζα ενός κυπαρισσιού είναι γι' αυτόν μηνύματα, όπου διαβάζει την ώρα και τόν τόπο τού προσεχούς ραντεβού με τις Νεράιδες.

Οί χωρικοί ισχυρίζονται πώς δέν θά γεράση ποτέ, όπως όλοι οί άνθρωποι πού τούς άγγιζε ένα κακό πνεύμα, θά μαραθρή χωρίς να ξέρουν άν είναι δεκαοχτώ χρόνια ή σαράντα. Μά τά γόνατά του τρέμουν, τó μυαλό του έφυγε για να μη ξαναγυρίση πεία κι' ή όμιλία δέν θά ξαναγεννηθή ποτέ στα χείλη του.

Ο Όμηρος ήξερε κιόλας στην μακρινή εποχή του ότι θέλουν να σβήνι τó μυαλό τους κι' ή δύναμή τους δοσι πλαγιάζουν μαζί με τις θεές...

Μά τί τά θέλετε — πρόσθεσε ό κ. Δημητριάδης τελειώνοντας, — ζηλεύω τόν Παναγιώτη. Έφυγε απ' τόν πραγματικό κόσμο για να μη στον κόσμο των παραιθήσεων...

Μά επί τέλους, Γιάννη, είπτε νευριασμένη ή κ. Δημητριάδη, ή όποια παρακολουθούσε κι' αυτή την συζήτηση, δέν φαντάζομαι να πιστεύης, ότι ό Παναγιώτης είδε πραγματικά τις Νεράιδες.

Ο Γιάννης Δημητριάδης δέν άπάντησε. Είχε μισοανασηκωθή στην καρέκλα του για ν' άνταποδώση τόν περιφημο χαιρετισμό τους σε τρεις ξένες πού περνούσαν.

Η τρεις αυτές νεαρές Άμερικανίδες πού φορούσαν άσπρα λινά ρούχα, θάδizαν με θήμα ανάλαφρο και λυγρό στην ήλιοπημμυρισμένη παραλία, άκολουθούμενες από ένα γέρο άγχοφόρο, ό όποιος λύγιζε κάτω απ' τó βάρος των φωνών πού είχαν κάνει στην άγορά. Και σαν τρεις μικρές κοπέλλες πού φεύγουν απ' τó σχολείο τους ήσαν καμένες απ' τó χέρι.

Η μία απ' αυτές πήγαινε έσκούφωτη, έχοντας κλαδάκια από μυρτιές, περασμένα στα ροδόσα μαλλιά της. Η δεύτερη όμως φορούσε ένα άπέραντο μεξικανικό καπέλλο ψάθινο κι' ή τρίτη ένα παράδοξο κασκέτο τζόκευ με γείσο πράσινο.

Αυτές ή τρεις νέες γυναίκες είχαν έγκατασταθή στο

ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ... ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ!

(Μετά την απελευθέρωσιν)

1 κερανοί της 'Επανάστασεως είχαν πάψει να θρονούν και να συνταράσσουν την 'Ελληνικήν γήν. Πόλεις επρόβαλαν από τα καπνίζοντα έρεπια. Από την τέφραν και τον άφανισμόν άναψαν δούσαν κάλλευκα, πρόσχαρα, κομψά κτίρια και μέγαλα καλλιμάμαρα. Οι χέρσοι άγροί ήσαν τώρα καλλιεργημένοι, πράσινοι, χλοερόι. Εύλογία Θεού έπλανάτο επί της γής, της ποτισμένης με το αίμα τόσων γενναίων της έλευθερίας προμάχων. Από την ποιητικήν Βαυαρίαν είχεν έλθει Βασιλεύς, νέος άκόμη, θαλερός θλαστός του φιλέλληνο Βασιλέως Λουδοβίκου. Οι 'Ελληνες ήσαν έλεύθεροι! 'Ελεύθεροι ύστερα από τόσων αιώνων δουλείαν. 'Ελεύθεροι να κινούνται κατ' άρέσκειαν, να όμιλούν κατ' άρέσκειαν. 'Ελεύθεροι — το σπουδαιότερον — να γράφουν, να τυπώνουν τα γραφόμενά τους, να τ' άκυκλοφορουν.

Η γλώσσες είχαν λυθή. Τα πνεύματα άφύπνισθησαν από την νάρκην των και έτάνουον τ' άπερά των πλήρη όρμηξ.

'Ελευθερία!... 'Ελευθερία!...

Και συγχρόνως έλευθερο-υπία.

'Ελευθερία άπ άκρου εις άκρον. Και πόσα πιστήρια!... Και πόσες κάσες στοιχείων!...

Τυπογραφεία στο Ναύπλιο, στην 'Αθήνα, στας Πάτρας, στην 'Ερμούπολη, στον Πειραιά και σ' ένα πλήθος άλλων πόλεων.

Τί άλλο ήθελεν πλέον οι 'Ελληνες;

Τά δεσμά των είχαν θραυθή. Τά χέρια τους ήσαν έλεύθερα. Μελάνη ύπήρχε άφθονη, άφθονο χαρτί, άφθονες «γραφίδες» από πτερά χηνών, άφθονες ιδέες. Κυρίως ιδέες. Πρό πάντων ιδέες...

Και τ' άπιστήρια, μικρά χειροκίνητα πιστήρια της κακής ώρας, έδούλευαν, έδούλευαν άκαταπαύστως.

Και έθρεψε. 'Επιπτε επί της 'Ελλάδος έροχή ραγδαία έντύπου χάρτου.

Τό πράγμα φαίνεται ίσως περίεργο. Ίσως άπίστευτο.

'Αλλά μη κρίνετε έκ της έποχής που ζούμε. Σήμερα ή παλαιά εκείνη όρμη του δημοσιογραφείν έκτόπασε, εξεθύμανε. Σήμερα ή έφημερίς έγινε αξιόλογος, σοβαρά έπιχειρήσις. Σήμερα έμπουχίσσαμε. Και άν θέλη ή πολιτης να δημοσιογραφήσιν, τό πράγμα δέν είναι δύσκολο.

Η υπό σοβαρές έφημερίδες του έχουν παραχωρήσει πρόσ το ύπτο δουλόκληρες στήλες. Τό «'Ελεύθερο Βήμα» τών άναγνωστών, όπως τό άποκαλούν. Γράφετε την έπιστολήν σας, την στέλνετε και δημοσιεύεται. Σήμερα ή έδησις, ή άγόρευσις, ή διάλεξις κτλ. κτλ. σ' άς κυνηγούν ως την κρεβάτοκάμαρά σας διά του ραδιοφώνου. 'Εμπουχίσσαμε. Αυτό είναι.

'Αλλά τω καιρώ εκείνω άλλως είχαν τ' άπράγματα. Τό δημοσιογραφείν ήταν μιά άπόλαυσις πρωτοδοκίμαστη. Γλυκυτάτη δέ. Δύναμις προσέτι καταπληκτική. Μαχαίρι άκονισμένο. Και ό λαός, ό χθές θουδός και έντρομος, ρίχτηκε στή δημοσιογραφία άκάθεκτος. Τό πιστήριο έγινε τό ταμπούρι του και συγχρόνως τό πυροβόλειόν του.

'Ολοι έγραφαν. 'Ολοι έτύπωναν. 'Αλλοι θιθιάρια, άλλοι φυλλάδια, άλλοι φυλλάκια, άλλοι μονόφυλλα. Ουαί και άλλοιμονον στον θιθιλογράφο που θ' άναλάθη να καταγράψη τ' έντυπα — όχι τ' άθιθία μόνον — τ' άπαντοία έντυπα της περιόδου αυτής! Θα πελαγώση!...

Ποιήματα ευχτήρια, ποιήματα σατυρικά, ποιήματα έρωτικά, ποιήματα πατριωτικά, έκλογικά, έπικά, έλεγεία, ύβρεις, παλάβρες, συκοφαντίες, έτυπώνοντο επί φύλλου χάρτου και διεσκορπίζοντο δεξιά και άριστερά.

Η έκδοσις έφημερίδος — όπως και άλλοτε έγράψαμε — δέν άπαιτούσε τ' άτεράστια σημερινά υλικά μέσα. Γιατί ή έφημερίδες εκείνες ήσαν μικρές τό μέγεθος.

Φυλλάκια. Και άρκοϋσε όλίγο χαρτί και ένα μικρό πιστήριο για να τελειώση ή ιστορία.

'Αργότερα έμεγάλωσαν ή έφημερίδες και κατέστησαν όργανισμοί οικονομικοί αξιοι λόγου. Τά πρώτα χρόνια είχαν ή περισσότερες τό μέγεθος του «Μπουκέτου», τό όποιον κρατάτε αυτή τη στιγμή στα χέρια σας. 'Ελάστες ήσαν ή μεγαλειότεροι μεγέθους, αί κανονικούμε είπομε — μεγέθους. Η πιδ σοβαρές. Κι' αυτές όμως δέν ήσαν καθημερινές. 'Εξεδίδοντο άπας ή δις της έβδομάδος.

'Αλλά και ή πρώτη — πρώτη 'Ελληνική έφημερίς τών άδελφών Πουλέων, στα τέλη του 18ου αιώνος — της οποίας θα γράψουμε έκτενώς παρακάτω — μικρό σχήμα είχε, σχήμα θον δηλαδή.

Εξεδίδοντο επίσης την περίοδο αυτή και πολύ — πολύ άργότερα, όπως θα ίδουμε, και έφημερίδες μικροσκοπικές, έφημερίδες... έπισκεπτήρια!

Από τ' άπαλαιότερα έντυπα του σχήματος αυτού είναι άναμφιβόλως και ό «Ρήγας» του άλησημονήτου Γ. Τερτσέτη.

Πριν μιλήσουμε για την έφημερίδα αυτή, πρέπει να σ' άς παρουσιάσουμε τόν έκδότη της, ό όποιος την έγραφε σημειωτέον όλόκληρη, πράγμα σύνθετος για την εποχή εκείνη.

Ο Γεώργιος Τερτσέτης ύπήρξεν ένας από τους πλέον λευκούς και έναρέτους ανθρώπους της έποχής του. Νομομαθής, αλλά και με φιλολογικήν μόρφωσι εύρωτήν, είχε χαρακτήρα άδαμάντινον. Η θέλησις του ήται χαλύβδινη, όταν επρόκειτο να ύπερασπισθή ύπόθετον τιμάν και έξ αντίθετου ή καλωσύνη του παρομιάδης, καλωσύνη μικρού παιδιού.

Στή δική του Κολοκοτρώνη και του Πλαπούτα στο Ναύπλιο, μόνον αυτός και ό άλλος τίμος 'Ελλην, ό Πολυζωίδης άρνήθησαν καταδικαστική ψήφο, ως δικαστάι, σώσαντες έτσι την 'Ελλάδα από ένα πρωτοφανές άδικίας και έμπαθείας κακούργημα, σώσαντες τούς δύο γενναίους πολεμάρχους από τόν άτιμωτικόν θάνατον, με τόν όποιο τούς άπειλούσε ή έναντίον των κηρυγμένη αυλόδουλος κλίκα, με τόν Εισαγγελέα Μάσσων επί κεφαλής!

Ο Τερτσέτης ήταν, κοντά σ' άλλα και ποιητής. Τα λυρικά ποιήματά του είναι άπληλλανμένα από την ρητορία και τόν στόμφο, την πολυλογία και την παγερότητα της ποιήσεως της έποχής του. 'Εγραφε στή ζωτανή γλώσσα του λαού και τ' άμμετρα και τ' άπελά του.

Ο Τερτσέτης έπεισε τόν Κολοκοτρώνη να τού άφηγηθή τ' ά περίφημα άπομνημονεύματά του, τ' ά όποια και έξεδίδοντο εις τόμον.

Και άλλους όμως όνομαστους ήρωας του 21 έπεισε να κάμουν τό ίδιο.

'Εχουμε στή θιβλιοθήκη μας μιά σπανία κι' άγνωστη άγγελία του έντυπη, στην όποία αναφέρει ότι πρόκειται να έκδώση τ' άπομνημονεύματα, καθ' όπαγόρευσι ν, του Πλαπούτα, τού Νικηταρά και άλλων άγωνιστών. Δυστυχώς δέν πρόφτασε φανεται, ή δέν μπόρεσε να πραγματοποιήσιν τό σκοπό του.

(Συνέχεια στή σελίδα 69).

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Η ΠΑΝΑΓΙΕΣ ΤΗΣ ΛΕΣΒΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

Έν αντίθεσει προς την Χίον, ή όποία έχει άγίους δι-
κούς της, ή Ιθαγενής, όπως ή 'Αγία Μαρκέλλα κτλ. ή
έκ... πολιτογραφήσεως τοιούτους,
όπως ό 'Αγιος 'Ισίδωρος, ή διακρι-
θέντας επί πίστει και εύσεβεία και
άγιοποιηθέντας κατά τ' ά σημερινά
άμαρτωλά μας χρόνια, όπως ό 'Α-
γιος 'Ανδρέας 'Αργέντης ό «Χίος»,
για τόν όποιο μάλιστα, ό έγκριτος
πρωτοπρεσβύτερος κ' ιστορικός μελε-
τητής κ. Μάρκος 'Αγ. Βασιλάκης,
έκ Βροντάδων Χίου, συνέθεσεν άκο-
λουθίαν λειτουργικήν και δοξαστη-
ριους άνους, όπως π. χ. ό εξής ώ-
ραϊός:

Η βασίλισσα έ-
γινε καλά!

Χαίροις 'Ανδρέα, άήτητε,
τών 'Αργεντών ό θιαστός,
Βυζαντίου τό καύχημα,
και της Χίου στήριγμα,
άνδρείχης, πανθαύμαστε,
εὐπατριδών κήπος κατάκαρπος,
λυχία πίστεως άπαυστάτορος.
'Οθεν σε, άνθεις έγκαμίων
στέφωμεν, ως νικητήν τού έχθρου,
στερρεψύχου και άριστεά Χριστού!

Έν αντίθεσει, λέγομεν προς την Χίον, ή Λέσβος δέν
έχει αυτόχθονας άγίους, είναι γεμάτη όμως από Πανα-
γίες θαυματουργές.

Πέντε χιλιάδες περίπου έκείθεν της Μυτιλήνης, προς
την πλευρά του Κρατήγιου, κείται ή άναψυχή της λεσβι-
κής πρωτεύουσας, τό πρόστειο Νεάπολις, με θίλλες
πλουσίας, που τις σκεπάζει ως τις στέγες και τ' ά παρά-
θουρα κισός. Κήποι με όπωροφόρα δέντρα, κατάφυτα
περιβόλια, διπλές σειρές άνεμομύλων, δαντελλωτή άκρο-
γιαλία και γύρω — γύρω λόφοι δεινροφυτευμένοι — που
πλασιούνται από τ' ά θουνά του Καγιανίου και της 'Α-
γίας Μαρίας.

'Ολον τόν χειμώνα έρημιά και ήρεμία έκει. Τις Κυρι-
ακές όμως και τις γιορτές, όταν είναι ήλιος κι' άπλώνει
στην φύση ή καλωσύνη του Θεού, κόσμος έκδρομέων
εξεύεται τ' άπογεύματα και γεμίζει τό καφενοδάκι της
«Ναπολιτανικής άκρογιαλίας», όπως τή λένε.

Η συγκοινωνία λίγο δύσκολη, άν χρησιμοποίησιν κα-
νείς τ' ά πεπαλαιωμένα και τρίζοντα καί... διαγκώνονται
με τ' ά δόντια των καρφίων των, πανταλόνια και σακκά-
κια, λεωφορεία της γραμμής.

Πεντακόσια μέτρα, πιδ πέρα απ' έκει, τό θαυμάσιο
τοπίο, με τό όμώνυμο έκκλησάκι της «Πληγωνιάτισσας»
και τ' ά πανύψηλα τ' ά πεύκα.

Για τ' ά πεύκα αυτά, που θ' είναι ως είκοσιπέντε, πα-
νύψηλα και πυκνά και παισιώνουν γραφικότητα τό
έκκλησάκι, ύπάρχει ή εξής παράδοσις, την όποια πι-
στοποιούν οι κάτοικοι των γύρω χωριών του Καγιανίου,
της 'Αγίας Μαρίας και του Πληγωνίου,
ως γεγονός άδιαμφι-
σβήτητο.

Κατά την παράδο-
σι, ως μάς την διηγή-
θη, ό άγαπητός φί-
λος κ. Δημ. Λεοντής,
ό ιδιοκτήτης τού έ-
λαιοκτηματός, μέσα
στο όποιο είναι χτι-
σμένη και ή έκκλη-
σία, έθλεπε πάντα
στον ύπνο του μιά μαυρο-
φορεμένη γυναίκα που τού
έλεγε ότι ήταν ή Παναγία
ή Πληγωνιάτισσα και τόν
παρακινούσε να χάριση τό-
πο στον ναό της.

Κάθε θράδυ τό ίδιο δνει-
ρο, τό όποιο, πάντα κάθε
πρώι διηγώτανε, στους
Πληγωνιάτες, έντρομος, ό

έλαιοκτηματίας.

— Χάρισε, επί τέλους, λίγον τόπο, τόν συμβούλεψαν
έκείνοι.

Ο ιδιοκτήτης ήθελε να χαρί-
ση, αλλά ένα πράγμα τόν εφά-
θιζε. Μήπως ό τόπος που θ' ά-
ριζε στην Παναγία δέν ήταν άρ-
κετός!...

Έτσι, ένα θράδυ στην προσευ-
χή του, παρακάλεσε την Παντά-
νασσα να πάρη όσον τόπο θέλει,
όσον θ' ά θεωρούσε, τέλος πάντων,
ή ίδια άρκετόν.

Την ίδια νύχτα της προσευχής,
παραυσιάσθηκε πάλι στον ύπνο
του ή γυναίκα με τ' ά μαύρα και
τού έλεγε να ήσυχάση και πως πο-
λύ γρήγορα θ' έθωνιαν, στο
μέρος εκείνο, που ήθελεν ή Πα-
ναγία μικρά πευκάκια, σε σεί-
ρες που θ' καθώριζαν την έ-
κτασι.

Έτσι κι' έγινε. Μετά δυό μη-
νες, όπως διηγούνται οι έντόπιοι, μικρά «ταμακία»
(πεύκα), άρχισαν να ξεμυτίζουν από τό έδαφος.

'Ολοι οι Πληγωνιάτες, κατάπληκτοι, έσπευσαν να τ' ά
περιποιηθούν και να τ' ά πεφυλάξουν, ως ότου έγιναν
πανύψηλα και σκιάζουν σήμερα τό γραφικό έκκλησάκι.

Όλος ό κόσμος τρέχει
στό πανηγύρι

* * *

'Αλλη Παναγία είναι της 'Αγιάσσης με την παράδοξη
ιστορία της. Κάθε Αύγουστο γίνεται μεγάλο πανηγύρι
στην γραφική και όμορφη 'Αγιάσσα, στο όποιο συρρέ-
ουν περί τούς 50.000 πανηγυριστάι και προσκυνητάι.

Ένας χωρικός είχε τάξει στην Παναγία της 'Αγιάσσης
να της χάριση τ' ά θώδια του, άν τόν έθωγαζε από την δύ-
σκολη θέσι, που θρισκότανε.

Η Παναγία τόν έσωσε, όταν όμως ήρθεν ό καιρός,
για να της πάη τ' ά θώδια, διάτασε, μετανόησε και για
να συμβιβάση την συνειδήσι του και να δικαιολογήσιν
την άδελτησι των λόγων του, έλεγε στον... έαυτό του:

— Άντε, θρέ, τί τά θέλει ή Παναγία τ' ά θώδια. Ζευγάς
θ' ά γίνη ή Παναγία!...

Μόλις τα ψιθύρισε τ' ά λόγια αυτά κι' άμέσως πετρώ-
σανε τ' ά θώδια του!

Και πετρωμένα, τ' ά δείχνουν
σήμερα οι 'Αγιάσσιτες στους
έπισκέπτες της περιέργου κο-
μπολέως των.

* * *

'Αλλη Παναγία είναι ή «Πα-
ναγία της Λιάτσας», ή θαυμα-
τουργή, που για τ' ά θαύματά
της, ό λαός της Λέσβου, της
έχει άφιερώσει τό παρακάτω
τραγουδάκι, χαρακτηριστικό
της λατρείας των πιστών:

* Ω Παναγία μου Λιατσά,
πόσαι στο ρέμα επάνω,
βοήθησέ με τόν φταχό,
τόν πόνο μου να γίνω.

Μιά περίεργος παράδοσις
ύπάρχει και για τό μοναστήρι
τούτο. Όπως διηγείται ό κ.
Κονδύλης, στο μέρος άκριβώς
πουδαν σήμερα χτισμένο τό
έκκλησάκι της Παναγίας, ή-
τανε μιά φορά, τόν παλαιόν
καιρό, ένας πύργος βασιλικός,
όπου έμενε μιά εξόριστη πρι-
κήπισσα του Βυζαντίου, κλει-
σμένη εκεί μέσα, γιατί έπασχε
άπό άγιάτρευτη άρρώστεια.

Χρόνια και χρόνια έμεινεν
έκει κλεισμένη ή άτυχή βασι-
λοπούλα, παρακαλώντας συ-
χνά — πυκνά την Θεοτόκο να

Μιά γυναίκα μαυροφορε-
μένη τού παρουσιάζονταν τα-
κτικά.

τή λυπηθή και νά την γιατρέψη.

Και ή Παναγία την λυπήθηκε. Ένα θράδυ, λοιπόν, βλέπει ή Βασιλοπούλα στον ύπνο της, μιὰ γυναίκα μαυροφορεμένη, ή οποία της είπε νά κατεβή στο υπόγειο του πύργου της, όπου έτρεχε ένα νερό κρύο, και από αυτό νά πη και νά λουσθή, αφού πρώτα κυλισθή στις λάσπες, που σχημάτιζε το νερό αυτό παραπέρα λίγο.

Πραγματικά ή Βασιλοπούλα σηκώθηκε ταραγμένη και με λαχτάρα έκανε, καθώς της σύστησε ή μαυροφόρα, ή όποια δέν ήταν άλλη από την Παναγία. Και ώ του θαύματος, ή Βασιλοπούλα έγινε έντελώς καλά και μάλιστα πιο καλά, από ό,τι ήταν πρώτα.

Η πριγκήπισσα έκτιμώντας την χάρι, που της έκαμε ή Θεομήτωρ, έχτισε μιὰ εκκλησία, απάνω ακριβώς από την πηγή του θαυματουργού και αγιασμένου νερού, με το όποιον έγινε καλά, και παράγγειλε μιὰ εικόνα της Θεοτόκου.

Σάν γιατρεύτηκε ή Βασιλοπούλα, έφυγε για το πατρικό της στην Κωνσταντινούπολη.

Εκεί κοντά στην άμυδρή παραλία Φλου, παρά το Άνεμοβούνι, ήτανε τότε μιὰ παλαιά πόλις. Οι έπίτροποι της εκκλησίας της πόλεως της τιμωμένης με το όνομα του Άγιου Γεωργίου, θέλησαν νά πάρουν την εικόνα της Υπεραγίας Θεοτόκου από την έρημιά του έγκαταλελειμμένου πλέον πύργου και νά την φέρουνε στον ναό για νά την λειτουργούν.

Πράγματι, λοιπόν, πήραν το εικόνισμα και τόφεραν στον Άι - Γιώργη, αλλά την άλλη ημέρα δέν το θρίκανε στην θέσι του. Είχε πάει πίσω στον πύργο.

Οι έπίτροποι το ξαναπήραν, το εικόνισμα ξανάφυγε για την παλιά του θέσι και όλο αυτό γινότανε.

Οι έπίτροποι το θάλαν πείσμα νά κρατήσουν την εικόνα στην εκκλησία, αλλά και ή εικόνα κάθε θράδυ πήγαινε στον πύργο, στο εκκλησάκι το δικό της.

Επειδή λοιπόν ή εικόνα, κατά την τοπική εκεί έκφρασι, διαρκώς «λ ι ό ν τ α ν», δηλαδή πηγαίνερχότανε από τη μιὰ εκκλησία στην άλλη, για τουτό πήρε και το όνομα «Λ ι ό τ α» που έμεινε ως σήμερα.

Η εκκλησία της «Λιότας» λειτουργάει στά έννήμερα της Παναγίας, 24 Αυγούστου.

* * *

«Άλλη Παναγία είναι ή «Παναγία της Στύψης», απάνω στο θουνό της Λέσθου ό «Αργενος, ύψους 650 μέτρων.

Το θουνό αυτό, ό λαός της Λέσθου το τραγουδάει:

«Αργε, περήφανε,
μέ τις ψηλές κορφές σου,
μέ τά κρυστάλλινα νερά,
και μέ τις λεβεντιές σου

Κ' ή Παναγία αυτή γιορτάζει στά έννήμερα.
Εφέτος μάλιστα έγινε μεγάλο πανηγύρι εκεί και χοροστάτησεν ό Σεβ. Μητροπολίτης Μηθύμνης κ. Διογύσιος Μηνάς, τον όποιον για τις καλωσύνες που κάνει, ό φίλος διευθυντής του «Φωτός» της Μυτιλήνης κ. Άθαν. Γκράβαλλης, άποκαλεί «Μυριήλ της Όρθοδόξου Έκκλησίας».

* * *

«Άλλη Παναγία είναι ή «Γλυκοφιλούσα της Πέτρας», της περιφημής Πέτρας, την όποιαν τραγουδάει ό λαός:

Στόν Μόλυβο είναι καστανιές,
και στή Λοφιώνα ή άσπρες,
στην άμορφη τη Πέτρα μας,
ξανθές και μαυρομμάτες...

«Αλλά για τις παραδόσεις αυτές και άλλες πολλές θα γράψουμε άλλοτε, γιατί τώρα δέν μάς παίρνει ό χώρος.
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΧΑΖΟΜΑΡΕΣ

Στόν χορό:

Κάποιος άπρόσεχτος πάτησε την ούρά του φορέματος της κυρίας.

Η κυρία. — Στραβέ, μπουφο, μαγκούφη, άκαμάτη!

Ο κύριος. — Κυρία μου!

Η κυρία. — Άχ! Άχ, παρντόν! Νόμισα πως ήταν ό άντρας μου!...

ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο περίφημος εϋθυμογράφος και άκαδημαϊκός Μωρίς Ντονναί, άπέφευγε συστηματικά νά συχνάζει σε κοσμικές συγκεντρώσεις, άκόμα και σε λέσχες. Όσοσο κάποτε, ύποκύπτοντας στις παρακλήσεις ενός φίλου του, έγινε μέλος μιās καλλιτεχνικής λέσχης, όπου κι έπήγε ένα θράδυ.

Μπαίνοντας μέσα στην αίθουσα της λέσχης, έθαυε όπως ήταν φυσικό, το καπέλο του.

Ο φίλος του που τον συνόδευε, του είπε τότε για το το δώση θάρρους:

—Δέν είν' ανάγκη. Έδώ, άν θέλετε, μπορείτε νά φράτε το καπέλλο σας. Είστε σαν στο σπίτι σας.

Και ό εϋθυμογράφος χαμογελώντας, του άπάντησε μ' έτοιμότητα:

—Μά... και στο σπίτι μου θγάζω το καπέλλο μου. Φίλε μου!...

* * *

Ο Γάλλος συγγραφέας ντ' Ωρεβιλλύ, άν και ήταν καθ' όλα λεπτός και διακριτικός άνθρωπος, είχε, έτούτοις την παράξενη μανία νά... δέρνη τις διάφορες φιλενάδες που κατακτούσε κάθε τόσο, κι ύστερα τις παρατούσε, χωρ'ς λόγο σχεδόν.

Κάποτε είχε αγαπήσει μιὰ κοπέλλα του λαού, ή όποια τον αγάπησε επίσης και άφωσιώθηκε σ' αυτόν, χωρ'ς νά μαντεύη τί θα τραδούσε εκ μέρους του.

Ο ντ' Ωρεβιλλύ... —ήρε στο σπίτι του, ύποσχεόμενος ότι θα την παντρευτή, πράγμα το όποιο άνεκοίνωσε έπισημως και στή μητέρα της.

Τις πρώτες μέρες περνούσαν εϋτυχισμένοι. Άλλά ή εϋτυχία αυτή δέν άρρησε νά ξεσπάσει θραειά και άδυστηρή... στή ράχη της καυμένης της νέας.

Μιά μέρα, που ή μητέρα της κόρης πήγε νά επισκεφθή το γαμπρό της, τον θρήκε νά δέρνη άγρια την άρραβωνιστικήα του.

Η δυστυχισμένη μητέρα έτρώμαζε και άποτισμένη.

Μόλις ό συγγραφέας είδε την πεθερά του, γύρισε και της είπε, χωρ'ς νά πει νά δέρνη τη φίλη του:

—Μη σ'θάστε, κυρία μου. Δέν θα τίς κάνω κανένα κακό. Έγώ δέρνω μονάχα... τις γυναίκες που αγαπάω!...

* * *

Όταν ό διάσημος Γάλλος συγγραφέας Ραμπειλαί άρρώστησε θραειά κι' ήταν έτοιμος νάτος, άρνήθηκε έπιμόνως νά δεχτή την έπίσκεψι γαμπρού.

Στις παρακλήσεις των φίλων του και οικείων του και στις διαβεβαιώσεις των, ότι ή άρρώστεια του ήταν επικίνδυνη, ό Ραμπειλαί έλεγε ότι δέν ήθελε νά φωνάξη γιατρό, γιατί... δέν είχε αποφασίσει νά πεθάνει άκόμα.

Αργότερα όμως, όταν ή κατάστασίς του χειροτέρευσε, οι φίλοι του, παρά τη θέλησί του, του πήγαν τους καλύτερους γιατρούς της εποχής, οι όποιοι όμως τον έτυράνησαν κυριολεκτικώς με τά πρωτόγονα χειρουργικά εργαλεία της εποχής εκείνης. Άκόμα κι' όταν δέν ύπήρχε πειά καμιά έλπίς σωτηρίας, εκείνοι έπέμεναν νά τον θασανίζουν.

Στις τελευταίες του στιγμές τότε ό δυστυχής συγγραφέας, αγωνιόν και άπαυδημένος, έφώναζε με την δόδωνατη φωνή του:

—Ω! άφήστε με, σάς παρακαλώ. Σας ίκετεύω, άφήστε με νά πεθάνω από φυσιολογικό θάνατο!...

* * *

Ίδου και μερικά άποφθέγματα για τη γυναίκα, παρμένα από το «Ταλμούθ», την ιερά βίβλο των Ιουδαίων:

—Η καλή σύζυγος είναι το εϋγενικώτερο δώρο του ούρανο.

—Η νοικοκυρά που θέλει νάβει προκομμένη και εϋλογημένη, οϋδέποτε παραμελεί τη δουλειά της. Κουθενιάζει, αλλά και κλώθει συγχρόνως.

—Μιά γρηά κι' έμπειρη γυναίκα, είναι για το σπίτι ένα στόλισμα όμοιο με μαργαριτάρι.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

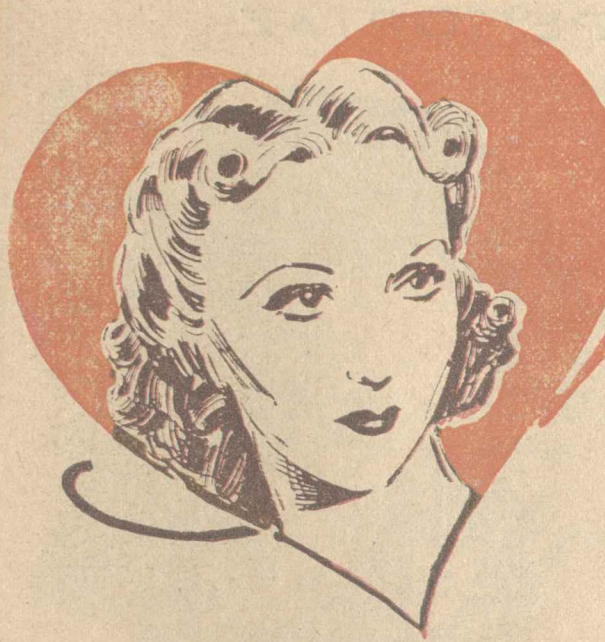

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΤΩΜΕΝΗ ΠΑΛΙΣΤΙΝΗ

Τόποι Έβραίων που ή πάροδος των αιώνων δέν τούς μετέβαλε καθόλου. Είναι και σήμερα οι Έβριοι, όπως ήσαν και κατά την εποχή του Σατήρος. Ένας έμπορος, ένας λαϊκός τύπος, ένα παιδόπουλο, κι' ένας Σαμαρείτης.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΑΙΓΚΡΕΜΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Μιά νύχτα, ένα νεαρό κι έρμυτικό αντρόγυνο, ο Ροντινέ και η Λώρα, καθώς ξαναγυρίζουν στη λαϊκή πολυκατοικία, όπου κατοικούν, βλέπουν φλόγες να θγαίνουν από ένα μαγαζί του Ισογείου, το μπακάλικο της κυράς Φουλόν. Πράγματι, πυρκαϊά έχει εκραγή εκεί μέσα ή μάλλον πρόκειται περί έμ-πρησμού, γιατί λίγη ώρα πριν φτάσουν ο Ροντινέ κι η γυναίκα του, μία μυστηριώδης γυναίκα έγινε κρυφά από το πίσω μέρος του μπα-κάλικου και κρύφτηκε στην αuli. Ο Ροντινέ ξυπνάει τους άλλους ένοίκους, οι οποίοι μαζί με τους πυροσβέστες, καταβάλλουν άπειγνο-μένες προσπάθειες για να σώσουν την κυρά Φουλόν και την κόρη της τη Μαρία. Την τελευταία τέλος, την σώζει με κίνδυνο της ζωής του ο Ροντινέ, μισοπεσμένη σχεδόν. Μά την κυρά Φουλόν την θγα-ζουν άπανθρακαμένη.

Έν τώ μεταξύ, η μυστηριώδης γυναίκα έχει άνακατεωθεί με το άλλο πλήθος, που παρακολουθεί την πυρκαϊά, μά, έπειδή το κομψό παρουσιαστικό της και ή καταπληκτική όμορφιά της προκαλούν την περιέργεια, φεύγει. Της πέφτει όμως, χωρίς να το άντιληφθή, ένα χρυσό τσαντάκι, γεμάτο χρυσά νομίσματα, που το παίρνει ένας έρ-γάτης, ο Μαρσέλ Μπαρρέρ, ο οποίος την παρακολουθεί και τη στα-ματάει στον δρόμο. Έκείνη αρνείται, ότι το τσαντάκι είναι δικό της και ο Μαρσέλ, ο οποίος την ύποψιάζεται, της κάνει διάφορες έρωτήσεις. Τόν παρασύρει ως τη Λαχαναγορά κι' εκεί μέσα στο πλή-θος κατορθώνει να τού ξεφύγει και μπαίνοντας σ' ένα άμαξι, που την περιμένει σέ κάποια γωνία, εξαφανίζεται. Την επομένη της πυρκαϊάς η Λώρα κι' ο Ροντινέ άποφασίζουν να υιοθετήσουν την όρφανή κόρη της κυράς Φουλόν και να τη μεγαλώσουν μαζί με το δικό τους παι-δάκι, τον Μαυρίκιο. Το άπόγευμα της ίδιας ήμέρας, φτάνει στην πολυκατοικία ένας πολύ καθώς πρέπει κύριος, ο ο-ποιός ζητάει με άγωνία πληροφορίες για την κόρη της κυράς Φουλόν και όταν μαθαίνει πως την έσωσε ο Ροντινέ και την έπηρε στο σπίτι του, δείχνει μεγάλη χαρά και γράφει ένα γράμμα στο Ροντινέ, στο όποιο τού συνιστά να προσέχει πολύ τη μικρούλα Μαρία, γιατί κίνδυνος θανάτου την άπειλεί, και τού άφήνει ένα χιλιόφραγκο για τα έξοδα που ή άντιμετώπιση.

Ο Ροντινέ, για να ευχαριστήσει τη Λώρα, ή όποια αισθάνεται μία παράδοξη άγάπη για τη μικρούλα Μαρία, άποφασίζει να κάνει ένα ταξίδι ως την πατρίδα της κυράς Φουλόν, για να θεσπαιωθεί, ότι ή δυστυχισμένη αυτή γυναίκα δεν έχει εκεί συγγενείς, οι όποιοι θα μπορούσαν να τούς πάρουν την θετή τους κόρη. Έκεί όμως πληροφο-ρείται άπό τόν έφημέριο του τόπου, ότι ή κυρά Φουλόν δεν είχε παν-τρευτή ποτέ της κι' ότι ή μικρούλα Μαρία δεν ήταν κόρη της, αλλά, κατά πάσαν πιθανότητα, ένα παιδί ξένο που της τó έμπιστεύθηκε μία κυρία, ή όποια είχε συμφέρον να τó εξαφανιστεί. Συγχρόνως με τόν Ροντινέ φθάνει στο σπίτι του έφημέριου κι' ένας άστυνομικός άπ' τó Παρίσι, ο Ευγένιος Γκρελς, τόν όποιον έχουν στείλει οι προϊστάμε-νοί του για να μάθει διάφορες πληροφορίες για τó παρελθόν της κυ-ράς Φουλόν. Οι δύο νέοι γνωρίζονται, αισθάνονται μία άμοιβαία συμ-πάθεια και ξεκινούν για να έπιστρέψουν μαζί στο Παρίσι. Μά, στέν δρόμο τούς σπάζει μία ρόδα τó άμαξιό τους κι' άναγκάζονται να καταφύγουν στο σπίτι ενός σιδηρουργό που βρίσκεται εκεί κοντά.

(Συνέχεια άπ' τó προηγούμενο)

Ο Ευγένιος Γκρελς, έσπρωξε την πόρτα και μπαί-

νοντας μέσα, θρέθηκε μπροστά σέ μία οικογένεια, ή ο-ποία καθόταν γύρω άπό τó τραπέζι.

— Τι άγαπάτε, κύριε ; ρώτησε με καλωσύνη ο οικο-γενειάρχης που δεν ήταν άλλος άπ' τόν σιδηρουργό.

Ο άστυνομικός τού έξηγήσε τί είχε συμβή.

— Και διάξασθε ; τόν ρώτησε ο σιδηρουργός.

— Μάλιστα, άπάντησε ο Ροντινέ που είχε μη κι' αυ-τός μέσα και θιαζόταν να ξαναδεί την σύζυγό του. Πρέ-πει άπόψε να θριοκώμαστε στο Κοντώμ.

— Απόψε !... Πρέπει να τó θγάλετε αυτό άπ' τó μυαλό σας. Δεν γίνεται τόσο σύντομα ή έπιδιόρθωση της θλάσης. Όπωςόδηποτε ο γυιός μου κι' εγώ, θ' άρ-χίσουμε άμέσως τη δουλειά.

— Και τó άλλογο; Πού θα τó θάλουμε...

— Έχουμε έδω σταύλο. Άς μείνει εκεί ως ότου να διορθωθεί τó άμαξι...

— Άλήθεια, που τó έχετε τó άμαξι;

— Στόν δρόμο. Δυό θήματα πιο κάτω.

Ο σιδηρουργός κι' ο γυιός του διευθύνθηκαν άμέσως πρós τó μέρος που τούς ύπέδειξε ο Γκρελς.

— Τώρα, ρώτησε ο νεαρός άστυνομικός, μπορείτε να μάς δείξετε κανένα μέρος, ξενοδοχείο ή ταβέρνα, στο όποιο θα μπορούσαμε να θρούμε κάτι για να φάμε, για-τί πεθαίνουμε της πείνας ;

— Μάλιστα, κύριε... Έκεί πάνω, στο χωριό Μοντε-ράλ θα θρήτε ένα πρώτης τάξεως ξενοδοχείο. Έπειδή ο-μως δεν ξέρετε τó μέρος θα σας δώσω τόν μικρό μου γυιό για να σας συνοδεύση.

Έπειτα άπό δέκα λεπτά, ο Ροντινέ κι' ο Γκρελς θριοκόντουσαν στο ξενοδοχείο τού Μοντεράλ. Βρήκαν εκεί νοστιμώτατα φαγητά και όραιο κρασί, τά όποια ο άστυνομικός τίμησε με μεγάλη όρεξη, άντίθετα πρós τόν Ροντινέ, που δεν πεινούσε και τόσο, γιατί είχε φάει καλά στο σπίτι του έφημέριου. Έξέ άλλου τού έκοθε την όρεξη ή θία που είχε να ξεκινήσουν πάλι και να φτάσουν στο Παρίσι, γιατί συλλογιζόταν την άγωνία, ή όποια θα θασάνιζε τη Λώρα κατά την διάρκεια της άπουσίας του.

Άφού έφαγαν ξαναγύρισαν στο σπίτι του σιδηρουργό, μά πέρασε πολλή ώρα ως ότου να έπιδιόρθωθεί ή θλάση τού άμαξιού.

Τέλος, μία ώρα πριν άπ' τó χάραμα, τó άλλογο ζεύ-γχη πάλι στο άμαξι, τó όποιο άρχισε να τρέχει όλο-ταχώς και να διασχίζει άπεράντους κάμπους και λιβά-δια, που τά φώτιζε τó φεγγάρι.

Με την άνατολή τού ήλιου, οι ταξιδιώτες μας έκαναν την εισοδό τους στο Κοντώμ. Καθώς διέσχισαν την γέ-φυρα τού ποταμού Μπαίξ, ο όποιος χωρίζει στά δύο, την πόλη αυτή, ένα άλλο άμαξι, πολυτελές και με οικό-σημα, στο όποιο ήταν ζευγμένα δυό ύπέρροχα άγγλικά άλογα, διασταυρώθηκε με τó δικό τους.

Ένας άντρας και μία γυναίκα, νέοι και οι δυό, φα-νόντουσαν στο θάθος τού άμαξιού αυτού.

Ο άντρας ήταν ξαπλωμένος και κοιμόταν. Μά φα-νόταν τόσο χλωμός και καταβεθλημένος, ώστε μόλις τόν έθλεπε κανείς, καταλάβαινε πως ήταν άρρωστος.

Η γυναίκα, άντιθέτως, φαινόταν γεμάτη νεότητα, ζω-ηρότητα και υγεία. Ήταν υπέρροχος όραιο, έλαφρά με-λαχρινή και τά μαλλιά της που έπεφταν σέ μπούκλες ως τά φρύδια της, άφηναν να φαίνονται δυό μεγάλα μαύρα μάτια, που έλαμπαν άπό θέλησι κι' άποφασισ-τικότητα.

Στηριγμένη στο μισοκατεσασμένο τζάμι τού παραθύ-ρου, είχε ύφος πολύ σκεπτικό και φαινόταν ν' άναπνέη με ήδονη τόν καθαρό και μωσκοβολημένο πρωινό άέρα.

Μόλις την είδε, ο Γκρελς δεν μπόρεσε να συγκρατή-ση ένα έπιφώνημα θαυμασμού.

— Τι ύπέρρογο πλάσμα ! ψιθύρισε. Ποτέ μου δεν ξανα-είδα τόσο όραιο γυναίκα...

Ο Ροντινέ φαινόταν θυσιμένος σέ σκέψεις και δεν τού άπάντησε.

— Πού την έχω ξαναδεί αυτήν την γυναίκα ; ψιθύρι-σε τέλος. Αυτό τó πρόσωπο κάπου τó ξέρω...

Τό ιδιωτικό εκείνο άμαξι προσπέρασε τó άμαξι των ταξιδιωτών μας και άπομακρύνθηκε γρήγορα άκολου-θώντας έντελώς άντίθετη διεύθυνσι.

Ο Γκρελς, χωρίς να δώση περισσότερη προσοχή στη συνάντησι αυτή, διέφυγε τó όχημά του πρós τó άμαξι-στάσιο, άπ' όπου τó είχε νοικιάσει, γιατί άπό τó Κοντώμ ως τó Παρίσι, θα συνέχιζαν τó ταξίδι τους με τόν σι-δηρόδρομο. Κατόπιν, άκολουθούμενος πάντοτε άπ' τó Ροντινέ, πήγε και θρήκε τόν άστυνομό τού τόπου, με τόν όποιο συνδεόταν.

Με λίγα λόγια, τόν έκανε ένήμερο των πληροφοριών που είχε συγκεντρώσει στο Καστελνώ και τού έξηγήσε τί ζητούσε άπ' αυτόν.

Ο έφημέριος τού Καστελνώ, έπρόσθεσε, ο όποιος είναι καλά πληροφορημένος, μου έπτε ότι δεν είναι δυ-νατόν να παρέδωκε τó παιδί στην Κλημεντίνη Φουλόν καμιά οικογένεια άπό τó μέρος αυτό και μου έπτε ότι μάλλον έδω, όπου ή Κλημεντίνη ήταν άλλοτε ύπρέτρια, ή στο Άζέν, πρέπει ν' άναζητήσουμε αυτός που της παρέδωσαν τó παιδί...

Ο άστυνομός, άφού ά-κουσε με προσοχή τόν Γκρελς, σκέφθηκε λίγο και έπειτα τού έπτε:

— Υπηρετώ έννά χρό-νια στο Κοντώμ, μά δεν έμαθα ποτέ τίποτε που να σχετίζεται με την ύπόθεσι αυτή...

Άλλά ίσως να ξέρη κανένα άπό τά όργα να μου περισσότερα άπό μένα... Θα φροντίσω να μάθω άμέσως... Γι' αυτό σας παρακαλώ να ξανα-γυρίσετε σέ μία ώρα κι' ί-σως τότε μπορέσω να σας φανώ χρησιμώτερος.

Μετά μία ώρα, ο Γκρε-λς κι' ο Ροντινέ θριοκόν-τουσαν πάλι στο γραφείο τού άστυνομό. Ο τέλει-τάτος τούς δέχθηκε άμέ-σως και τούς έπτε:

— Δεν έχω σπουδαία πράγματα να σας πώ, μά θα σας δώσω μερικές πλη-ροφορίες που ίσως να σας έξυπηρετήσουν. Όπως έ-

μαθα πρós όλιγο, ή Κλημεντίνη Φουλόν εργάσθηκε έδω ως ύπρέτρια πρós είκοσιόχτώ έτών... Καθώς βλέπετε αυτή ή ιστορία είναι πολύ παλιά και είναι άδύνατον να μάθει κανείς με ποιους σχε-ζόταν τότε.

Ο Γκρελς σκίρτησε.

— Πρós είκοσιόχτώ χρόνων ; ξαναείπε. Πόσων έτών λοιπόν ήταν τότε ;...

— Την εποχή εκείνη ήταν δεκάξη — δεκαεφτά χρόνων. Όσοι σήμερα πρέπει να ήταν σαρανταπεντάρα... Λοι-πόν, ή Κλημεντίνη Φουλόν έμεινε έπί ένα χρόνο ως ύ-πρέτρια στην συνουσία Μπακωρί, στο σπίτι ένός έμπό-ρου οίνοπνευματωδών ποτών. Οι κύριοί της ήταν λαμ-πούροι και τίμιοι άνθρωποι, αλλά επάταλοι και άσωτοι.

Ότι κέρδιζαν άπό τη δουλειά τους τó κατασπαταλού-σαν άμέσως κι' έπί πλέον έσπευδαν να χρεωθούν... Η ζωή αυτή μέσα στο σπίτι των άσώτων δεν άρεσε φαίνε-ται, στην Κλημεντίνη.

Γι' αυτό έφυγε άπ' αυτούς και πήγε στο Άζέν, όπου θρήκε εύκολα θέσι. Οι κύριοί της, αυτή τη φορά ήταν σεβάστωι κι' ήλικιωμένοι άνθρωποι κι' ή Κλημεντίνη έμει-νε κοντά τους δέκα όλόκληρα χρόνια. Σ' αυτό τó διά-στημα μπόρεσε να συγκεντρώση ένα μικρό ποσό με τίς οικονομίες της κι' έτσι, όταν φεύγοντας άπ' τó Άζέν, ξαναγύρισε στην πατρίδα της τó Καστελνώ, μπόρεσε ν' άγοράση ένα σπίτι κι' ένα περιβολάκι και να έγκατα-σταθή όριστικά εκεί.

Άυτά μονάχα έμαθα, έπτε τελειώνοντας ο άστυνομός. Μου φαίνεται λοιπόν ότι περισσότερες πληροφορίες γι' αυτήν την Κλημεντίνη θα μπορέσετε ίσως να μάθετε στο Άζέν, όπου, καθώς σας είπα, έμεινε ως ύπρέτρια δέκα όλόκληρα χρόνια.

— Θ' άκολουθήσω την συμβουλή σας, άπάντησε ο Γκρελς. Ξέρετε τó όνομα των κυριών κοντά στους ο-ποιους έμεινε ως ύπρέτρια ή Κλημεντίνη κατά τά δέκα χρόνια της διαμονής της στο Άζέν ;

— Ναι, τó ρώτησα... Όνομαζόντουσαν κύριος και κυ-ρία Ντυπέν.

— Τι είδους άνθρωποι ήταν ;...

— Πολύ ήσοχοι και τίμιοι άνθρωποι κι' οι δυό... Ο σύζυγος ήταν συνταξιούχος κρατικός άρχιτέκτων.

— Ευχαριστώ. Και τώρα θα μου επιτρέψετε να σας κάμω μία έρώτησι ακόμα.

— Σας άκούω.

— Μήπως γνωρίζετε στην περιφέρειά σας καμιά γυ-ναίκα, της άριστοκρατίας ίσως, ύψηλή, εύλύγιστη, με-λαχρινή, με μάτια ανατολίτικα, με πλούσια εμφάνισι υπέρροχος όραιο, αλλά με σκληρή έκφρασι; Μία γυναί-κα με παρουσιαστικό βασιλίσσης, για να μην πολυλογώ ;

Ο άστυνομός σκέφθηκε λίγο κι' έπειτα άπάντησε:

— Μά τέτοια γυναίκα, όπως μου την περιγράφετε, πρέπει να χτυπά ή άμέσως στα μάτια. Όχι, φίλε μου, δεν έχω δη καμιά γυναίκα τόσο όραιο στην περιφέ-ρειά μου.

Ο Γκρελς κι' ο Ροντι-νέ χαίρεσαν τόν άστυ-νόμο και θγήκαν έξω. Έ-πειτα άπό λίγη ώρα, έ-πιθαίνοντας σ' ένα άθλιο άμαξι, τραβούσαν για τó Άζέν.

— Ούφ ! έκανε ο Ρον-τινέ άποκαωμένος. Δεν είμαι για άστυνομικός έ-γώ... Αυτές ή ύποθέσεις με κουράζουν... Έγώ θέλω να ξαναδώ τη γυ-ναίκα μου όσο τó δυνατόν γρηγορώτερα.

— Όσοι δεν θέλεις να μάθης πως θα τελειώση αυτή ή ύπόθεσις ; τόν ρώ-τησε ο άστυνομικός, ο ο-ποιός προτιμούσε να τα-ξιδεύη με συντροφιά πα-ρά μόνος.

— Μπάρ ! έπτε ο Ροντι-νέ. Η ύπόθεσις αυτή δεν θα τελειώση τόσο γρήγο-ρα όσο φαντάζεσαι, γιατί είμαι βέβαιος ότι και στο Άζέν δεν θα μπορέσης να θρεις τίποτε.

Πραγματικά, ή πρόρ-ρησις τού Ροντινέ έπαύθηκε, γιατί, όπως στο Κοντώμ, έτσι και στο Άζέν, ο Γκρελς δεν μπόρεσε ν' άνακαλύ-ψη τó παραμικρό ίχνος.

Οι σύζυγοι Ντυπέν, κοντά στους όποιους είχε ύπρε-τήσει ή Κλημεντίνη Φουλόν, έπί δέκα χρόνια, ήταν τι-μιώτατοι άνθρωποι. Ο σύζυγος είχε πεθάνει πρós δυό χρόνων και ή σύζυγός του, αν και πολύ γρήγ έχε θου-μάσιο μνημονικό, ήταν μπόρεσε να δώση άκριβείς πλη-ροφορίες στον Γκρελς για την Κλημεντίνη και τόν θε-βαιώς πως έλάχιστες σχέσεις είχε την εποχή που ήταν ύπρέτρια τους.

— Έξ άλλου, πρόσθεσε ή κ. Ντυπέν, ή νέα αυτή ή-ταν πολύ ήθική και δεν έβγαλε έξω παρά μόνο, όταν πήγαινε στην εκκλησία ή στην άγορά. Ποτέ μου δεν την άκουσα να λήη ότι είχε φίλες ή γνωριμες στην συνουσία.

Την στιγμή εκείνη, ο Γκρελς κύτταξε άπό τó άνοι-χτό παράθυρο. Ο ήλιος πλημυρίζε με τίς άκτίνες του τά κομψά κι' όραιοι στίβια γύρω που θριοκόντουσαν ά-νάμεσα σέ κήπους γεμάτους δένδρα και λουλούδια. Ά-νάμεσα σ' αυτά τά στίβια ξεχώριζε, μία κομψή έκκλη-σία, γοτθικού ρυθμού.

— Ποιά είναι αυτή ή μικρή εκκλησία ;

— Τών Άνυποδότηων Καρμηλιτών, άπάντησε ή κ. Ντυ-πέν.

— Έκεί έκτελούσε ή Κλημεντίνη τά χριστιανικά της

καθήκοντα;

—Μάλιστα, κύριε.

—Κι' εκεί επίσης εξωμολογείτο;

—Μάλιστα, ταχτικά.

—Θυμάστε ποιός ήταν ο εξωμολογητής της;

—Μάλιστα, γιατί ήταν και δικός μου. Ο πατήρ Θεότιμος, νεαρός Ισπανός κληρικός, αληθινός άγιος.

Και χαμογελώντας ή κ. Ντυπέν επρόσθεσε:

—Ο πατήρ Θεότιμος είχε γίνει πολύ της μόδας εκείνη τη εποχή. Ήταν, βλέπετε, ωραιότατος, γνήσιος τύπος Ισπανικής ανδρικής καλλονής. Ήπι πλέον, καταγόταν από πολύ άριστοκρατική οικογένεια. Γι' αυτό, όλες ή νέες της καλής τάξεως της πόλεως μας έτρεχαν σ' αυτόν.

—Μήπως ή Κλημεντίνη Φουλόν ήξερε καμιά από τις νέες αυτές;

—Όχι, δεν το πιστεύω κύριε... Τι σχέσι μπορούσε να έχη μιά υπρέτρια μαζί της;

—Ο πατήρ Θεότιμος ζή ακόμα;

—Όχι, κύριε, πέθανε πρό διετίας στο μοναστήρι των Καρμηλιτών, στο Βαζέρ.

—Μήπως υπάρχει ακόμα εδώ στη μονή των Καρμηλιτών, κανένας Ιερωμένος που να γνώρισε τόν πατήρ Θεότιμο;

—Μάλιστα κύριε. Υπάρχει ένας, ο ηγούμενος της μονής, ο πατήρ Σιλθέστρος, κληρικός με μεγάλη αξία.

Ο Γκερελς, θέδαιος ότι δεν θα μπορούσε να μάθη τίποτε περισσότερο από την κ. Ντυπέν, την ευχαρίστησε και διευθύνθηκε προς τη μονή των Καρμηλιτών, συνοδευόμενος πάντοτε απ' τόν Ροντινέ.

Ένα παρόδοιο προαισθήμα είχε κυριεύσει τόν νεαρό αστυνομικό. Είχε σχεδόν την πεποίθησι ότι ή γυναίκα που είχε εμπιστευθή το παιδί στην Κλημεντίνη Φουλόν, είτε δικό της ήταν και καρπός σφάλματος που έπρεπε να κρυφτή, είτε ξένο και το είχε κλέψει, είχε λοιπόν την πεποίθησι ότι ή γυναίκα αυτή ήταν πνευματικό τέκνον και γνώριμη του πατρός Θεότιμου, και ότι, χάρις σ' αυτόν, τόν είχε γνωρίσει ή Κλημεντίνη.

Αν όμως ήταν αλήθεια αυτό, ή δυσχέρειας που παρορυσζόντουσαν ήταν τεράστιες, σχεδόν ανυπέρβλητες, γιατί ο πατήρ Θεότιμος, ο μόνος που θα μπορούσε να μιλήση, είχε πεθάνει.

Σε λίγη ώρα ο Γκερελς κι' ο Ροντινέ παρουσιάζονταν στον ηγούμενο της μονής των Καρμηλιτών. Με τα πρώτα λόγια που έλλαξαν μαζί του, κατάλαβαν ότι ο πατήρ Σιλθέστρος ήταν κληρικός μεγάλης αξίας.

Όταν ο Γκερελς τού εξέθεσε τόν σκοπό της επίσκεψης, ο σεβάσιμος Ιερωμένος είπε με σοβαρή φωνή:

—Ερχόσαστε σέ μένα για να εκτελέσετε τόν καθήκον σας που αποβλέπει στην τιμωρία των ενόχων και στην επιστροφή του δυστυχισμένου αυτού παιδιού στην οικογένεια από την οποία ίσως τόν έκλεψαν... Γι' αυτό θα σάς βοηθήσω όσο μπορώ... Για την ώρα όμως δεν ξέρω τίποτε...

Ο Γκερελς έκανε μιά κίνησι αποθαρρύνσεως, ενώ απεινότητας τὰ μάτια του Ροντινέ έλαμψαν από χαρά.

Ο κληρικός τόν πρόσξε αυτό και κράτησε τόν Ροντινέ:

—Γιατί σέ ευχαριστεί αυτό που ακριβώς δυσαρσετέϊ τόν σύντροφό σου;

Ο Ροντινέ έξηγήθηκε άμέσως και είπε ότι ή σύζυγος του αγαπούσε τόσο τη μικρούλα όρφανή, ώστε ήθελε να την κρατήση κοντά της για πάντα.

—Τήν καλή γυναίκα! είπε ο πατήρ Σιλθέστρος συγκινημένος. Ήσυχασε την είνε αξιοθαύμαστη. Θα φροντίσω χωρίς να κουραστώ γι' αυτή την υπόθεσι... Να πηγαίνετε συχνά στο μοναστήρι των Καρμηλιτών στο Παρίσι. Αμα μάθω τίποτε, θα σάς γράψω εκεί.

—Λοιπόν, είπε ο Γκερελς, δεν ξέρετε τίποτε για την ώρα; Ούτε για την μυστηριώδη άγνωστη;

Και άρχισε να περιγράφη λεπτομερώς την μεγαλοπρεπή καλλονή της γυναίκας αυτής.

—Όχι, απάντησε ο πατήρ Σιλθέστρος. Η γυναίκα αυτή δεν είναι από τὰ μέρη μας. Αν ήταν από δω, θα την ήξερα, γιατί όλη ή άριστοκρατία του τόπου έρχεται στο μοναστήρι μας. Πιστεύω μάλλον ότι θα πρόκειται για καμιά Ισπανίδα, την οποία ο πατήρ Θεότιμος έ γνώρισε στην πατρίδα του.

—Αν απέυθυνητε, πάτερ μου, στα διάφορα μοναστήρια του Γάγγματός σας, ίσως κατορθώσετε να συγκεντρώσετε μερικές πληροφορίες...

—Θα προσπαθήσω, αν και φοβούμαι ότι μπορεί να υπάρχουν λόγοι, οι οποίοι επιβάλλουν τη σιωπή.

—Και αν ακόμα πρόκειται να τιμωρηθί ένα έγκλημα...

—Ο πατήρ Θεότιμος σεν είνε υναιτον να συμμετοχε σέ έγκλημα. Ήταν ανώτερος και ως κληρικός και ως άνθρωπος και είχε επίγνωνσι των καθηκόντων του. Ίσως να βοηθήσει να σκεπασθί κάποιο σφάλμα, πράμα που είχε καθήκον να τόν κάνει.

—Ίσως όμως και να έπρεσε θυμα κάποιας καταγυνιας γυναίκας...

—Δεν τόν πιστεύω, γιατί ήταν διορατικώτατος. Και αν συνέβαινε ένα τέτοιο πράγμα, ή Κλημεντίνη Φουλόν, ή όποια θα τόν καταλάβαινε άργότερα, θα τόν ειδοποιούσε.

—Τι θέλετε να πητε μ' αυτό; τόν ρώτησε ο Ροντινέ.

—Ότι ήταν αδύνατον ή Κλημεντίνη Φουλόν να μη δέψη μιά πραγματική μητέρα που εμπιστεύεται σ' αυτό τόν παιδί της, έστω κι' αν τόν παιδί αυτό είναι καρπός σφάλματος, με μιά γυναίκα που έκλεψε τόν παιδί για συμφεροντολογικούς λόγους. Αν ή Κλημεντίνη Φουλόν, που την ήξερα ως γυναίκα τίμια κι' έναρετη, άπεκάλυπτε ένα τέτοιο πράγμα, θα έσπευδε να ειςπωρήσει άμέσως τόν πνευματικό της πατέρα.

—Αλλά πιστεύετε ότι, αν γινόταν αυτό, ο πατήρ Θεότιμος θα κατηγγελλε την άγνωστη.

—Όχι. Τέτοιου είδους καταγγελίες δεν επιτρέπονται στους Ιερείς. Μά όπωσδήποτε δεν μπορώ να πιστέψω ότι, αν ο πατήρ Θεότιμος ήξερε κάτι, πέθανε χωρίς να εμπιστευθί τόν μυστικό του σ' έναν απ' τούς αδελφούς μας... Αυτό θα τόν μάθω.

—Και θα μάς τόν πητε; ρώτησε ο αστυνομικός.

—Ναί, απάντησε με σοβαρότητα ο πατήρ Σιλθέστρος, θα σάς τόν πώ, αν αυτό δεν αντίκειται στα καθήκοντά μου.

Ο Γκερελς, θασιζόμενος στόν ηγούμενο, έφυγε χορούμενος, ενώ ο Ροντινέ ένοιωθε την καρδιά του γεμάτη άνησυχία.

Τη στιγμή που έθγαιναν έξω, ο Ροντινέ άλλαξε ένα γρήγορα θέμα με τόν πατέρα Σιλθέστρο.

Τό θέμα του Ροντινέ έλεγε:

«Σας παρακαλώ, κάμετε ό,τι μπορείτε για να μην πάρουν τόν παιδί από τη γυναίκα μου που τόν λατρεύει».

Και τὰ ευγλωττα μάτια του Ιερέως απάντησαν:

«Μη φοβάσαι», ό,τι δήποτε κι' αν ανακαλύψω, θα τόν μάθης έσύ πρώτος».

VI

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΑΡΙΑ

Όταν ο Ροντινέ ξαναγύρισε στο Παρίσι, έσπευσε να καθυσυάση τη Λώρα, εκθέτοντάς της όσα αναφέραμε στο προηγούμενο κεφάλαιο.

Μά αν ήσυχασε ή νέα γυναίκα απ' αυτή την πλευρά, μιά άλλη άνησυχία, πολύ μεγαλύτερη την κυριεύσε. Γρήγορα ή άργά, θα έφτανε ή στιγμή που ή μικρούλα Μαρία, ή όποια είχε ξεφύγει από τόν κίνδυνο του θανάτου, θα μπορούσε να μιλήση και να διαφωτίση τη δικαιοσύνη.

Πραγματικά, ίσως να έφτανε μιά λέξι του έξυπνου αυτού κοριτσιού, για να οδηγήση την αστυνομία στα ίχνη της άγνωστης.

Η στιγμή όμως αυτή, που με τόσο ανυπομονησία την περίμενε ο άρχηγός της ασφάλειας, δεν φαινόταν να πλησιάζη.

Η μικρούλα θασιανίστηκε επί πολλές ήμέρες από έναν επικίνδυνο πυρετό που έφτανε ή παραμικρή συγκινησι για να τόν κάνει θανάσιμο. Κατόπιν, όταν ο έγκεφαλικός αυτός πυρετός άρχισε να πέφτη, της παρουσιάστηκαν έκτακτα νευρικά φαινόμενα. Έφτανε νάντη κρύση μιά όποιαδήποτε φωτιά της κουζίνας ή της λαμπας για να κυριευθί από τρομερή νευρική ταραχή. Τήν ίδια ταραχή της προκαλούσε κι' ένας άσυνήθιστος κρότος ή τόν αντίκρουσμα ανθρώπων άγνώστων.

Συγχρόνως όμως άρχισε να λατρεύη κυριολεκτικώς την Λώρα. Έκλαμε όταν θυμώθηκε την Κλημεντίνη Φουλόν, αλλά όχι και υπερβολές.

—Ήταν καλή, είπε μιά μέρα στόν Ροντινέ, ό όποιος είχε πιάσει κουθέντα μαζί της, αλλά δεν ήταν μαμά μου.

Ο μηχανικός κύτταξε κατάπληκτος τη μικρούλα. —Και πώς τόν ξέρεσι αυτό; τη ρώτησε.

Τα γαλάζια μάτια της Μαρίας, τὰ τόσο ζωηρά κι' άγνά, σκοτεινιάσαν ξαφνικά.

—Τό ξέρω, απάντησε με σιγανή φωνή. Και ή μαμά μου.

—Ο μηχανικός κύτταξε κατάπληκτος τη μικρούλα. —Και πώς τόν ξέρεσι αυτό; τη ρώτησε.

Τα γαλάζια μάτια της Μαρίας, τὰ τόσο ζωηρά κι' άγνά, σκοτεινιάσαν ξαφνικά.

—Τό ξέρω, απάντησε με σιγανή φωνή. Και ή μαμά μου.

μου πέθανε, αλλά δεν ήταν ή κυρά Κλημεντίνη.

Η Λώρα, τρομάζοντας απ' την ξαφνική χλωμάδα που είχε άπλωθί στο πρόσωπο της μικρής, έγενεψε στο Ροντινέ να σπάση. Η Μαρία τόν είδε αυτό και άγκάλιασε τη Λώρα με περιπάθεια, λέγοντας:

—Η μαμά μου τώρα είσαι σ'ό!... «Ω! σέ αγαπώ τόσο!... Σε αγαπώ πολύ!... Φύλαξέ με καλά, μαμά Λώρα!».

Και, ανατριχιάζοντας, εξαλλη, κυριευμένη πάλι από άπερίγραπτο τρόμο, ή ε'—ή—νειρε τόν θελκτικό κεφάλι της στόν δμο της θετής μητέρας της κι' έγινε πιο χλωμή από κερί.

—Σίγουρα, αυτή ή μικρή ξέρει κάτι! ψιθύρισε ο Ροντινέ στη γυναίκα του.

Μά ή Λώρα ούτε τού απάντησε. Συγκινημένη απ' τὰ δειγμάτα της αγάπης της Μαρίας, την έσφιγγε κλαιγοντας στην άγκαλιά της και έλεγε από μέσα της:

—«Ω! αν σέ πάρουν ποτέ από μένα, αγάπη μου, δεν θα είμαι έγώ ή αιτία».

Και την περιποιούν νύχτα και μέρα, χωρίς να την εγκαταλείπη στιγμή, γιατί φοβόταν μήπως ο τρομερός κίνδυνος θανάτου που είχε διατρέξει πρό όλίγων ήμερών, την άπειλούσε και πάλι.

Έξ άλλου, ή άγνωστος τούς τόν είχε γράψει καθαρά: «Τήν άπειλεί κίνδυνος θανάτου. Αλλά έστε σίτι και όνομα ακόμα».

Αλλά πώς ν' αλλάξουν στίτι και όνομα, αφού ή άστυνομία ή καταραμένη άστυνομία, σέ κάθε στιγμή της χρειάζονταν για να τούς ξετάση;

Η Λώρα δεν κοιμώταν πεία από την άγωνία της. Έφιάλτες την βασάνιζαν στόν ύπνο της.

Κάθε θράδυ έστέλνε τόν Ροντινέ να έρευνήση γύρω απ' τόν σπιτι και να δή μήπως ή καταραμένη εκείνη άγνωστος, την όποια έξ ένστικτο θεωρούσε ως θανάσιμη εχθρά της Μαρίας, παραμόνευε πουθενά...

Τήν ήμέρα πάλι έθγαινε συχνά ή ίδια έξω με διάφορες προφάσεις και κύτταξε με άγωνία και με καρδιά που χτυπούσε δυνατά προς όλες τις διευθύνσεις.

Κατόπιν ανέβαινε πάλι σάν τρελλή και όταν έβλεπε τη Μαρία να παίζη με τόν Μαυρίκιο, τόν όποιο υπεργαπούσε, ή δυστυχισμένη γυναίκα ήσυχάζε λίγο.

Όσον άφορά τόν Μαυρίκιο, άγαπούσε κι' αυτός τη μικρή του συντρόφισσα, την «καινούργια του αδελφούλα», όπως την έλεγε, κι' έκανε ό,τι μπορούσε για να την περιποιήθι, καθώς την έβλεπε άρρωστη και αδύνατη.

Αντί να ζηλεύη για την έξαιρετική αγάπη της μητέρας του προς τη Μαρία, απεινότητας συμμεριζόταν την αγάπη αυτή κι' έπινούσε, για να τή διασκεδάση, ένα σωρό παιγνίδια, τὰ όποια την κατενθουσίαζαν.

Ο τρομερός πυρετός της σιγά - σιγά εξαλείφθηκε. Τὰ μάγουλα της Μαρίας, τὰ όποια έμοιαζαν ως τώρα με λευκά ρόδα, ξανάρχισαν να γίνονται τριανταφυλένια.

Μιά μέρα, ή μικρούλα, ή όποια πριν από ώρα φαινόταν θωπισμένη σέ σκέψεις, πλησίασε τη Λώρα. Ήσαν μόνες τούς, γιατί ο Ροντινέ έργαζόταν στο εργοστάσιο της κ. Βαρνέ, από τόν όποιο δεν είχε παραιτηθί ακόμα, κι' ο Μαυρίκιος δεν είχε ξαναγυρίσει απ' τόν σχολείο του.

—Μαμά, είπε ή Μαρία στη Λώρα, άκουσα αυτό που σού έλεγε προχθές ο πατέρας: ότι δηλαδή ο δικαστής έστειλε και τόν ρώτησε αν θσ είμαι γρήγορα σέ θέσι να με ξετάση.

Η Λώρα ανατριχιάσε. Η μικρούλα της μιλούσε με σοβαρότητα πολύ άνωτερη της ηλικίας της.

—Γιατί ο δικαστής θέλει να μ' ξετάση; τη ρώτησε σέ λίγο ή Μαρία.

—Η νέα γυναίκα άποφάσισε να μιλήση ελεύθερα.

—Άκουσε, της είπε, δεν θέλω να έχω μυστικά από σένα. Προσπάθησε να με καταλάβης καλά και να μη ξεγιάσης τὰ λόγια μου.

Η Μαρία χαμογέλασε, σάν να της έλεγε: «Μη φοβάσαι, μαμά!».

Και ή Λώρα εξακολούθησε:

—Η δυστυχισμένη κυρά Φουλόν πέθανε στην πυρκαϊά, ή όποια ούτε από άπροσεξία προήλθε, ούτε τυχαία ήταν.

Η Μαρία, άκούοντας αυτά τὰ λόγια, έγινε πελιδνή και άρχισε να τρέμη.

—«Ω! σού κάνω κακό με τὰ λόγια μου! φώναξε άμέσως ή Λώρα άνησυχη. Δεν δυνάμωσες ακόμα τόσο, ώστε να μπορούμε να μιλήσουμε γι' αυτά τὰ πράγμα».

τα... Ας τ' αφήσουμε γι' άργότερα...

—Όχι, απάντησε ζωηρά ή μικρούλα. Αυτά τὰ πράγματα θα προκαλούν πάντα την ίδια έντύπωσι σέ μένα... Ήταν τόσο τρομερό, τόσο φριχτό αυτό που μου συνέβη... Αλλά πρέπει όπωσδήποτε να μιλήσουμε... Έξ άλλου, πώς θα ξέρω τί πρέπει να πώ και τί πρέπει να μην πώ στο δικαστή;

Η Λώρα έσφιξε τρυφερά τη Μαρία στην άγκαλιά της.

—Αχ, αγάπη μου, της είπε, γεμίζοντάς την χάδια και φιλήματα, πόσο καλά με καταλαβαίνεις...

—Ναί, προσπαθώ να σέ καταλάβω, γιατί δεν θέλω να σ' αφήσω ποτέ μου, μαμά Λώρα, που είσαι τόσο καλή και μ' αγαπάς τόσο...

—Τότε πές μου ό,τι ξέρεις κι' έπειτα θα δώ τί πρέπει να πής στο δικαστή...

—Άκουσέ με λοιπόν, μαμά Λώρα. Τό θράδυ της πυρκαϊάς, ή κυρά Κλημεντίνη μ' έβαλε να κοιμηθώ, όπως πάντα, στις έννέα ή ώρα, και άφησε άνοιχτό τόν δωμάτιό μας, τόν όποιο έβλεπε προς την αυλή και ήταν έπειτα από τόν μικρό δωμάτιο, όπου τρώγαμε, καθώς ξέρισε...

—Ναί, ναί, αυτό ότν ξέρω... Ήσαν τρία τὰ δωμάτια στη σειρά: τόν πρώτο, που έβλεπε στο δρόμο, τόν μπαλκονό, τόν δεύτερο, στη μέση, ή τραπεζαρία και τόν τρίτο, που έβλεπε στην αυλή, ή κρεββατοκάμαρη.

—Σωστά! Είπε ή Μαρία. Λοιπόν, ή κυρά Κλημεντίνη μ' έβαλε να πλαγιάσω και άμέσως σχεδόν άποκοιμήθηκα. Μά έξαφνα ξύπνια άκούοντας φωνές. Πρόσεξα κι' έπείδη ή μιά απ' τις φωνές αυτές μου ήταν άγνωστη —ή άλλη ήταν της Κλημεντίνης—σηκώθηκα σιγά - σιγά απ' τόν κρεβάτι μου. Άκουσα τότε την άγνωστη φωνή να λήη άλλοτε με θυμό και άλλοτε σιγανά πράγματα που με τρόμαζαν.

Σέ κάποια στιγμή μάλιστα την άκουσα να λήη στην κυρά Κλημεντίνη:

—Σέ διατάσσω να μου επιστρέψης τόν παιδί που σού παρέδωσα!... Είναι δικό μου! Ανήκει σέ μένα.

—Τότε ή κυρά Κλημεντίνη της απάντησε:

—«Όχι, δεν είναι δικό σου!.. Η μητέρα του, ή αληθινή του μητέρα έχει πεθάνει! Αυτό μου τόν είπε ο πατήρ Θεότιμος...Λοιπόν, δεν σοο τόν δίνω, γιατί θέλεις να τού κάνης κακό!...»

—Εγώ θα σοο τόν πάρω και χωρίς να τόν θέλης...

—Αν μπορείς κάμε τόν! είπε προκλητικά ή κυρά Κλημεντίνη.

—Και ποιός θα μ' έμποδίση να τόν κάνω;

—Εγώ, γιατί θα σέ καταγγείλω...

—Στην άστυνομία; Είπε ή άγνωστη, γελώντας περιφρονητικά.

Αλλά ή κυρά Κλημεντίνη της απάντησε με μεγάλη σοβαρότητα:

—Ίσως στην άστυνομία, ίσως και σέ άλλους...

Τότε — εξακολούθησε ή μικρή Μαρία—σηκώσα λίγο την κόκκινη κουρτίνα που χώριζε την κρεββατοκάμαρη από την τραπεζαρία, όπου γινόταν ή συζήτησις αυτή και είδα μιά ώραία κυρία, λίγο ψηλότερη από σάς, μελαχροινή, χλωμή, με μαλλιά κατάμυαυρα που έπεφταν ως τὰ μάτια της και με μάτια που έθγαιαν άστραπές.

Στό τραπέζι, μπρός στο όποιο ήταν καθισμένες ή κυρά Κλημεντίνη και αυτή ή κυρία, ήταν μερικά μπουκάλια.

—Διψάω! είπε έξαφνα ή άγνωστη.

Η κυρά Κλημεντίνη έκανε να πάρη έν' απ' τὰ μπουκάλια.

—Όχι κρασί! είπε ή κυρία. Ούτε να τόν δώ δεν θέλω...

—Είναι άσπρο και θα σάς άρέσει...

—Όχι, δεν θα με ξεδιψάση...

—Τότε τί θέλετε;

—Ένα γκρόγκ!

Η κυρά Κλημεντίνη σηκώθηκε κι' έφερε έν' άλλο μπουκάλι από ένα ντουλάπι που ήταν δίπλα στη θερμάστρα. Έπειτα έβαλε επάνω στο τραπέζι ένα ποτήρι, ζάχαρι και λεμόνι.

Η άγνωστη κυρία τὰ πήρε και έτοιμάσε μόνη της τόν γκρόγκ.

—Θέλεις λίγο, Κλημεντίνη; της είπε.

—Όχι, απάντησε εκείνη. Ήπια πρό όλίγου άσπρο κρασί και θα ζαλιστώ...

—Μη φοβάσαι!... Έχει μέσα λεμόνι...

—Φοβάμαι...

—Σοο έγγυώμαι έγώ πως δεν θα ζαλιστής...

—Καλά τότε...

(Ακολουθεί)

Ευδουμα Λόγια

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΚΕΦΙΟΥ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Τ' ΑΔΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑ-
ΛΑΤΑ

ΠΙΚ — ΝΙΚ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

ΕΥΦΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Ο πόθος του συζύγου.

Ο γι α τ ρ ό ς. — Η γυναίκα σας δεν θα μπορέσει να μιλήσει επί μια εβδομάδα.

Ο σύ ζ υ γ ο ς. — Και δεν υπάρχει έλπις να γίνει χρονία ή άρρώστεια, γιατρέ μου ;

Κουβέντες του καφεinelου.

— Όταν γέννησε η γυναίκα μου το ξμαθα αϊφνιδίως. Ήμουν στο φάρμα, όταν μου το είπαν. Στην πόρτα του σπιτιού μου μου λένε: — «Αγοράκι! Νά σου ζήση!» Μόλις μπήκα παραμέσα μου φωνάζουν: — «Κορίτσι! να το χαίρεσαι!»

— Θά γέννησε η γυναίκα σου δίδυμα.

— Ναί. Κι' εγώ έτρεξα, την άγκάλιασα, την φίλησα και την παρακάλεσα... να μη το ξανακάμει!...

Ακρον άωτον λεπτότητος.

— Νά πρόκειται να δείρης ένα ντιστεγκέ και να σκουπίζης το μπαστούνι σου, για να μη του λερώσης τα ρούχα!...

ΣΑΧΛΑΜΑΡΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

Στο δικαστήριο:

Ο π ρ ό ε δ ρ ό ς. — Εί-
ναι αλήθεια, ότι χτυπήσατε την γυναίκα σας μ' ένα πα-
ληό σκουπόξυλο ;

Ο κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε-
ν ο ς. — Μάλιστα, κύριε
πρόεδρε, γιατί τας οικονομικά
μας δεν μās επιτρέ-
πουν να πάρουμε... και-
νούργια σκούπα!

Μεταξύ φιλενάδων:

— Τάμαθες ; Η Λιλίκα
παντρεύεται.

— Δεν το πιστεύω!...

— Γιατί δεν το πιστεύεις ;

— Γιατί είναι πολύ έξυπνη
για να παντρευτεί έναν αν-
θρώπο, που είναι τόσο θλά-
κας, ώστε να θέλει να την
κάνει γυναίκα του!...

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η κυρία Περεσέφνη
Κάθε μέρα στο θελόνι,
"Όλο ράβει και ξηλώνει..."

Πλάτ' ο Ίερεμίας
Μελετά μετ' έμπεριθείας
Τας ειδήσεις της επρώτας.

Μά ξεχνιέτ' η Περεσέφνη,
Και, για κύττα την, απλώνει
Καθώς ράβει και μπαλώνει...

Και τρυπά και καρφισώνει
Το άντρός της τό... μπαλόνι!

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

ΣΕ ΚΑΚΟΠΑΗΡΩΤΗ

Ένταυθα αναπαύσαι
τόν ύστατον, μοιραίως,
"Ήδη επλήρωσες κι' εσύ
έν έπί τέλους... χ ρ έ ο ς!..."

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚ Ο

ΜΑΡΙ-ΡΟΖ

Η ΜΙΝΙΟΝ ΤΟΝ ΒΟΡΡΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στο μέγαρο του εισαγγελέ-
ως Λεμεριέ - Σαμπλιέ στη Λίλλη, θδεταί μια χριστουγεννιάτικη έ-
ορτή για τας γενέθλια της κόρης του Μαρί - Ρόζ. "Έξαφνα ο εισαγ-
γελέας λαβαίνει μια άνωμυη επίτολη, στην όποία του γράφουν, ότι
η Μαρί - Ρόζ δεν είναι κόρη του κι' ότι η σύζυγός του "Ελένη έχει
έραστή, ο όποιος πρόκειται να την επισκεφθή το ίδιο εκείνο θράδυ...
Μαινόμενος ο εισαγγελέας κατεβαίνει στο σαλόνι και θέλει
μια έπισκέπτρια, την κόμισσα Φαννύ, ν' αποσπαιρετάη την γυναίκα του
και την κόρη της και να τις τρομάξει και τις δυό λέγοντας, ότι
υπάρχουν στα περίχωρα άστυγγανοί που κλέβουν τα παιδιά. Τα λό-
για αυτά, που ειλώθηκαν σκοπίμως για να τ' άκούση ο εισαγγε-
γελέας, τον κάνουν να συλλάβη ένα σατανικό σχέδιο... Προσποιείται
ός τόσο, τον ψόχραμο, και μετά την αναχώρησι όλων των καλεσμέ-
νων, καληνυχίζει την γυναίκα του για ν' αποσυρθή δήθεν στο δια-
μέρισμά του, μα παραμονεύει τά πάντα. Σε λίγο, ένας άγνωστος
νέος, ο Πιέρ Λακούρ, εμφανίζεται στο σαλόνι και ικετεύει την "Ελένη,
με την όποία καθώς φαίνεται, τον συνδέουν παλαιοί δεσμοί, όχι ένοχοι,
όμως, να τον δεχθή στο διαμέρισμά της για να της πη διάφορα σοβαρά-
τα πράγματα. "Εκείνη άρνείται στην άρχή, μα στο τέλος του λέει ότι
θα τον περιμένη σε λίγο στην κάμορή της. Μα, καθώς ο νέος διευ-
θύνεται προς τό δωμάτιό της, έξαφνα παρουσιάζεται μπροστά του ο
εισαγγελέας και τον αναγκάζει να πη ότι μπήκε στο σπίτι για να κλέψη.
"Ο νέος για να σώση την "Ελένη, τό όμολογεί αυτό και ο εισαγγε-
λέας είδοποιεί την άστυνομία, στην όποία και τον παραδίδει ως κλέ-
φτη. Κατόπιν πηγαίνει στην κάμορή της Μαρί-Ρόζ, την παίρνει
και βοηθούμενος από τον πιστό του υπηρέτη, πηγαίνει και την πα-
ραδίδει στον άστυγγανο Τορκουάτο, ο όποιος έχει κατασκευάσει λί-
γο πιο έξω από την πόλι. Τού δίνει 10.000 φράγκα και τού άναθέ-
τει να την έξαφανίση. "Ο Τορκουάτο παίρνει την φτωχή μικρούλα και
φεύγει άμέσως με τό άμαξόσπιτό του, τραβώντας για την "Ιταλία.
Πριν φύγη όμως παρουσιάζεται μπροστά του η κόμισσα Φαννύ, η ό-
ποία τού μετράει άλλες δέκα χιλιάδες φράγκα και τού δίνει να κα-
ταλάβη, ότι θα έμενε ευχαριστημένη άν, με τις κακουχίες και τας
δυσαναστήρια, έκανε τη Μαρί - Ρόζ να πεθάνη. Την ίδια νύχτα, η
"Ελένη, σε μια θυελλώδη σκηνή με τον σύζυγό της, μαθαίνει άπ'
αυτών τον ίδιο ότι για να την εκδικηθή, έξαφάνισε την κόρη της. Τρέ-
χει άμέσως στην κάμορή της Μαρί — Ρόζ και μόλις θέλπει ότι η
πολυαγαπημένη της κόρη δεν είν' εκεί, πέφτει άναίσθητη κάτω και
παθαίνει μια κρίσι, η όποία την κρατάει επί πολλές ήμέρες, σε μια
κατάσταση άναίσθησίας και ληθάργου, στο μεταξίμιο ζωής και θανά-
του. "Εν τώ μεταξύ, η κόμισσα Φαννύ, στη ζωή της όποίας υπάρ-
χουν, καθώς φαίνεται, πολλά μυστήρια, πηγαίνει κι' έπι-
σκέπτεται στα περίχωρα της Λίλλης κάποιον άσημαντό φύλακα της σι-
δηροδρομικής γραμμής του Βορρά, όνομαζόμενο Ζάκ Μαίνγκ, άποφα-
σισμένη, όπως λέει η ίδια, ενά τον κάνει με κάθε τρόπο να μιλήση.
"Ο νέος αυτός είναι τρελλά έρωτευμένος μαζί της και η Φαννύ σκο-
πίμως, τον προκαλεί κι' έρεβίζει ακόμη περισσότερο τό πάθος του.

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

— Τί μου είπατε λοιπόν, αγαπητέ μου ; ρώτησε με
τασχινιά η κόμισσα Φαννύ. "Ότι σας προκαλούσα φρί-
κη ;

— "Όχι, απάντησε με πάθος ο Ζάκ Μαίνγκ. Τό ξέρετε
καλά. Σας είπα ότι περνάω τις μέρες μου και τις νύ-
χτες μου, όνειροπολώντας έσας, ότι δεν ζω πια, ... Ξέ-
ρω καλά, ότι τας πάντα μάς χωρίζουν... Ξέρω ότι εί-
ναι τρέλλα τό να σας αγαπώ... Μα αυτή είναι η αλή-
θεια... Για να μού θγάλη κανείς από μέσα μου αυτήν
την άγάπη, πρέπει να μού θγάλη και την καρδιά μου. Πό-
σες φορές σκέφθηκα να παρατήσω αυτήν την φτωχική
θείσι, νάρθω στη Λίλλη να σας θρω, να σας ξαναδώ, έ-
στω κι' από μακριά, έστω και για μια στιγμή. "Α! Εί-
μαι πολύ δυστυχισμένος!...

— "Ε, λοιπόν, είπε η Φαννύ, μ' ένα σαγηνευτικό χα-
μόγελο, γιατί δεν κάνατε αυτό που λέτε ;

— Κυρία!... "Ό! τί λέτε ;... Έκανε άσθμαίνοντας ο
νέος.

— Τί σας άποδεικνύει, ότι δεν ήλιπια κι' εγώ ότι θάρ-
ηθε ;...

— "Ό! προσέχετε, κυρία ! Θά με τρελλάνετε... Θά
με κάνατε να πιστέψω...

— "Ότι σας αγαπώ !... πρόσθεσε εκείνη με φωνή
παιγνιδιάρικη. Κι' άν αυτό ήταν αλήθινό ;

"Ο Ζάκ Μαίνγκ έγινε με μιάς πελιδνός... Τας μάτια
του θόλωσαν... "Απλώσε άσυναίσθητα τας χέρια του και
προχώρησε προς την Φαννύ, ενώ εκείνη έξακολουθούσε
να χαμογελά, μαγνητίζοντας τον με τό βλέμμα της.

Την ίδια στιγμή, ένα μακρυνό και παρατεταμένο σφύ-
ριγμα έξέσκιε τη σιωπή της έξοχης.

— Τό τραίνο της μιάς και τριάντα ! ψιθύρισε ο Ζάκ
Μαίνγκ.

Τό ένστικτο του καθήκοντος μαζί με την συναίσθησι
τών τρομερών ευθυνών του, τον κύριεψε άμέσως όλό-
κληρο. Στάθηκε, κούνησε άπότομα τό κεφάλι του, και
άρπάζοντας μια κόκκινη σημαϊούλα, ώρμησε έξω, στην
θείσι του...

"Ήταν καιρός: τό τραίνο πέρασε με πάταγο, λαχα-
νιάζοντας θαρειά και εξαφανίστηκε προς τον Βορρά.

"Η Φαννύ ύψωσε τούς ώμους της και μάζεψε τας φρύ-
δια της.

"Ο Ζάκ ξαναγύρισε σε λίγο μέσα στο σπίτι. Είχε άνα-
κτήσει εν τώ μεταξύ την ψυχραιμία του.

— Βλέπετε, είπε με κάποια πίκρα, είμαι ένας φτωχός
υπάλληλος, ένας κατώτατος υπάλληλος, ένα είδος μηχαν-
νής που πρέπει να κάνει σε όρισμένες στιγμές ένα σι-
νιάλο. Αυτό είν' όλο... Σεις είσθε μια μεγάλη κυρία...
"Εκανα ένα τρελλό όνειρο...

— Πραγματικά, είπε κάπως ψυχρά η Φαννύ, η έργα-
σία σας δεν είναι περιφημή...

— Κι' αυτή η θέσι ακόμα, δεν είναι πραγματικά δική
μου... Δόθηκε στην μητέρα μου ως ανταμοιβή των τρι-
άντα χρόνων της ύπηρεσίας του πατέρα μου που τον
διεμέλισε πρό έπταετίας μια μηχανή...

"Η Φαννύ κατάλαβε ότι ο Ζάκ Μαίνγκ της έφέυγε.
"Επρεπε να θιαστή.

— "Η μητέρα σας λείπει λοιπόν ; τον ρώτησε.

— Ναί, έχει μια δουλειά στο χωριό. Μα θα ξαναγυρί-
ση. Σε δέκα λεπτά θα είναι εδώ...

— "Όστε, σείε την αντικαθιστάτε, όταν άπουσιάζη;...

— Ναί !

— Και ατή είναι η μόνη έργασία σας... η έργασία
ένός ανθρώπου δυνατό, νέου σαν έσας ;

— Ναί... Πηγαίνω ακόμα και στο κυνήγι... Μου ά-
ρέσει ατή η μικρή ανεξαρτησία που έχω.

— Μα πώς η "Εταιρεία του Βορρά σας επιτρέπει τό
κυνήγι, που είναι γενικώς απαγορευμένο ;

"Ο Ζάκ Μαίνγκ χλόμιασε έξαφνικά και δεν απάντησε.

— Ναί, εξακολουθώ η Φαννύ, αγαπάτε πάλι τό κυ-
νήγι... και πού και πού, κυνηγάτε λαθραία... "Ετσι
έπιτηρείτε και τας δάση της περιφέρειας...

Και με ειρωνικό ύφος πρόσθεσε:

— Κ' έμποδίζετε τούς ανθρώπους να τριγυρίζουν γύ-
ρω από κάποιες λόγμες.

"Ο Ζάκ Μαίνγκ, ακούοντας τας λόγια αυτά, άναστή-
θηκε.

"Εγινε πελιδνός και άρχισε να τρέμη σπασμωδικά.

— Τί θέλετε να πητε ; τραύλισε. Σήμερα είναι η τε-

Λεμερσιέ, τόν Εισαγγελέα της Αλλης;

—Ναί, αυτόν...

—Κί' ό όποιος πέθανε τρείς μέρες μετά τό γάμο της κόρης του, της ωραίας 'Ελένης;

—Ναί, άκριβώς!

—'Εξακολούθησε, άγαπητέ μου... 'Η Ιστορία σου φαίνεται νά είναι πολύ ενδιαφέρουσα...

—Είναί τρομερή...

—'Ελεγεσ 'λοιπόν γι' αυτό τό σπίτι, γι' αυτό τόν πύργο;...

—'Ε, λοιπόν, στόν πύργο αυτόν γινότουσαν κυνηγετικές συγκεντρώσεις... Κάθε φθινόπωρο έρχόντουσαν πολυάριθμες καί λαμπρές συντροφίες. 'Όταν ή μαρκησία πέθανε, τήν αντικατέστησε στά καθήκοντά της ώς οικοδεσποίνης ή κόρη της 'Ελένη. Καί τά πράγματα έξακολούθησαν έτσι ώς τό χρόνο γιά τόν όποιον σάς μιλάω... 'Εγώ, ήμουν τότε στό Ντουαί καί δούλευα στούς σταύλους τού σταθμού.

—'Επάγγελμα πολύ μέτριο γιά ένα παλληκάρι έξυπνο σάν εσένα.

—Τί θέλετε νά έκανα, κυρία; 'Επρεπε νά ζήσω.

—Φτωχέ μου Ζάκι!... Φτωχέ μου φίλε!...

—'Ο πατέρας μου, έξακολούθησε ό Ζάκ, κουνώντας τό κεφάλι του, είχε πεθάνει πρίν δυό χρόνια από θάνατο φριχτό: μιά μέρα, μιά άτιμομηχανή που μανουβράριζε, τού έκοψε τά δυό πόδια καί τόν σκότωσε. 'Η μητέρα μου έμεινε χήρα μ' έμένα... καί τήν άδελφή μου 'Ιωάννα. 'Η έταίρια μάς πρόσφερε τότε, ώς άποζημίωση, τή θέσι τού φιλακός της γραμμής κοντά στό Βαχαίν.

—'Εκείνο τόν χρόνο, τόν χρόνο τού έγκληματος, ζήτησα καί πήρα μιά άδεια δυό μηνών. 'Ετσι ξαναγύρισα κοντά στή μητέρα μου καί τήν άδελφή μου... 'Λοιπόν, δέκα μέρες μετά τήν έπιστροφή μου, είχα μάθει όλες τίς φήμες που κυκλοφορούσαν γιά τόν μαρκήσιο ντε Σαμπλιέ.

—Καί τί έλεγαν αυτές ή φήμες;... ρώτησε ή Φαννύ, θιγμένη ότε ό Ζάκ είχε θυιστή σέ μιά σκοτεινή όνειροπόλησι.

—'Ελεγαν, ξαναείπε ό Ζάκ Μαίνγκ, σκιρτώντας, έλεγαν ότε ό μαρκήσιος ντε Σαμπλιέ ήταν μεγάλος κυνηγός κοριτόπουλων, πράγμα που είχε κάνει τή γυναίκα του νά πεθάνη άπ' τή θλίψη της... Δέν άργησα ν' αντιληφθώ καί μόνος μου ότε αυτές ή φήμες ήσαν άληθινές, γιάτί καθώς διέσχίζα τούς κάμπους, τόν είδα πολλές φορές νά έρωτοτροπή με νεαρές χωριατοπούλες...

—Μέ καταπλήσσεις... 'Ω! ό άγαπητός μαρκήσιος... Είχε τόσο λαμπρή φήμη στή Αίλλη!... είπε ή Φαννύ.

—Πιστεύετε με, ήταν ένας άξιοθρήνητος άρχοντας...

—'Ηταν ένας άπ' αυτούς τούς ευγενείς που νομίζουν ότε μπορούν νά κάνουν ό,τι θέλουν... Γινόταν έξω φρενών, όταν καμιά κοπέλλα τού άντιστεκόταν... 'Εκτός αυτού, ήταν σκληρός πρós τούς χωρικούς... 'Ενα μόνο καλό αίσθημα είχε μέσο του... Τήν άγάπη που έτρεφε πρós τήν κόρη του τήν 'Ελένη... 'Ω! αυτήν τή λάτρευε κυριολεκτικώς... Καί, χάρις σ' αυτή τήν άπόλυτη καί γεμάτη πάθος άγάπη τού πατέρα της, ή κ. 'Ελένη μπορούσε νά πετυχαίνει άπ' αυτόν ένα σωρό ευεργεσίες γιά τούς δυστυχισμένους τού τόπου... Γιατί αυτή ήταν ή καλωσύνη ή ίδια... Καί ωραία... καί ωραία σάν τίς Παναγίες τόν έκκλησιών...

—Μή τυχόν είστε έρωτευμένος μαζί της, άγαπητέ μου; τόν διέκοψε ή Φαννύ με μιά τόσο πένθιμη είρωνεία, ώστε ό Ζάκ άνασκήρτησε καί χλώμιασε.

—'Ω! είπε, σεβόμεν καί τιμούσα τήν κ. 'Ελένη, όπως όλος ό κόσμος έδώ... Σχετικώς μάλιστα μ' αυτήν, έλεγαν... μ' αυτό δέν έχει καμιά σχέση με τή θλιβερή ιστορία που σάς ύποσχέθηκα νά σάς διηγηθώ...

—'Απατάσαι! τόν διέκοψε ή Φαννύ με κάποια σκληρότητα. Μοϋ ύποσχέθηκες νά μοϋ τά πής όλα!... Θά τά πής λοιπόν όλα!...

—'Εστω!... 'Ελεγαν λοιπόν ότε ή κόρη τού μαρκησιού ντε Σαμπλιέ, ή δεσποινίς 'Ελένη, επρόκειτο νά παντρευτεί μ' ένα νέο, μαζί με τόν όποιον είχε μεγαλώσει...

—'Τους έβλεπαν πάντα μαζί, παντού όπου μπορούσαν νά κάνουν ένα καλό... ν' άνακουφίσουν μιά δυστυχία, νά παρηγορήσουν ένα πένθο... 'Όλοι άποκαλούσαν τό νέο αυτόν «ό μνηστήρ της δεσποινίδος»... Καί παντού όπου έστине τά σύνεργά του γιά νά κάνει ζωγραφική, ό κόσμος ήταν θέβαιος πώς σέ λίγο θά έβλεπε νά φτάνη εκεί ή κόρη τού μαρκησιού.

—'Ηταν λοιπόν ζωγράφος; ρώτησε ή Φαννύ, θήχοντας έλαφρά.

—Ναί... Κανένας δέν ήξερε άν ήταν πλούσιος ή φτωχός... Μά όλοι έλεγαν πώς οι πίνακές του είχαν μεγάλη

άξία, άφοϋ ή πόλις της Αίλλης τού είχε παραγγείλει άρκετούς γιά τό μουσείο της. 'Ελεγαν ακόμα πώς έδινε πολλά χρήματα καί, μολονότι ήταν πολύ νέος, είχε τήν κόκκινη κορδέλλα της Λεγαόνος της Τιμής στή μπουτονιέρα του.

—'Τέλος, έγινε γνωστό ότε ό γέρο μαρκήσιος, έπει από άρκετές άντιρρήσεις, ύποχωρώντας χωρίς όλη στήν άγάπη που είχε πρós τήν κόρη του, συγκατένευε στόν γάμο τού νέου ζωγράφου με τή δεσποινίδα 'Ελένη.

—'Πώς λεγόταν ό ζωγράφος αυτός; ρώτησε ή Φαννύ με θαυμάϊα φωνή.

—Πιέρ Λατούρ, άπάντησε ό Ζάκ.

—'Η Φαννύ έκλεισε τά μάτια της. Χλώμιασε κι' άναστήχιασε, σάν νά μ'ήν περίμενε νάκούση αυτό τό όνομα. 'Ενα σπασμωδικό ρίγος — μανία, μίσος ή έρωτας — πέρασε τό κορμί της.

—'Εξακολούθησε, είπε, όταν κατώρθωσε νά δαμάσει τή συγκίνησί της που δέν τήν πρόσεξε ό Ζάκ, άπασιγλημένος καθώς ήταν με τίς δικές του σκέψεις.

—Αυτά λοιπόν έμαθα, συνέχισε ό νέος. 'Από τή μεριά τή σκανδαλώδη συμπεριφορά τού γέρο μαρκησιού κι' άπό τήν άλλη τόν έρωτα καί τόν προσεχή γάμο τού Πιέρ Λατούρ καί της 'Ελένης ντε Σαμπλιέ.

—'Λοιπόν, εκείνο τό χρόνο, άνάμεσα στούς πολυάριθμους καλεσμένους τού γέρο μαρκησιού, ήταν καί ό Εισαγγελεύς κ. Λεμερσιέ.

—'Μέσα στή λαμπρή συντροφία τών κυνηγών που είχαν έρθει από τή Αίλλη, τό Ντουαί, τό Βαλασιέν καί τή Καμπραί, όπου οι Σαμπλιέ είχαν άπέραντα κτήματα μέσα στόν άριστοκρατικό αυτό κόσμο, ό Εισαγγελεύς περνούσε έντελώς άπαράτηρητος καί δέν θά μάθαι ποτέ τόνομά του, άν έξαφνα ή κακή μου μοίρα δέν άνέκαυε αυτό τόν άνθρωπο στήν ύπαρξί μου με τόν τραγικό τρόπο που θά σάς διηγηθώ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

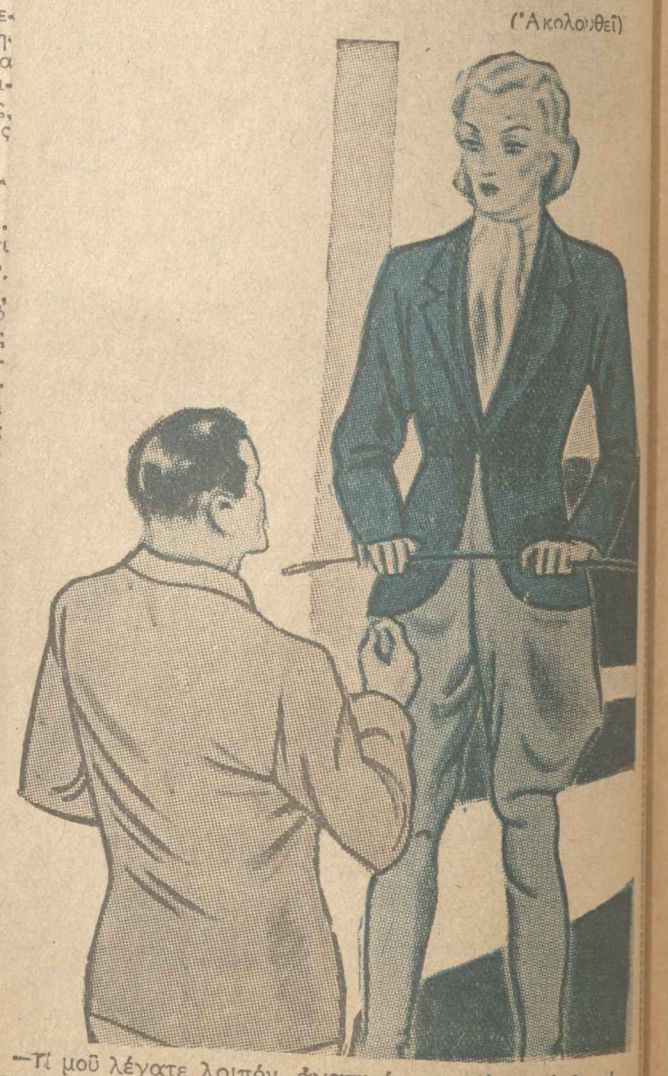
—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

—'Φτάσαμε στό ενδιαφέρον σημείο! είπε ή Φαννύ.

('Ακολουθεί)

—Τί μοϋ λέγατε λοιπόν, άγαπητέ μου; ρώτησε ή Φαννύ.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τον ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΝΤΕ ΣΕΓΚΟΥΖΑΚ

ΜΙΑ ΑΙΔΟΘΗΜΑΤΙΚΉ ΚΟΠΕΛΛΑ

Φοβήθηκα μήπως με παρεξηγήση, μήπως με πάρη γιά καμιά έλαφρόμυαλη άν τού ανταπέδωκα τό χαμόγελό του... 'Ωστόσο, χαμογέλασα, χωρίς νά τό θέλω... Τήν στιγμή εκείνη, έσθυσαν καί πάλι τά φούτα.

—'Όταν δηγήκα από τόν κινηματογράφο, εκείνος με περίμενε στήν πόρτα. Με πλησίασε, με χαιρέτησε με μεγάλη ευγένεια, μ' έπιασε από τό μπράτσο... 'Ούτε καν σκέφθηκα νά θυμώσω μαζί του. 'Ημουν ύπνωτισμένη από τήν μαγνητική δύναμη τών ματιών του. Καί όταν μοϋ ζήτησε ραντεβού γιά τήν μεθεπομένη, γιά αύριο δηλαδή, δέν θρήκα τό κουράγιο νά τό πω όχι...

—'Τόν άγατώ! 'Αύριο, θά πάω στό ραντεβού μας. Θά πάω με χαρά καί ένθουσιασμό, σάν ίέρεια μιάς θρησκείας που πηγαίνει νά λειτουργήση στόν θωμό της θεότητας. Καί ύπάρχει μήπως μεγαλύτερη θεότης από τήν άγάπη; 'Αγατώ γιά πρώτη φορά στήν ζωή μου!...

Σέ φιλω ΜΑΡΣΕΛ

Υ. Γ. — 'Ασπρόμνησα νά σοϋ γράψω ότε τά χάλασα με τόν άθλητή με τά γαλανά μάτια γιά τόν όποιον σοϋ μίλησα στήν τελευταία μου έπιστολή. Κατάλαβα ότε είσαι ό πιο σαφής καί άνόητος άνδρας που γνώρισα ως τώρα.

Η ΙΔΙΑ

29 'Οκτωβρίου 193...

—'Αννα μου, μοναδική μου φίλη,

Τά πόδια μου δέν πατοϋν στήν γή. Πετάω στά σύννεφα, κολυμπώ σ' ένα άώκεανό εύτυχας.

Μιά ούρανια μελωρία άντηχεί σ' αυτιά μου. 'Όλη ή φύσις τανίζει γιά μένα — άποκλειστικά γιά μένα — τό τραγούδι της άγάπης. 'Η ίνερ της ψυχής μου πάλλεται από συγκίνηση ένώ σοϋ γράφω τήν έπιστολή αυτήν.

Θά κατάλαβες, θεά μου, άγαπημένη μου 'Αννα, τί μοϋ συμβαίνει. Είμαι έρωτευμένη. Τρελλά έρωτευμένη. Σήμερα μονάχα κατάλαβαίνω τούς ποιητές εκείνους που λένε ότε ή άγάπη είναι μιά δεύτερη ζωή. 'Η μεγάλη αυτή εύτυχία ήρθε δαφνικά καί με θρήκε χθές στό σπίτι μου. Μιά γνωστή μου κυρία, που τήν γνώρισα τελευταίως σ' ένα φιλικό μας σπινί, μ' έπεσκέψθη συνοδευόμενη από τόν άδελφό της, άξιωματικό τού άποικιακού στρατού, ό όποιος ξαναγύρηνσε στο Παρίσι ύστερ' από μακρά άπουσία στο Μαρόκο. Ποτέ μου δέν άντίκρυσα πιά άρρενωπή μορφή. Μοϋ φάνηκε ότε έβλεπα μπροστά μου έναν από τούς πολεμιστές τού μεσαίωνα. 'Ο Ροζέ — έτσι λέγεται ό άγαπημένος μου — συνδυάζει τήν τραχεία όψη ένός σταυροφόρου με τήν ευγενική θλίψη ένός τροβαδούρου...

Είμαι ό τελειότερος άνδρας τού κόσμου. Κατάλαβαίνω ότε είμαι έταίμη νά κάνω καί τήν μεγαλύτερη θυσία πρός χάριν του. Μάντευσε άρα γε τί συνέβαινε στήν καρδιά μου; 'Ισως... Γέγονος 'είναι πώς όταν τού είπα ότε αύριο θά πάω νά κάνω μάχη μου, τό άπόγευμα, έναν περίπατο στό πάρκο τού Λουξεμβούργου, έρρεσε σάν νά συγκρατούσε στήν μνήμη του τήν ώρα αυτή... Είμαι θεάσα ότε θά έλθω... Θά τόν ξαναδώ... 'Η καρδιά μου κοιτάει νά σπάση άπό τά δυνατόν χτυπήματα. Λυώνω όλόκληρη από έρωτική άναμονή.

Πολλά φιλιά ΜΑΡΣΕΛ

Υ. Γ. — Θεωρώ περιττό νά σοϋ πω ότε δέν πήγα στό ραντεβού που μοϋ έδωσε ό άναίδης εκείνος που με πλάτησε στόν κινηματογράφο. 'Ακούς εκεί θράσος! νά με

22 'Οκτωβρίου 193...

—'Αγαπημένη μου 'Αννα,

Μοϋ φαίνεται ότε είμαι έρωτευμένη. Καί γιά καλά, τήν φορά αυτήν!

Χθές γνώρισα τόν πρώτο άνδρα που έκανε τήν καρδιά μου νά χτυπήση πραγματικά. Είναι ένας άθλητής με γαλανά μάτια, με ήλιοκαμένο πρόσωπο, με χείλη... μ' είμαι ακόμα πολύ συγκινημένη καί δέν μπορώ νά σοϋ τόν περιγράψω με ακρίβεια.

Μόλις τόν είδα, κατάλαβα, ότε αυτός είναι ό άνδρας που όνειροπολούσα. 'Η φωνή του ήταν θαυμάϊα, όλη παλμό. Δέν πρόσεχα διόλου τά λόγια του. Δυό τρείς φορές, τό άντέλθθη καί ό ίδιος ότε ό νοϋς μου γυρνούσε άλλοϋ. Θά με πέρασε ή γιά κουτή ή γιά άφηρημένη. Τό ίδιο μοϋ κάνει.

Σήμερα, πρόκειται νά συναντηθώμε σ' ένα φιλικό μας σπινί. Είμαι πολύ ένκεντριμένη. 'Αλλαξα ως τώρα τέσσερα φουστάνια. Κανένα δέν με ίκανοποίη άπολύτως. Τί τραγωδία που είναι ή άγάπη!

'Α! νά μοϋ σοϋ μένη καμιά άμφιβολία ότε είμαι τρελλά, παράφορα, έρωτευμένη...

Σέ φιλω ΜΑΡΣΕΛ

25 'Οκτωβρίου 193...

Μικρή μου 'Αννα,

Ποτέ δέν θά τό φανταζόμουν, ότε θά γνώριζα σ' έναν κινηματογράφο, μέσα στό σκοτάδι, τόν άνδρα που θά μ' έκανε νά νοιώσω τά πρώτα έρωτικά ρίγη. Μοϋ φαίνεται ότε ζω ένα γλυκό όνειρο... 'Η Ιστορία αυτή έγινε χθές, στό «Μαριβώ». Πήγα μόνη μου, γιά νά περάση ή ώρα, ώπου νά έπισκεφθώ μιά φίλη μου, με τήν όποια είχα ραντεβού στις έξη. Ξαφνικά, εκεί που παρακολουθούσα τό φιλμ, κάποιος, περνώντας από μπροστά μου, με πάτησε στό πόδι...

Έχουν δικηο όσοι λένε ότε ή γυναίκα ψυχή είναι άθυσσος! 'Όταν σε πατά κανείς στό πόδι, είναι λογικό νά αισθανθής τήν έπιθυμία νά σηκώσης τό χέρι σου καί νά τού δάξης μιά στά μουτρα. Μ' έμένα συνέθε έντελώς τό αντίθετο: 'Ενοιώσα λατρεία καί στοργή γιά τόν άγνωστο που με είχε ξενοχάσει...

Τόν είδα νά κάθεται δυό - τρία καθίσματα παρακάτω... Περίμενα με άγωνία ν' άνάψουν τά φώτα, νά τόν δω καλλίτερα... Καί όταν, τέλος, μπόρεσα νά τόν δω στά μάτια, θεοδώθηκα, ότε ό άνδρας αυτός ήταν ή προσωποποίηση τού ιδανικού μου. Ποτέ στήν ζωή μου δέν άντίκρυσα πιά έκφραστικά μάτια...

Φαίνεται ότε τά ίδια συναισθήματα θά τού προκάλεσα καί έγώ, γιάτί σέ μιά στιγμή μοϋ χαμογέλασε. Τί γλυκό που είναι τό χαμόγελό του! Δέν ήξερα τί νά κάνω.

Ξενοχίαση πρώτα και έπειτα να μου ζητά ραντεβού !... ΣΕΜΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΡ ΦΗ
Η ΙΔΙΑ

2 Νοεμβρίου 193...

«Αγαπητή μου Άννα,
Γιατί άρα γε είμαι τόσο μελαγχολική ; Γιατί να θέλω τόσο πολύ να κλάψω ; Γιατί η συντροφιά των ανθρώπων μου κάνει τόσο κακό και θέλω να είμαι μόνη ;
Είμαι πολύ δυστυχισμένη, μικρή μου Άννα. Και είμαι δυστυχισμένη γιατί αγαπώ. Ω! τί μεγάλος πού είναι ο πόνος της αγάπης !

Είμαι έρωτευμένη με μία σκιά. Μιλώ σοβαρά. Άγαπώ μία σκιά, έναν ήθοποιό του κινηματογράφου, τον Μεξικανό Γκομέθ Γκαρίλλα. Χθές το θράδυ τον είδα στο πρώτο του φιλμ «Ο ίππότης χωρίς άλογο». Παρέλυσαν τα πόδια μου από την συγκίνηση. Τά κατάμαυρα μάτια του, το μικρό του μουστάκι, ή χωρίστρα του, το αδιάντροπο χαμόγελό του, ή απότομες χειρονομίες του, όλα σ' αυτόν τον άνθρωπο με μάγεψαν, με γοήτευσαν, με σκλάβωσαν. Κανείς άνδρας μέχρι σήμερα δεν προέκλεσε μέσα μου τόσο ζωηρά συναισθήματα.

Κλάψε, Άννα μου, την Μαρσέλ, την φτωχή σου την Μαρσέλ. Είμαι ή πιό δυστυχισμένη κοπέλλα του κόσμου. Πρώτη φορά αγαπώ — και κατά κακή μου τύχη, δεν θά μωρέσω ποτέ να κάνω δικό μου τον άνδρα που άναψε τέτοια φλόγα στα στήθη μου... Μπορώ, θέβαια, να τον βλέπω, ν' ακούω την φωνή του, να κουβεντιάζω νοερά μαζί του, χωρίς στον κινητογράφο. Μά ποτέ δεν θά γνωρίσω την ετυχία να τον φι-
ξω στην άγκαλιά μου...

Η ζωή δεν έχει πια κανένα θέλητρο για μένα... Σκέπτομαι σοβαρά να γίνω καλόγρια, να θάψω την όμορφη μου κάτω από την μαύρη μοναστική περιβολή, αφού μου ήταν γραφό να μη μωρέσω να την προσφέρω με χαρά στον μοναδικό άνδρα που αγάπησα...

Σέ φιλω δακρυσμένη
ΜΑΡΣΕΛ

Υ. Γ. — Λησμόνησα από την λύπη μου να σου πω ότι ο άξιωματικός του άποικιακού στρατού είναι ένας άνυπόφορος σακαράκας. Δεν ξέρει να μιλά για τίποτ' άλλο παρά μονάχα για έκστρατείες και για όπλοπολυβόλα... Δεν θέλω να τον ξαναδω στα μάτια μου...

Η ΙΔΙΑ

5 Νοεμβρίου 193...

Άννα μου,
Έχω να σου άναγγείλω μία μεγάλη είδηση. Παντρεύομαι. Παίρνω τον κ. Όσκάρο Λαπισότ, τον γνωστό βιομήχανο κοινοεργών. Είναι, θέβαια, κοντός, χοντρός και λιγάκι περασμένος στα χρόνια. Κατά θάθος, όμως, είναι πολύ αίσθηματικός. Καταλαβαίνω ότι μπορώ να τον αγαπήσω.

Σου στέλνω διαστικά τις λίγες αυτές γραμμές. Ο μνηστήρ μου με περιμένει να πάμε μαζί να ψωνίσουμε.

Σέ φιλω
ΜΑΡΣΕΛ

Υ. Γ. — Χθές το θράδυ, πήγαμε με τον Όσκάρο σ' ένα κινηματογράφο και είδαμε ένα καινούργιο φιλμ με τον Γκαρίλλα. Τί να σου πω, ο ήθοποιός αυτός δεν μου έκανε καί τόσην εντύπωση. Την δεύτερη φορά τον θρήκα άνυπόφορο με το άναιδέστατο μουστάκι του και το κατακτητικό του βλέμμα. Πολύ κοινός τύπος δόν Ζουάν... Προτιμώ τον μνηστήρα μου κι' άς έχη κοιλίτσα...

Η ΙΔΙΑ

EDOUARD DE SEGONZAC

Συνιστώμεν εις τάς άναγνώστριάς μας τώ έργοσ-άσιον Έλευθέριον Σπουδών Κοπτικής και Ραπτικής της κ. ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, όδός Μητροπόλεως 14 α, Άθήνα.

ΣΑΜΟΥΗΛ, Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΚΡΙΤΩΝ

Γ

«Αν τά ζωά τραβήξαν κατά την Βεθσαμέ, αυτό σημαίνει ότι ο Έλχωθά μας κατατρέπει, έπειδή του πήραμε την Κιθωτό του. Διαφορετικά ή συμφορές, που μας θρήκαν είναι τυχαίες. Έτσι κι' έγινε. Μά ή άγγελάδες διευθύνθηκαν άμέσως προς την Σηλώ, μουγγρίζοντας χαρούμενα, χωρίς να γυρίσουν ούτε μία φορά πίσω το κεφάλι τους.

Οι κάτοικοι της Βεθσαμέ ήσαν τότε όλοι στους κάμπους και δούλευαν. Φαντάζεσθε πια την χαρά τους, όταν είδαν ξαφνικά μπροστά τους την Ιερή Κιθωτό που την είχαν χαμένη για πάντα. Οι γεροντότεροι την κατέβασαν με μεγάλη προσοχή από τώ άρμα, ύστερα εξέβησαν τις άγγελάδες, τις έσφαξαν και τις έψησαν, θυσιάστών Θεό τού Ίσραήλ, με τά ξύλα τού δχήματος.

Μερικοί, όμως, από αυτούς, που είχαν χάσει εν τώ μεταξύ την πίστι τους στον Έλχωθά, πλησίασαν την Κιθωτό και θέλησαν να την άνοιξουν από περιέργεια, να δουν τί έχει μέσα. Δεν πρόφθασαν να ίκανοποιηθούν την θέσληή επιθυμία τους. Ο Θεός έρριξε κεραυνούς και άφησε στον τόπο έβδωμήντα από τούς άπίστους.

Οι άλλοι τρομοκρατήθηκαν τότε. Νόμισαν ότι ή Κιθωτός θά τους έφερνε συμφορά στον τόπο τους, έπειδή ο Έλχωθά ήταν θυμωμένος μαζί τους, και παρακάλεσαν τούς κατοίκους ενός γειτονικού χωριού να πάρουν τώ Ιερό σκεύος. Έκείνοι δέχθηκαν τώ δώρον και τώ τοποθέτησαν στο σπίτι ενός γέρου, που φημιζόταν για την ευσέθειά του.

Είκοσι δολόκληρα χρόνια έμεινε ή Κιθωτός εκεί.

Στό διάστημα αυτό, ο Σαμουήλ έσκόλευτοδσε να είναι Κριτής τού Ίσραήλ. Έθλεπε με σπαργμό τον λαό του να προσκυνά ξένους θεούς και να ύφίσταται τά πάνδεινα. Χάρις στην προσωπική επιρροή του, κατάρθωσε να συγκράτηση πολλούς στην αληθινή πίστι. Μά τί μπορούσε να κάνει ένας μονάχα άνθρωπος, την στιγμή που όπιρχε γύρω του τέτοιο ρεύμα ειδωλολατρείας ;

Έφθασε όμως μία μέρα, που οι Ίσραηλίται κατάλαθαν και οι Ιδιοί ότι άφορμή της κακοδιαγωγίας τους ήταν ή άποιμάκρυνσις

τους από την θρησκεία τού Έλχωθά. Και άρχισαν τότε να κλαίνε και να παρακαλούν τον Θεό να τούς συγχωρέη τά κρίματά τους.

«Αν θέλετε πραγματικά να σωθήτε, τούς είπε ο Σαμουήλ, γκρεμίστε τά είδωλα που προσκυνάτε και λατρεύσατε μονάχα τον Θεό των πατέρων σας. Αυτός μόνον έχει την δύναμη να σας ξαναδώση την γαλήνη και την ετυχία και να σας βοηθήση να νικήσετε τούς Φιλισταίους.

Ο λαός έκανε, όπως πρόσταξε ο Σαμουήλ. Και τώρα, είπε ο άρχιερέας, να συγκεντρωθήτε όλοι σ' ένα μέρος. Θά παρακαλέσω τον Έλχωθά να μάς λυπηθή...

Οι Φιλισταίοι είχαν πληροφορηθή από έναν καταδότη, ότι οι Έθραίοι έπρόκειτο να μαζευτούν σ' έναν κάμπο. Και σκέφθηκαν ότι ή ευκαιρία ήταν κατάλληλη για να τούς έπιτεθούν και να τούς έξολοθρεύσουν όλους μαζί.

Όταν ο Σαμουήλ είδε τόν κίνδυνο αυτόν, σήκωσε τά χέρια του ψηλά και φώναξε:

— Έλχωθά ! Έλχωθά ! Ο λαός σου, που ξαναγύρισε σε σένα, σε παρακαλεί να τον βοηθήσης ! Μην τον άφήνης άπροστάτευτο !

Ο Θεός άκουσε την προσευχή τού Σαμουήλ. Έρριξε μερικούς κεραυνούς στους Φιλισταίους και τούς διεσκόρπισε. Ο Σαμουήλ, καταλαβαίνοντας από τώ σημάδι αυτό, ότι ο Έλχωθά συγχώρησε τούς Ίσραηλίτας, έκετέθη κατά τών Φιλισταιών και τούς νίκησε κατά κράτος. Άλλ' ή δρᾶσις τού Σαμουήλ δεν είχε τελειώσει ακόμη. Στο έρχόμενο σημείωμά μας θά δοϋμε τί άπέγινε.

ΠΛΗΡΩΝΕ τις άμαρτίες των γονέων του. Έτσι γεννήθηκε τυφλός. Ο πατέρας του, όταν τόν παρουσίασαν για να τόν φιλήση έκρυψε μ' άπελπισία το πρόσωπό του στα χέρια του κι' άρχισε να κλαίη. Η μητέρα του λιποθύμησε από την άγωνία.

Μπορεί να γίνη καλά, τούς έδήλωσε ο γιατρός. Ο Θεός μόνον κανονίζει την μοίρα των ανθρώπων. Κάνετε ύπομονή. Μία μέρα όλα θ' αλλάξουν...

Μά από τώ ύψος του κατάλαθαν ότι δεν έπίστευε σ' αυτά που λέγε. Έτσι αυτό τώ τυφλό παιδί αντί να φέρη τή χαρά, έφερε την δυστυχία σ' ό σπίτι των δικών του.

Θά μπορούσες να μου πής όταν σε ρώτησα, πριν παντρευθώ, φώναξε μ' άπελπισία στον άνδρα της ή μητέρα τού μικρού παιδιού. Θυμάσαι ; Σ' άρπαξα σφιχτά και ζήτησα να μάθω την αλήθεια. Και τώρα κατέστρεψες την ζωή μας. Αν δεν λυτώμουν αυτό τώ φτωχό πλάσμα, θά σε χωρίσω. Έπειτα για σκέψου, πώς θά τώ παρουσιάσουμε στους συγγενείς μας ; Τί θά τούς πούμε ; Πώς θά δικαιολογήσουμε αυτό τώ άτύχημα ;

Δεν τώ ήξερα, σου όρκίζουμε ότι δεν ήξερα ότι ύπρχε μέσα μου αυτό τώ φοβερό μικρόβιο, στέναξε ο Όκτάβιος Πασιάμι. Νόμισα ότι είχα γίνει καλά. Όλοι οι γιατροί μου τώ είχαν θεσπιάσει. Τώρα μόνον καταλαβαίνω πόσο δίκαιο είχαν εκείνοι που έπιμένουν να εφαρμόσθ ή πρό τού γάμου Ιατρική εξέταση. Μπορεί να μη μου δίναν πιστοποιητικό υγείας. Έτσι δεν θά σε παντρευόμουν και δεν θά φέρναμε στον κόσμο αυτό τώ παιδί.

Η Λουκία Πασιάμι έσκυψε πάνω από την κούνια τού μωρού, τώ κύταξε με τρυφερότητα και ψιθύρισε με θουρκωμένα μάτια:

Φτωχό μου παιδάκι, είσαι καταδικασμένο να μην γνωρίσης τίς όμορφιές της ζωής ! Νά μην αντικρύσης τόν ήλιο, να μην χαρής τίς γοητευτικές άρμονίες τών χρωμάτων τών λουλουδιών, να μην γνωρίσης τούς γονείς σου. Θά μείνης στον κόσμο τών παιδικών δνείρων σου...

Καλλίτερα θά ήταν να τώ ήσυχάζε ο Θεός, στέναξε ο Πασιάμι, αποφεύγοντας να κυττάξη κατάματα τή γυναίκα του. Η ζωή του θά είνε ένα αδιάκοπο μαρτύριο.

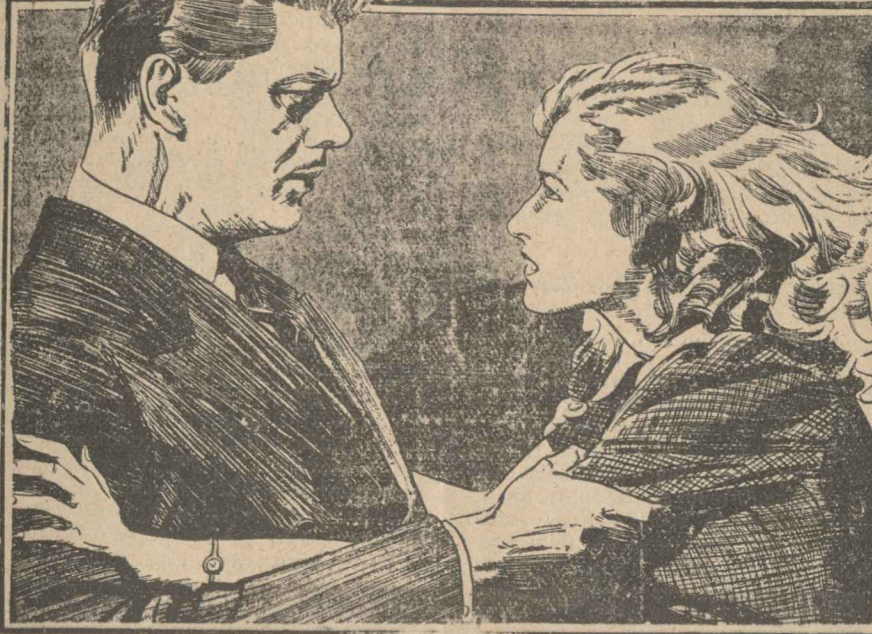
Όχι, όχι, φώναξε τρέμοντας εκείνη, μη ζητάς τόν θάνατό του. Ότι και να είνε, όπως κι' αν γεννήθηκε, έμεις είμαστε οι υπεύθυνοι. Έχουμε ύποχρέωση να τώ προστατεύσουμε, είνε σπλάχνο μας... Δεν είνε δυνατόν να τώ άφαιρέσουμε τή ζωή.

Ο Όκτάβιος, άμλητος θυήκε από τώ δωμάτιο της γυναίκας του. Στο σαλόνι περίμεναν όλοι οι συγγενείς ταν. Κάτι φοβερές γεροντοκόρες κουσομπόλισες και γεμάτες δηλητήρια, κάτι γκρινιάρδες γρηές που δεν έξολλοϋσαν τά φασσαμίν από τά περίεργα μάτια τους, και κάτι λαβερφία και μπαρμπάδες που θυμώντουσαν τόν Όκτάβιο όταν τόν είχαν ανάγκη.

Λοιπόν, Όκτάβιε, είνε άγόρι, έ ; Νά σου ζήση !... τώ φώναξαν.

Ναι, είνε άγόρι, στέναξε ο Όκτάβιος. Έ, τί να γίνη, είπε μία από τίς γεροντοκόρες, έγω

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΤΥΦΛΟΣ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟ ΡΙΟΤΙ

λωνε τώ μυαλό του.

— Έξω, έξω ! ούρλιαξε. Έξω παληόσκυλλα !... Έξω από τώ σπίτι μου φαρμακερά φειδια !... Έξω από δώ γλωσσόκοπνες !...

Κι' έβαλε τούς ύπηρέτες να θγάλουν στον δρόμο τώ συγγενολό του. Έπειτα στάθηκε σάν χαμένος:

— Είναι τυφλοπόντικας ! ψιθύρισε. Είναι τυφλοπόντικας !...

Η δύνάμεις του τόν έγκατέλειψαν. Τά γονατά του λύγισαν κι' έπεσε σε μία γωνιά κλαίγοντας γοερά από την άπελπισία του.

Άλλά και μέσα στον κοιτώνα της Λουκίας διαδραματιζόταν μία πιό φοβερή σκηνή.

Η Λουκία κρατούσε στα χέρια της μία φωτογραφία. Ήταν ένα δολέξανθο άγγελοϋδι.

Ήταν τώ παιδάκι που είχε επιθυμήσει να χάριση στον Όκτάβιο.

Πόσα δνείρα δεν είχε κάνει γι' αυτό ;

Πόσες έλπίδες δεν είχε για τώ μέλλον του. Τώ παιδάκι της είχε την ίδια όμορφιά, μόνον δεν είχε τά ίδια φωτεινά μάτια.

Στήν θέσι τους ήταν δύο πεθαμένες κόρες. Δυό δελώδη μάτια, άκίνητα, σάν ύπνωτισμένα. Η Λουκία ένοιωθε, ότι από την άγωνία θά της έφευγε ή ψυχή της.

Πάνω από τώ προσκέφαλό της ένα άργυρό καντήλι έφεγγε μπρός σε μία δολόχρυση Παναγία που κρατούσε στην άγκαλιά της τόν μικρό Ίησού.

Η Λουκία καταβάλλοντας χίλιες προσπάθειες, σήκώθηκε από τώ κρεβάτι, ξεχνώντας την επικίνδυνη κατάστασί της. Σύρθηκε ως τώ εικόνημα της Παναγίας, σήκωσε σε μία απαραχτική ίκεσία τά χέρια της και ψιθύρισε με λυγμούς :

— Παναγία μου, χάρισε στο παιδί μου τώ φως του !... Χάρισε τώ την όμορφιά της ζωής... Πάρε από μέναν τώ φως και δώσε το στο παιδί μου... Μη τώ έγκαταλείψης...

Δεν μωρέσε να συνεχίση τίς ίκεσίες της. Μία ζάλη σκότισε τώ μυαλό της.

Η άναπνοή της έσβυσε ονιά-αιγά. Κ' ή Λουκία έγειρε στην άκρη τού κρεβάτιού, εκεί κάτω από τώ εικόνημα της Παναγίας. Τώ όμορφο πρόσωπό της ήταν κατάχλωμο. Μά τί περίεργο ! Τώρα πια είχε πάψει να έχη τή σφραγίδα τού πόνου.

Ένα αδιόρατο χαμόγελο μισάνοιγε τά λεπτά της χείλη και τά μάτια της είχαν κλείσει σάν να έθλεπε ένα ετυχισμένο δνείρο.

θά ήμουν ευχαριμένη να παντρευθώ κι' άς έκανα κι' ένα κουτσό παιδί...

— Αλήθεια μάθαμε, ότι μωρό γεννήθηκε με δυό κεφάλια ! είπε μία γρηά ψηλή κι' άδύνατη σάν στέκα. Είνε αλήθεια, Όκτάβιε ;

— Τό ένα του μάτι είνε μπλέ και τ' άλλο μαύρο, μάς είπε ή καμαριέρα, δήλωσε μία άλλη.

— Καλέ, τί λέτε, είπε μία ξαδέρφη τού Πασιάμι, τώ παιδί τού Όκτάβιου είνε θεόστραβο ! Φαντάσου να κοιλοπονή τώσες μέρες ή Λουκία για να φέρη στον κόσμο ένα τυφλοπόντικα ! Μη χείρ τ' ερα, Θεέ μου !...

Μά ο Όκτάβιος δεν τίς άκούγε πια. Ο θυμός τού έπνιγε την άναπνοή και τού θό-

Όταν η καμαριέρα της μπήκε στο δωμάτιο βγάλε μια σπαραχτική κραυγή.

Η Λουκία έπλεε σε μία λίμνη αίματος. Αυτή η μετακίνησή της της είχε φέρει μία ακατάσχετη αιμορραγία. Την μετέφεραν άμέσως στο κρεβάτι και κάλεσαν τον γιατρό.

Δεν έπρεπε να την αφήσετε να κινηθεί, είπε στον Όκτάβιο ο γιατρός. Τώρα πια είναι πολύ άργα. Ο θάνατος ένιχσε την επιστήμη.

Ο Πασιάμι κύτταξε την νεκρή γυναίκα του και το τυφλό παιδί του και δάγκωσε τα χείλη του. Σκέφθηκε ότι δεν του χρειαζόταν πια η ζωή. Μά η γυναίκα του, σε μία τελευταία προσπάθειά της του είχε ψιθυρίσει πριν πεθάνει:

— Σοβό το έμπιστεύομαι, Όκτάβιε!...
Κι' ο Πασιάμι, καταλάβαινε τώρα ότι είχε υποχρέωση να ζήσει για το παιδί του.

Από εκείνη την τραγική μέρα είχαν περάσει σωστά είκοσι χρόνια. Μά ο Όκτάβιος Πασιάμι δεν είχε λησμονήσει ούτε μία στιγμή την αγαπημένη του Λουκία.

Το παιδί του της έμοιαζε εκπληκτικά. Είχε τα ίδια ευγενικά χαρακτηριστικά της, τις ίδιες μπούκλες, την ίδια φωνή, τις ίδιες συνήθειες. Μόνο το βλέμμα του ήταν σαν χαμένο. Ωστόσο αυτός ο τυφλός ήταν πολύ συμπαθητικός. Από μικρός είχε μία μεγάλη κλίση προς την μουσική. Ο πατέρας του τον άφηνε να παρηγορηθεί μ' αυτήν. Κι' ο Πάολο έγινε ο καλλίτερος μουσικός της Ρώμης. Τον έμαγνε το τραγούδι, η μουσική. Είχε απορροβωθεί στην εκκλησιαστική μουσική. "Επαιζε θαυμάσιο άρμόνιο. Οι μελωδικοί ήχοι του δργάνου του χάριζαν ανείπωτες απολαύσεις.

Αλλως τε μάλιστα τον ήλιο και το φεγγάρι, τα λουλούδια και τα πουλιά, τον φωτιζόσαν ούρανό και τις γαλάζιες λίμνες. Η Μαλθίνα, η πεντάμορφη κόρη του καθηγητού του, του τα είχε εξηγήσει όλ' αυτά. Κι' εκείνος φανταζόταν τη φύσι σαν έναν απέραντον και γοητευτικό παρόδειο γεμάτο αρμονικές νότες μουσικής και υπερέκτατες μελωδίες, στον οποίο ζούν οι άγγελοι. Ένας τέτοιος άγγελος ήταν κι' η Μαλθίνα. Ο τυφλός μουσικός την αγαπούσε κι' ο πατέρας του είχε όρισει κιόλας την ημέρα του γάμου τους. Θα παντρευόντουσαν την 20ή Νοεμβρίου, την ημέρα που η Λουκία είχε φύγει από τον κόσμο. Ήταν μία ιδιοτροπία του; Καθόλου. Ένας δειροτόν είχε συγκλο-

Τον μάγνευε το τραγούδι, η μουσική...

νισει. Είχε παρουσιασθή η ίδια η γυναίκα του στον άπνο του και του το είχε πη.

Έτσι, την ώρισμένη μέρα η Μαλθίνα κι' ο Πάολο αδηγήθηκαν στην εκκλησία του Σαιν - Μάρκο για να τελέσουν τους γάμους τους. Την ώρα όμως που γονάτισαν για να ευλογηθούν από τον παπά, ο Πάολο έσφιξε το χέρι της Μαλθίνας και της ψιθύρισε:

— Μαλθίνα, Μαλθίνα, γιατί κύτταξε εκεί... εκεί... Βλέπω μία γυναίκα μ' ένα μαυρό στην άγκαλιά της να μου χαμογελάει... Ποιά είναι αυτή Μαλθίνα;

Μά η Μαλθίνα δεν τον άκουγε πια. Σαν τρελή γύρισε και τον κυττούσε στο πρόσωπο. "Εβλεπε ότι τα μάτια του είχαν ζωηρέψει κι' είχαν απέραντη γλυκύτητα:

— Θεέ μου, φώναξε με μία χαρούμενη κραυγή, ο Πάολο βλέπει... Ο Πάολο βλέπει...

— Ναι, βλέπω, Μαλθίνα. Η Παναγία ήρθε κι' άγγιξε τα μάτια μου. Και τότε πίσω από αυτήν είδα μία στιγμή μίαν άλλη ωμορφή γυναίκα που μου χαμογελάσε.

Ήταν η μητέρα σου Πάολο! φώναξε κλαίγοντας ο Πασιάμι. Η μητέρα σου που πέθανε την ώρα που προσευχόταν στην Παναγία για σένα, Πάολο! Κι' εκείνη φαίνεται την άκουσε κι' έκανε το θαύμα της...

Ο παπας συνέχισε κατόπιν την ιεροτελεστία. Κι' όταν ο Πάολο κι' η Μαλθίνα θυγῆκαν χειροποιασμένοι από την εκκλησία, δλες η καμπάνες του Σαιν - Μάρκο γτύπουσαν χαρμόσυνα για να γνωστοποιήσουν σ' όλοκληρη την Ρώμη το θαύμα της Παναγίας και τον ήρωισμό μίας γυναίκας που είχε θυσιασθή για το παιδί!...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΧΑΡΒΕΥ' ΑΛΛΕΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Μπορείτε να φασίζετε σε μένα, του άπαντησε ο Ντεμπρύλ.

Και θυγῆ-

κε έξω πρώτος.

Η Άγγελα ρίχτηκε τότε στην άγκαλιά του Άντωνίου. Ο νέος αισθάνθηκε το ζεστό της μάγουλο επάνω στο δικό του. Ένωσαν τα χείλη τους, θγαζόντας μία πνιγμένη κραυγή.

Έπειτα έφυγε εκείνη.

Ο Άντώνιο έμεινε μόνος. Του φαινόταν τώρα πως όλος ο κόσμος ήταν έρημος.

Η θλίψη του τον τύφλωνε.

— Ω, Παναγία, γλυκειά μητέρα του Θεού, ψιθύρισε, θοήθησέ με.

Η σπιτονοικοκυρά του ψιθύρισε μερικά παρηγορητικά λόγια, τον έβαλε να καθήσει σε μία πολυθρόνα και του έφερε να πιη κάποιο τονωτικό.

Ο Άντώνιο, καθισμένος στην πολυθρόνα τώρα, με τα μάτια μισόκλειστα, σκεφτόταν την τύχη της Άγγελας...

Θωχή κοπέλλα!... Η ζωή δεν ήταν γι' αυτήν καθόλου ευτυχισμένη!... Τι είχε λοιπόν κάνει πριν γεννηθή για να τιμωρήται τόσο σκληρά;

Η καρδιά του Άντωνίου ξεχειλίζει από συμπό-

νια... Από τις θλιβερές αυτές σκέψεις του τον απέσπασε ο φίλος του ο Βικέντιος, ο οποίος, βλέποντάς τον τόσο χλωμό, του είπε χωρίς να πολυκαταλαβαίνει τί συνέβαινε:

— Έλα! Έλα!... Αν είσαι άρρωστος, θά σε πάω στο σπίτι σου! Είναι πια ώρα να φύγουμε!...

Όταν έφτασαν στον Οίκο Μπονιφάτερ, το πρώτο πρόσωπο που είδε μπροστά του ο Άντώνιο ήταν η θλώρα... Εκείνη, βλέποντάς τον χλωμό και καταβεβλημένο, έτρεξε κοντά του και, πιάνοντάς του το χέρι, τον ρώτησε:

— Τι έχεις, Άντώνιο;... Χρειάζεσαι τίποτε;

Εκείνος όμως αναπήδησε με φρίκη κι' άπάντησε απότομα:

— Άφησέ με ήσυχο!...

Κι' έτρεξε να κλειστή στη κάμαρή του.

Ο Άντώνιο είναι λίγο αδιάθετος σήμερα, είπε ο Βικέντιος, προσπαθώντας να δικαιολογήσει το φίλο του. Πέρασαμε μία νύχτα μάλλον ταραγμένη...

Από την ημέρα εκείνη, μία παράδοξη μεταβολή άρχισε να γίνεται στον Άντώνιο. Είχε χάσει πια το κέφι του κι' εργαζόταν μηχανικά... Λαχταρούσε κάτι καινούργιο, κάτι άγνωστο...

Στο μεταξύ, η κατάσταση γινόταν από ημέρα σε ημέρα πιο άνησχη. Η στρατιά του Ναπολέοντος είχε εισβάλει στην Ίταλία κι' ένας γενικός αναερασμός παρειρηγότο πατού. Όλοι ήσαν ανήσυχoi, όλοι φοβόντουσαν για την αζύριο και μόνο ο κ. Μπονιφάτερ διατηρούσε τη γαλήνη του... Έν

τούτοις κι' αυτός, για καλό και για κακό, είχε κάνει τη διαθήκη του, παρουσία του Μάκ Νάμπ και του φίλου του πλοιάρχου Μπίττερν.

Αν ο Άντώνιο ήξερε τι έγραφε αυτή η διαθήκη, δεν θά εξαφνιζόταν κα για τον τρόπο με τον οποίο τον δεχόντουσαν τώρα σε πια του Λιθόρνου, και προ πάντων στη Βίλλα του Άγγλου προξένου κ. Ούντενβ.

Οσάκις ο Άντώνιο πήγαινε εκεί, ξαναθυμώταν την παιδική του ηλικία... Θυμώταν τη μακρινή εκείνη ημέρα που η Φλοράνς τον είχε πάρει με το άμάξι στη Βίλλα και τον είχε κάνει να γνωρίσει για πρώτη φορά έναν κόσμο άγνωστό του ως τότε...

Εν' άπόγευμα, ενώ ο Άντώνιο θρυσκόταν στη Βίλλα, ο πρόξενος κ. Ούντενβ μπήκε έξαφνα μέσα και του έγνωψε με ύφος σοβαρό να τον ακολουθήσει:

— Να δώσετε αυτό στον κ. Μπονιφάτερ, του είπε.

Και του έδωσε μία σφραγισμένη επιστολή.

Μη τό ξεχάσετε, πρόσθεσε. Είναι πολύ σπουδαίο και πολύ επείγον... Βιαστήτε μονάχα...

Όταν ο Άντώνιο έδωσε στον κ. Μπονιφάτερ την επιστολή, εκείνος την άνοιξε με τον χαρτοκοιτήρα και ψιθύρισε, χλωμιάζοντας ελαφρά:

— Τό περίμενα...

Όλοι στάθηκαν με αγωνία, περιμένοντας ν' άκούσουν κάτι πολύ σπουδαίο.

Τέλος, ο κ. Μπονιφάτερ άνοιξε το στόμα του και είπε άρνα, τονίζοντας μία - μία τις λέξεις του:

— Ο Άγγλος πρόξενος μου αναγγέλλει ότι η γαλλικές στρατίες του Βοναπάρτη κατέλαβαν τη Φλωρεντία.

Ασφαλώς θα θρίσκωνται εδώ την Τρίτη, αν όχι νωρίτερα... Πρέπει εντός σαράντα οχτώ ωρών το πολύ να σταματήσουμε τις εργασίες μας και να κλείσουμε τον οίκο μας...

Ο κ. Μπονιφάτερ σταμάτησε...
Η θαθειά συγκίνησε πού αισθανόταν και πού την έκρυβε ωστόσο, τον εμπόδιζε να προχωρήσει.

Ο Τουσσάιντ ήταν Γάλλος και, καθώς άκουσε τα πρώτα λόγια του κ. Μπονιφάτερ, το πρόσωπό του είχε πάρει μια χαρούμενη έκφραση. Μά η αναγγελία της διάλυσης του οίκου στον οποίο εργαζόταν τόσα χρόνια σκόρπισε κάθε του χαρά.

Όλοι κύτταξαν τώρα το γέρο έμπορο με συμπόνια. Τα χλωμά μάγουλά του κοκκίνισαν ελαφρά κι' εξακολούθησε:

—Μην πείτε σε κανένα λέξι για την είδηση αυτή... Ήσας χρειαστώ, κύριοι, απόψε και τους τρεις σας για να συνεργαστούμε... Πρέπει όλοι οι υπάλληλοι να έχουν φύγει. Ως τη Δευτέρα, εκτός από σας, κύριοι. Κρατήστε το μάγειρο κι' ένα θυρωρό... Φροντίστε και σύ, Φλώρα, να κανονίσει τα πράγματα αναλόγως...

Τα θράδα, ο κ. Μπονιφάτερ και οι τρεις υπάλληλοι εργάστηκαν ακούραστα. Στιβες χαρτιών και σακκουλάκια με χρήματα ήταν απλωμένα σ' ένα μεγάλο τραπέζι μπροστά τους. Συνέτασσαν εξοφλητικές αποδείξεις για τόν κανένα απ' τούς υπαλλήλους, μετρούσαν τα χρήματα που όφειλοντο στον κανένα, επί πλέον ένα τέταρτο του μισθού των ως δώρα, και τα έβαζαν κατά μέρος.

Ο κ. Μπονιφάτερ επίσης έκαψε την αλληλογραφία του και όλα τα παλιά χαρτιά του. Η εργασία αυτή τους κράτησε άγρυπνους όλη τη νύχτα.

Την άλλη μέρα, από πολύ νωρίς, αναστάτωσης θασίλευσε στην πόλη. Η είδηση ότι οι Γάλλοι πλησίαζαν με τεθόθη από στόμα σε στόμα.

Κατά το μεσημέρι, ο αγγλικός στόλος, με ναύαρχο το Νέλσονα, άγκυροβόλησε στο μώλο. Τα αγγλικά κανόνια προστάτευαν τώρα την πόλη.

Όλοι οι υπάλληλοι που είχαν συγκεντρωθεί στην αυλή του οίκου Μπονιφάτερ, φαινόταν πολλοί σκυθρωποί. Σε κάποια στιγμή, ο κ. Μπονιφάτερ παρουσιάστηκε στη σκάλα και άμέσως όλοι αποκαλύφθηκαν.

Ο γέρο έμπορος άρχισε να μιλά στην αρχή με φωνή κομμένη, μά σιγά-σιγά ο τόνος του έγινε πιο σταθερός.

—Κύριοι, είπε, ο Βοναπάρτης θα βρίσκεται εδώ σε μερικές ώρες. Αν και η Αγγλία και η Γαλλία δεν έχουν κηρύξει επίσημως τον πόλεμο μεταξύ τους, όλα τ' αγαθά των Γάλλων θα κατασχεθούν... Έτσι αναγκάζομαι να κλείσω τόν οίκο μου και, επειδή είμαι πειά γέρος, δεν υπάρχει έλπις να τόν ανοίξω ποτέ πάλι... Ο οίκος Μπονιφάτερ παύει πειά να ύφίσταται... Αποσύρομαι τών υποθέσεων...

Ο γέρος έμπορος, στο σημείο αυτό, στάθηκε. Τα βλέμματα όλων ήταν προσηλωμένα επάνω του.

—Σας σκέφθηκα όλους, εξακολούθησε σε λίγο. Ο κ. Μάκ Νάμπ θα σας μετρήσει άμέσως, εκτός από όσα σας όφειλονται, και ένα τέταρτο μισθού ως δώρο. Θα σας δώση επίσης τα διαθετήριά σας και συστατικές επιστολές για άλλους έμπορικούς οίκους. Όσοι από σας είστε Αγγλοι υπήκοοι, πρέπει να φύγετε από τόν Λιβόρνο ά-τόπως κιόλας. Μην καθυστερήσετε με καμιά πρόφαση...

»Θά ήθελα να σας πω και πολλά άλλα πράγματα, μά δεν μπορώ. Η απόφασίς την όποιαν αναγκάστηκε να λάβω, όφειλεται σε ανωτέρα βία. Έκανα ό,τι μπορούσα να κάνω για όσους με υπηρέτησαν πιστά. Δεχθήτε τις ευχαριστίες μου και ό Θεός ός σας προστατεύη...

Θανάσιμη σιωπή υποδέχτηκε αυτά τα λόγια. Κατόπιν οι Αγγλοι υπάλληλοι έπευφήμισαν τόν προϊστά-μενό τους.

Κι' άμέσως όλοι άρχισαν γρήγορα-γρήγορα, να κάνουν τις προετοιμασίες της αναχωρήσεώς τους.

Μέσα σε λίγες ώρες ή αυλή είχε ερημώσει έντελως. Τότε ο κ. Μπονιφάτερ έβγαλε στον Αντώνιο να τόν άκολουθήσει. Ανέβηκαν μαζί στην ταράτσα και κατέβασαν τις δυό σημαίες, την αγγλική και τόν σήμα τού οίκου.

Καθώς ο κ. Μπονιφάτερ τις έκλεινε μέσα σ' ένα κι-βώτιο, είπε στον Αντώνιο με μάτια δακρυσμένα σχεδόν απ' τή συγκίνηση:

—Παιδί μου, αν τις ύψωση πάλι κανείς κάποια μέρα, αυτός θά είσαι εσύ.

Κι' έκλεισε τόν κιβώτιο με θόρυβο.

Ο Αντώνιο περίμενε με τόν λαρόγγι σφιγμένο.

—Και τί θά κάνουμε τώρα; ρώτησε σε λίγο τόν προ-

στάτη του.

—Θά σου μιλήσω σχετικώς άργότερα, είπε ο γέρος... Και κατέθηκε κάτω. Ο Αντώνιο τού ζήτησε τότε ά-άδεια και πετάχτηκε ως τόν άγγλικό προξενείο, ή κ. Ουίντνεϊ, ή Φλόρανς και ό μνηστήρ της, ό κ. Πάρις, έρ-σκόntonουσιν εκεί.

—Ω! δεν ξέρετε πόσο εύχαριστημένη είμαι πού ή-θατε, τού είπε ή Φλόρανς. Φευγουμε αύριο μαζί με τόν στόλο...

Στάθηκε μία στιγμή, γίνθηκε κατακόκκινη κι' εξακολούθησε:

—Ξέρετε, δεν θά ήθελα να φύγω χωρίς να σας άποχα-ρετήσω...

Έφευγαν κι' αυτοί... Έφευγε ή παιδική του φίλη...

Όλοι έφευγαν... Ο Αντώνιο έμενε μόνος.

Δεν μπόρεσε να κρατηθή και φώναξε:

—Όλος ό κόσμος μ' εγκαταλείπει... Θά ήθελα τόσο να μείνεις! Φεύγετε για τήν Αγγλία;

Τα μάτια της Φλόρανς πλημμύρισαν από δάκρυα.

—Όχι, άπάντησε, για τόν Ρότερνταμ...

—Για τόν Ρότερνταμ! Ξαναείπε εκείνος.

—Μου φαίνεται, αγαπητή μου, είπε τότε ή κ. Ουίντνεϊ, ήν κόρη της, ότι θά έκανες καλά ν' αναγγείλεις τήν είδηση στον κ. Αντρέο... Άκούστε, κύριε... Η κόρη μου άρραβωνιάστηκε και φεύγει για τόν Αμστερνταμ, πού είναι ή πατρίδα τού κ. Πάρις για να κάνει εκεί τούς γάμους της...

—Αντίο... Αντίο, Αντώνιο! ψιθύρισε τα χείλη της Φλόρανς με πόνο και τόσο οίγανά, ώστε μόνο αυτός την άκουσε...

Ο νέος αισθάνθηκε τα μάτια του να γεμίζουν δά-κρυα... Τόν άγαπούσε λοιπόν ή Φλόρανς...

—Και σεις, κύριε Αντρέο, τόν ρώτησε ή κ. Ουίντνεϊ, δεν θά φύγετε με τόν κηδεμόνα σας;...

—Όχι, έμεις θά μείνουμε εδώ...

Την άλλη μέρα, στη μία τόν μεσημέρι, τόν γαλλικό Ιπ-πικό έκανε τήν είσοδό του στην πόλη, πολλοί νωρίτερα απ' ό,τι τόν περίμεναν και ή γαλλική άρχής εγκαταστά-θηκαν στο Δημαρχείο.

Έν τω μεταξύ, οι Αγγλοι υπήκοοι, υπό τήν προστα-σία τών κανονιών τού στόλου τους, εξακολουθούσαν τήν έπιβίβασι τούς στα πλοία, πράγμα πού έκανε τούς Γά-λλους έξω φρενών, γιατί δεν μπορούσαν να τούς έμποδι-σουν. Για να ξεσπάσουν κι' αυτοί, άρχισαν να συλλαμ-βάνουν ένα σωρό κόσμο έξω κι' άριστερά, και πρό πάντων έμπόρους.

Ευτυχώς ό κ. Μπονιφάτερ, λόγω της ηλικίας του ί-σως, δεν θεωρήθηκε ύποπτος και δεν συνελήφθη και έ-τσι κοιμήθηκε κι' εκείνη τή νύχτα στο κρεβάτι του.

Την άλλη μέρα τόν πρωτό, ό Αντώνιο κι' αυτός κάθησαν πολύ περισσότερη ώρα απ' ό,τι συνήθως μπρός στο πρό-γευμά τους. Η τραπέζια ήταν εύχαιρη μέσ' στην όρσησά τού καλοκαιρινού πρωϊνού και σιωπή απλωνόταν όλόγυρα, γιατί όλοι είχαν φύγει νωρίς για να δούν τήν είσοδο τού κυρίου σώματος τού γαλλικού στρατού.

Ο κ. Μπονιφάτερ αισθανόταν τόν έαυτό του ξεκού-ραστο κι' ανακουφισμένο τώρα πού είχε γίνει, καθώς έ-λεγε συνταξιούχος. Ήταν σε όλη ήσυχος... Ήταν πλού-σιος και ή περιουσία του ήταν άσφαλισμένη... Θά κα-λούσε στο έξης μερικούς φίλους του να τρώνε μαζί και να παίζουν σκάκι...

Α, ποτέ του ως τώρα δεν τού έμενε καιρός να ξε-σκάσει κι' αυτός λίγο... Έπρεπε διαρκώς ν' άσχοληται για τις έπιχειρήσεις του... Ο Μάκ Νάμπ και ό Τουσσάιντ θά έμεναν κάμποσο καιρό ακόμα κοντά ως ότου να κα-νονιστούν όλες ή έκκρεμεις υποθέσεις.

Έτσι ό κ. Μπονιφάτερ, κατά τήν πρώτη εκείνη ή-μέρα της αναπαύσεως, τόν λαμπρό αυτό καλοκαιρινό πρωϊνό, αισθανόταν μία εύχαιρησιν πού για πρώτη φο-ρά τήν ένοιωθε στη ζωή του...

Η εύχαιρησιν αυτή τού έφερνε μία γλυκειά νάρκη πού τόν έκανε να μισοκλείση τα μάτια του και να τεν-τώση τα πόδια του κάτω απ' τόν τραπέζι.

Σε λίγο, ένας πετεινός, ξεφώνισε σε μία αυλή εκεί κοντά...

Ο κ. Μπονιφάτερ άνοιξε πάλι τα μάτια του και ά-ταξε τόν Αντώνιο...

Ο νέος άνειροπολούσε κι' αυτός, μά ή έκφρασι του προσώπου του έδειχνε πως ή δικές του τάψεις δεν ήταν και τόσο εύχαιρηστες.

—Τι όρατο παλληκάρι πού έγινε! ψιθύρισε με θαυμα-σμό ο γέρος. Και πόσο μοιάζει, πόσο μοιάζει με τή

φτωχή μου κυρία, με τήν αγαπημένη μου Μαρία...

Ω! πόσο αυτό τόν παιδί τόν είχε παρηγορήσει κατά τα τελευταία χρόνια για τόν θάνατό της... Δεν τόν έδειχνε αυτό σε κανένα θέδαια, μά έτσι ήταν ή αλήθεια... Και πόσο τόν άγαπούσε...

Τώρα μάλιστα, πού δεν θά είχε πειά ν' άπασχολήται με τις έπιχειρήσεις του, ό Αντώνιο θά ήταν τόν μόνο συμ-φέρων, ό μόνος σκοπός στη ζωή του...

Έμπρός!... Ήσαν πειά μόνον και όν υπήρχε πειά κανέναν λόγος να τού κρύβη τα αισθήματά του...

Τρυφερά, πατρικά, ο γέρος έβαλε τόν χέρι του άπάνω στο χέρι τού νέου.

—Φαίνεται να ύποφέρης, παιδί μου, τού είπε με γλυ-κειά φωνή.

—Ναι άπάντησε ό Αντώνιο, ύψωνόντας προς αυτόν τόν πρόσωπό του, στο όποιο ζωγραφίζόταν ή ελκρινής στοργή και θαθειά έμπιστοσύνη πού είχε προς τόν προ-στάτη του. Ύποφέρω πράγματι, πολύ, και δεν μπορώ να θρώ πουθενά παρηγορία.

—Κι' έγώ έτοι ήμουν στην ήλικία σου. Η άνησυχία είναι μέσ' στο αίμα τών νέων.

—Όχι, δεν είν' έντελως αυτό πού νομίζετε... Δεν ξέ-ρω πώς ν' άρχισω, πώς να σας μιλήσω... Ύποφέρω, ό-χι για πράγματα άόριστα, αλλά για πράγματα πού μου συνέβησαν... Δεν ξέρω ούτε τί πρέπει να κάνω, ούτε πού πρέπει να πάω...

—Α, πρόκειται για τόν μέλλον σου, δεν ύπάρχει λό-γος ν' άνησυχής... Τόν μέλλον σου είναι έξασφαλισμένο... Αυτό τόν σπiti ήταν δικό σου από τότε πού...

Μά ό Αντώνιο τόν διέκοψε και τόν ρώτησε, σπρωγμέ-νος από ένα έλατήριο στο όποιο δεν μπόρεσε ν' άντι-σταθή:

—Ξέρετε τίποτε για μένα πρό τού έρχομού μου στο σπιτι σας;... Ξέρετε ποιός είμαι; Από πού έρχομαι;... Δεν ξέρω καν τή χρονολογία της γεννήσεώς μου, ούτε τόν πατέρα μου, ούτε τόν...

Ο κ. Μπονιφάτερ τράβηξε ξαφνικά τόν χέρι του.

—Ω! εξακολούθησε ό Αντώνιο. Μή με νομίζετε για άχαριστο, κύριε... Μή σκέφτεστε ένα τέτοιο πράγμα... Δεν θά μπόρεσω ποτέ να σας έκφράσω τόν τί αισθάνομαι για σας. Ξέρω πώς ήμουν ένα άθλιο όρφανό, ένα έγ-καταλείμενο παιδί... Έσείς σταθήκατε για μένα πρα-γματικός πατέρας... Κάνετε τόσα για μένα... Μά, πρα-γματικά, δεν ξέρετε τίποτε για τήν καταγωγή μου;...

Η φωνή τού Αντώνιο, καθώς μιλούσε, ήταν πνι-μένη...

Τόν βλέμμα τού κ. Μπονιφάτερ χανόταν μέσα στο κενό.

—Σκέφθηκα πολύ τόν μυστήριο της γεννήσεώς μου αυ-τές τις ήμέρες, εξακολούθησε ό Αντώνιο. Άλλοτε δεν τόν συλλογίζομαι σχεδόν καθόλου... Μά, τελευταία, τα πράγματα με άνάγκασαν να τόν σκεφθώ. Έπιτρέψατέ μου να σας πω...

Και, ανακατεμένα, τού διηγήθηκε τήν Ιστορία τού ω-ροσκοπού, τόν έρωτά του με τήν Αγγελία, τόν τρυφερό τόν αίσθημα για τή Φλόρανς, τήν όποια είχε χάσει, όλες τις νεανικές του χαρές και άπογοητεύσεις...

—Τώρα πειά μου φαίνεται, πρόσθεσε, πως όλος ό κό-σμος καταρρέει γύρω μου... Είμ' ένας άνθρωπος μόνος, πού δεν ξέρω ποιός είμαι... Μά άφου δεν ξέρω ποιός εί-μαι, πρέπει να φύγω για να γίνω κάποιος...

Στάθηκε μία στιγμή λαχανιασμένος κι' έπειτα πρόσ-θεσε:

—Δεν έχω μιλήσει ποτέ ως τώρα σε κανένα για όλ' αυτά τα πράγματα!... Σε κανένα, εκτός από σας... Από καιρό ένοιωθα τήν άνάγκη να σας τά πω, γιατί έσείς μόνον στον κόσμο θά μπορούσατε να με καταλάβετε...

Ο κ. Μπονιφάτερ έσκυψε για μερικές στιγμές τόν κε-φάλι του μπροστά κι' έμεινε θυσιμένος σε θαθείες σκέ-ψεις.

Έπειτα μίλησε και είπε με φωνή άργή:

—Θά σου δείξω κάτι...

Σώπασε πάλι κι' έπειτα από άρκετή ώρα πρόσθεσε:

—Μά πρέπει να μου ύποσχεθής στην τιμή σου ως ε-πατρίδου—και είσαι πειά σε ήλικία για να καταλαβή-νεις τί σημασία έχουν ή λέξεις «τιμή επατρίδου»—πρέ-πει να μου ύποσχεθής ότι δεν θά μου κάνης ποτέ πειά έρωτήσεις σχετικώς μ' αυτά πού θά μάθης τώρα, ούτε και θά ζητήσεις να μάθης περισσότερα με άλλα μέσα...

Πρέπει μάλιστα να σε δάλω να μου ύποσχεθής και κάτι άλλο ακόμα. Αν αισθάνεσαι κάποια εύγνωμοσύνη απέ-ναντί μου, αν ενδιαφέρεσαι για τήν τιμή τού όνόματός σου, κράτησε με φροντίδα μυστικά όσα ίσως μάθης άργότερα τυχαίως... Φύλαξέ τα και πέθανε μαζί τους...

Καθώς ό κ. Μπονιφάτερ έλεγε τα λόγια αυτά, μία περήφανη έκφρασις ξανάνειωσε κατά πολλά χρόνια τόν πρόσωπό του.

—Δόσε μου τόν λόγο σου και τόν χέρι σου, Αντώνιο! Ξαναείπε.

Οι δυό άνδρες κυττάχτηκαν στα μάτια.

—Σας ύπόσχομαι όσα μου ζητήσατε, άπάντησε ό νέος.

—Έλα μαζί μου, είπε ο γέρος έμπορος.

Και, άφου σηκώθηκε απ' τόν τραπέζι, διευθύνθηκε προς τήν κάμαρή του με ύφος σοβαρό.

Έκεί, άνοιξε με δυσκολία μία μικρή κρύπτη πού τήν σκέπαζε ένα πορτραίτο.

Πήρε από μέσα μία μανιατούρα πού περίστανε μία όρασις νέα γυναίκα και, θέζοντάς τήν μέσα στη χούφτα του, τήν κύτταξε επί πολλή ώρα.

Ήταν ή εικόνα της κυρίας, της πεθαμένης Μαρίας.

Τα μάτια του στο τέλος βόλυσαν και άρχισε να τρέμει...

Έπειτα έσκυψε τόν κεφάλι του και τα χείλη του φίλη-σαν τόν γυαλί της εικόνας.

Και, κρατώντας πάντα τή μανιατούρα στο χέρι του, γύρισε προς τόν Αντώνιο και τού είπε:

—Παιδί μου, έλα δώ!

Ο νέος πλησίασε πολύ συγκινημένος.

Είχε προαισθανθή πως κάτι πολύ έπίσημο θά γινόταν τή στιγμή εκείνη.

Ο κ. Μπονιφάτερ τού έδωσε τή μανιατούρα και τού είπε με φωνή πού έτρεμε:

—Νομίζω πως αυτή ή γυναίκα είναι ή μητέρα σου. Δεν είμαι θέβαιος, μά νομίζω... Αυτό μόνο είμαι εις θέ-σιν να σου πω...

Ο Αντώνιο κύτταξε με λαχτάρα τήν εικόνα... Α! Αυτή τή γυναίκα, αυτή τήν όρασις γυναίκα πού τήν είχε ξαναδεί!

Πού άλλοι, παρ' όσα πιδ όμορφα όνειρά του, από τόν καιρό πού ήταν ακόμα μικρό παιδί... Μά και τώρα πού είχε μεγαλώσει εξακολουθούσε να τήν θέλει ακόμα... —Ω, μαμά! Ω, όρασις μου μαμά... ψιθύρισε. Πόσο σ' αγαπώ και πεθαμένη πού είσαι!

Μέσα σε μία στιγμή, ό Αντώνιο είχε μαντέψει τα πάν-τα... Είχε καταλάβει πως αυτή ή γυναίκα ήταν ή κόρη τού προστάτου του και, πως ό κ. Μπονιφάτερ ήταν πα-πούς του.

Γι' αυτόν μάλιστα τόν λόγο δε γύρισε για να κάνει τήν αναπόφευκτη έρώτησι: «Ποιά ήταν;» ή όποια, παρ' όλη τήν ύποσχεσί του, έφτασε μία στιγμή ως τα χείλη του.

Αφου κύτταξε επί πολλή ώρα τήν εικόνα και τή φί-λησε κι' αυτός, τήν ξανάδωσε στον κ. Μπονιφάτερ.

—Περιμένε με έξω, τού είπε τότε εκείνος. Έπιθυμώ να μείνω μία στιγμή μόνος.

Όταν ό Αντώνιο όγνηκε έξω, ο γέρος έρριξε μερικά ξύλα στο τζάκι και άναψε φωτιά. Σε λίγο, με τή βοή-θεια τού εσπετέρου, τα κάρβουνα κοκκίνισαν.

Πήρε τότε τή μανιατούρα και, ριχνοντάς τήν μέσα στην φωτιά, ψιθύρισε:

—Αντίο, Μαρία... Αντίο για πάντα!...

Όταν ό κ. Μπονιφάτερ όγνηκε απ' τήν κάμαρή του, δεν έμενε πειά απ' τήν Μαρία παρ' ό,τι ζώντανό υπήρ-χε απ' αυτή στα χαρακτηριστικά τού Αντώνιο.

—Και τώρα, είπε ο γέρος επατρίδης στο νέο, με σο-βαρότητα, ός άφήσουμε όριστικά τόν παρελθόν και ός μιλήσουμε για τόν μέλλον...

Και, άφηνοντας τόν σοβαρό τόν ύφος, εξακολούθησε:

—Χμ!... Αν ήμουν στη θέση σου δεν θ' άφηνά να με πικραίνουν οι νεανικοί έρωτες... Πολύ σπάνια οι έρω-τες χαρίζουν τήν εύτυχία... Οι έρωτες μας είναι ή χαρά μας και ή καταστροφή μας συγχρόνως... Τό ίδιο συμ-βαίνει και στη ζωή: Είναι καμωμένη από χαρές κι' από πόνους... Μά οι νεανικοί πόνοι ξεχνιούνται εύκολα...

Άλλοι είναι οι πόνοι πού άφήνουν σημάδια ανεξίτηλα... Αυτοί έρχονται άργότερα...

»Άκου, Αντώνιο... Είσαι τύπος άνήσυχος και μ' άρέ-σει αυτό... Συλλογίστηκε πολύ τήν περίπτωσί σου... Έ-χεις άνάγκη ν' αλλάξής τόπο, να βγής από δώ και να δοκιμάσης τις δυνάμεις σου στον κόσμο...

—Δεν θέλω πειά να πάω στο Πανεπιστήμιο στην Αγ-γλία, όπως είχαμε πη, είπε ό Αντώνιο, στον όποιο δεν άρεσε τώρα τόν ταξίδι αυτό, γιατί ήξερε πως δεν θά συ-ναντούσε τή Φλόρανς στο Λονδίνο...

(Ακολουθεί)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΚΟΡΗ ΤΟΥΣ

ΤΗΣ ΖΑΝ ΛΕΜΠ

ΗΝ ημέρα εκείνη, ο γραμματοκομιστής είχε για τόν κ. και την κ. Λεμερέ, εκτός από την έφημερίδα τους και ένα γράμμα απ' το Παρίσι.

—Θά είναι από την Άννέττα, είπε ο κ. Λεμερέ, που καθότανε στην τραπέζια.

Η γυναίκα του κούνησε καταφατικά το κεφάλι της. Πήρε τα γυαλιά της, κάθισε στην άλλη άκρη του τραπεζιού, αντίκρυ στον άντρα της και άρχισε να διαβάει το γράμμα της κόρης της. Από το ανοιχτό παράθυρο της τραπεζαρίας, — ή θύλα τους ήταν χτισμένη κοντά στην ακροθαλασσιά, στο προάστιο Έστακ της Μασσαλίας, — έμπαινε ένα δροσερό αεράκι...

Η επιστολή, όμως, της Άννέτας έλυπωσε τους γονείς της. Η κόρη τους τους έγραφε πως ήταν καλά, με την διαφορά ότι είχε πολλές ασχολίες στο Παρίσι και ότι δεν θα μπορούσε να πάει να περάσει κοντά τους ένα μήνα, όπως τους είχε υποσχεθεί.

Ο κ. Λεμερέ, αν και πειράχθηκε πολύ, κατά βάθος, προσπάθησε να παρηγορήσει την γυναίκα του, που ήταν έτοιμη να κλάψι.

— Έλα, μην κάνεις έτσι! της είπε. Για να μην έρχεται η Άννέττα, θά πη ότι δεν μπορεί. Μόλις ευκαιρήσει θά έλθει...

— Μά θα της έκανε καλό ο θαλασσινός αέρας... Διά θαίζει πολύ στο Παρίσι και κουράζεται...

— Εκείνη το θέλησε να σπουδάσει νομικά...

Και ο Λεμερέ ξεδίπλωσε την έφημερίδα του.

Η γρηά άνεστέναζε, έβαλε το γράμμα της Άννέτας σε μία τσέπη της ποδιάς της, πήρε το εργόχειρό της κι' έτοιμάσθηκε να πληροφορηθεί από τον σύζυγό της τα νεώτερα της ημέρας. Εκείνος της διάβαζε καθημέρα τον «Πτί Μαρσεγιαί». Η αλήθεια, όμως, είναι ότι η αγαθή γυναίκα έξακολουθούσε να σκέπτεται την κόρη της. Την τελευταία φορά που την είδε, ήταν τόσο ωχρή... Η αλλαγή του αέρος θά την ώφελοσε πολύ.

— Για να δούμε τι γράφει σήμερα το φύλλο! είπε ο Λεμερέ.

Και άρχισε να διαβάει τους τίτλους της πρώτης σελίδας.

Κατόπιν, έριξε μία ματιά στις «Ειδήσεις της Ημέρας», που τις σχολίαζε με ειρωνική διάθεση, και τα θέλγηματά του έπιασαν στα «Μικρά Τηλεγραφήματα από το Παρίσι». Συνέχισε μηχανικά την ανάγνωσι:

«...Μία κυρία, ενώ διήρχετο την λεωφόρον 'Ορλεάνης, αϊφνιδίως...»

— Τί έκανε, λοιπόν, η κυρία αυτή; τόν ρώτησε η γυναίκα του, βλέποντας ότι ο άνδρας της διέκοψε απότομα το διάβασμα.

«Εκείνος δεν της απάντησε. Σήκωσε το κεφάλι της από το εργόχειρό της — και όταν τόν είδε, ανατρίχιασε. Της φάνηκε σαν ξένος. Πρώτη φορά, απ' τόν καιρό που παντρεύτηκαν, τόν έβλεπε τόσο αλλοιωμένο σε τέτοια κατάσταση. Ο Λεμερέ είχε γίνει άσπρος σαν πανί. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του παραμορφώθηκαν, τα μάτια του είχαν πεταχθεί έξω από τις κόγχες, τα χείλη του έτρεμαν νευρικά.

Η κυρία Λεμερέ έκανε να τρέξει κοντά του, να τόν βοηθήσει.

— Τι έχεις, Έδμόνδε; φώναξε. Δεν αισθάνεσαι καλά;

«Εκείνος, όμως, σήκωσε το χέρι του και της έγνεψε να μην προχωρήσει. Η έκφρασις του θέλγηματός του φάνε- ρωνε άπεριγραπτή αγωνία.

— Μά, τί σου συμβαίνει, επί τέλους; έξακολουθούσε η γυναίκα του. Μίλα μου, για τόν Θεό! Θά με τρελ- λάνης...

Ο Λεμερέ ξαναπήρε τότε την έφημερίδα και άρχισε να διαβάει με άτονη φωνή:

«...Μία κυρία, ενώ διήρχετο την λεωφόρον 'Ορλεάνης, αϊφνιδίως

άνετρήθη από ένα φορητόν αυτοκίνητον. Το στήθος της άγρυπ- θρυματίσθη υπό τούς τροχούς του όχηματος. Και έξέπνευσε, ενώ την μετέφερον εις τό νοσοκομείον. Έξηκριώθη ότι ονομάζεται Άννα Λεμερέ και ότι κατοικεί εις την δδόν Κρεσόν...»

Η μητέρα, που παρακολουθούσε την ανάγνωσι γέρ- νοντας το σώμα της μπροστά, πάνω από το τραπέζι, ζα- νάπεσε στην καρέκλα της, ακούγοντας τα τελευταία αυτά λόγια, και σκέπασε το πρόσωπό της με τα δύο της χέρια. Σε λίγο, η φωνή του άνδρός της έφθασε και πάλιν στ' αυτιά της, αλλά σαν οβυσσένος αντίλαλος, σαν να έρχόταν από έναν άλλον κόσμο.

— Η είδησις δεν τελείωσε. Έχει και συνέχεια:

«Κατά την ώραν του δυστυχήματος, η κυρία Άννα Λεμερέ έκράτη εις την άγκάλην της ένα θρέφος ηλικίας δύο μηνών, το όποιον, ως έκ θαύματος, δεν έπαθε απολύτως τίποτα...»

Η κυρία Λεμερέ σηκώθηκε τότε όρθια.

— Δεν είναι η Άννα μου! ξεφώνισε. Δεν μπορεί να είναι η Άννα μου!...

— Και όμως, αυτή είναι! τραύισε ο γέρος, κουνών- τας μελαγχολικά το κεφάλι του. Το ίδιο όνομα, η ίδια διεύθυνσις... Έξ' άλλου, έτσι μονάχα έξηγηταί και το άλλο...

— Ποιό άλλο;

— Νά, ότι δεν θάρχότανε να περάσει μαζί μας ένα μήνα... Φαίνεται ότι...

«Εμειναν και οι δύο άλαλοι, έμβρόντητοι. Η κατά- πληξι τους είχε κεραυνοβολήσει. Δεν μπορούσαν πια να σκεφτούν τίποτα. Αυτό που έπαθαν δεν ήταν μία κατα- στροφή που χτυπά κατακέφαλα τόν άνθρωπο και τόν ά- φήνει νεκρό σπόν τόπο. Ήταν ένας άνεμοστρόβιλος που σέ παίρνει από την γή και σέ στριφογυρίζει σπόν άέρα, μέσα σ' ένα δαιμονικό χορό, που σέ κάνει να πεθαίνεις με σπασμούς αγωνίας...»

Η Άννέττα, λοιπόν, είχε σκοτωθεί!... Και άφη- νε, πεθαίνοντας, ένα παιδί!... Η κοπέλλα αυτή, που την θεωρούσαν οι γονείς της το πιο ήσυχο και ήθικό κορίτσι του κόσμου, είχε γνωρίσει μακριά τους, στο καταρα- μένο Παρίσι το δρά- μα της άγάπης, της μητρότητος, — κ α ι της έγκαταλείψεως, χωρίς καμιά άμφι-βολία, αφού δεν έκα- νε ποτέ λόγο στην μητέρα της για την ιστορία αυτή, αφού (Συνέχ. στη σελ. 69)

Πήρε την έφημερίδα και ξαναδιάβασε την είδησι...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΦΥ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ

ΠΟΝΗΡΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια
έκ του προ-
ηγούμενου)

Ο Κλά-
ρενς, σκαν-
δαλισμένος ολόενα και πιο πολύ, την άκολούθησε. Η

Μαγκαλί ανέθηκε μία εύλινη σκάλα και στάθηκε μπρος σε μία πρτα. Την μιάνοιζε έλαφρά, κύτταξε μέσα κι' έ- πειτα, γυρίζοντας προς τόν Κλάρενς, του έιπε:

—Περάστε, μιλόρδε!

Ο λόρδος Κλάρενς μπήκε μέσα.

Μά, μόλις πέρασε το κατώφλι, στάθηκε κατάπληκτος.

Σ' ένα κρεβάτι κοιτόταν μία γυναίκα...

Στην αρχή του φάνηκε για νεκρή.

Το πρόσωπό της το οποίο φώτιζε μια λάμπα απ' το αντικρινό τζάμι, ήταν ίσχνό και πελιδνό. Τα μάτια της ήταν κλειστά και το μικρό λεπτό χέρι της κρεμόταν απ' το κρεβάτι.

—Ποιά είν' αυτή η γυναίκα; φώναξε. Ποιά είναι; Τι σημαίνει αυτό; Γιατί με φέρατε εδώ;

Η Μαγκαλί δεν απάντησε, μά πήρε τη λαμπίτσα απ' το τζάμι και φώτισε το πρόσωπο της γυναίκας, η οποία μιάνοιζε τα μάτια της.

—Ω! το φάντασμα! φώναξε ο Κλάρενς. Η γυναίκα που πουλούσε πορτοκάλια!... Η ζητιάνια του Πικαν- τλν!

—Η Μαίρη Σπίτφιλντ! πρόσθεσε η Μαγκαλί.

—Όχι, δεν είναι αυτή!... Δεν μπορεί να είναι αυτή! φώναξε ο Κλάρενς.

Ο Κλάρενς δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του.

—Όχι! Δεν είν' αυτή! Θά είναι καμιά πού της μοι- αζει!... Ξαναφώναξε. Για ποιο σκοπό με φέρατε εδώ;

—Για να σας σώσω! απάντησε η Μαγκαλί. Αν δεν έ- πρόκειτο γι' αυτό, δεν θα σας έφερνα εδώ...

Η Μαίρη Σπίτφιλντ είχε τώρα τα μάτια της ορθάνοι- χτα και τα προσήλανε στόν άνθρωπο που την είχε κα- ταστρέψει, με έκφρασι άπεριγράπτου πόνου και μίσους. Έκανε μία προσπάθεια, μία όδυνηρή προσπάθεια για ν' ανασηκωθεί, μά ήταν τόσο αδύνατη, ώστε το κεφάλι της ξανάπεσε στο μαξιλάρι της.

—Αθλιε! κατώρθωσε μόνο να ψιθυρίσει.

Ο Κλάρενς γύρισε προς αυτή που τόν είχε οδηγήσει εκεί και τη ρώτησε με μανία:

—Πρόκειται λοιπόν περί ενέδρας; Για ποιο σκοπό με φέρατε ως εδώ; Για να με σώσετε, είπατε... Για να με σώσετε από τί;

—Από το σκάνδαλο, μιλόρδε! απάντησε η Μαγκαλί πολύ σιγανά, κυτάζοντάς τον κατάματα. Από ένα σκάν- δαλο πού, αν ξεσπάσει, άσφαλώς θα προκαλέσει την κα- ταστροφή σας... Ω! μη χαμογελάτε περιφρονητικά... Είμαι φίλη σας, πολύ περισσότερο απ' ό,τι φαντάζεστε και σας αποδεικνύω τώρα την άγάπη μου... Η τύχη θέ- λησε να θωβώ ανακατεμένη σε μία ιστορία που σας ά- φορα. Κι' από τότε ψάχνω να σας θρω για να σας ει- δοποιήσω ότι δολέκληρη' σκευωρία έχει έξυφανθί έναν- τιν σας εξ αιτίας αυτής της γυναίκας.

Δεν την ξέρα αυτή η γυναίκα! φώναξε ο Κλάρενς με λύσσα.

—Μιλόρδε, σας ικετεύω, μην άρνήσετε την αλήθεια. Ο μαρκήσιος Χάρφορντ, ο θεός σας, είν' έξωργισμένος έναντιόν σας και άφορμή ζητάει για να σας άποκληρώ- σι. Βλέπετε πως είμαι καλά πληροφορημένη... Μην έκ-

νευρίζετε και άκούστε με ως το τέλος... Ο θεός σας λοιπόν θα έχη με το παραπάνω την άφορμή που ζητάει για να σας άποκληρώσει όταν του δοθούν άποδείξεις ότι δεν σεβάστηκατε μία νέα, την οποία οι γονείς της είχαν έμπιστευθί σ' αυτόν...

—Ωραία κυρία, όλα όσα λέτε είναι λόγια... Έξ' άλ- λου ποιά άποδείξεις υπάρχει ότι δεν σεβάστηκα τη μίς Σπίτφιλντ; Επίσης δεν άναγνωρίζω στη γυναίκα αυτή τη μίς Σπίτφιλντ...

Μία πόρτα πλαγία άνοιξε άθόρυβα εκείνη τη στιγμή και μπήκε μέσα ένας άντρας, του όποιου η φωνή έκανε τόν Κλάρενς να σκιρτήσει.

—Μήπως δεν άναγνωρίζετε κι' έμένα, μιλόρδε; ρώτη- σε με τόνο έλαφρά σαρκαστικό.

—Εσύ, Τζών! φώναξε ο Κλάρενς κατάπληκτος, θέ- ποντας μπρος του το νεαρό πάστορα, τόν άδελφό της Μαίρης. Έσύ εδώ;

—Ναί! Γιατί σας κάνει εντύπωσι αυτό; Είναι πολύ φυσικό το ότι θρίσκομαι κοντά στην άδελφή μου που πεθαίνει εξ αιτίας σας, εξ αιτίας του έγκλήματός σας!

Ο Κλάρενς προσπάθησε να φανή ψύχραιμος και έιπε: Πρόκειται περί άποπείας έκδιασμοί, στην όποια συμ- μετέχετε και σεις, Τζών Σπίτφιλντ, ένας Ιερωμένος, έ- νας αντίπρόσωπος του Θεού!...

—Σταθήτε, μιλόρδε! φώναξε ο νεαρός κληρικός. Προ- χωρήτε πολύ και μπορείτε να πληρώσετε άκριθά τα λό- για σας...

—Πραγματικά... Μά ποθ θέλετε να καταλήξετε;

—Στην άποφυγή του σκανδάλου, όπως σας έλεγε πρό- όλγλου η κυρία.

—Βλέπω ότι και σεις ενδιαφέρεστε για τα συμφέρον- τά μου...

—Όχι, δεν ενδιαφέρομαι για τα δικά σας συμφέρον- τα, αλλά για τα συμφέροντα της άδελφής μου.

—Η άδελφή σας, καθώς άκουσα, έπιασε θάνα σ' επι- ασ... Μά για να κατηγορήτε έμένα γι' αυτό... Έγώ μό- νο ήμουν στόν πύργο τών Χάρφορντ όταν θρήκε την ά- δελφή σας ή συμφορά αυτή; Ωραία καθώς ήταν, άρεσε σε όλους, ακόμα και στό γέρο θεό μου... Η άδελφή σας θέβαια άνέμεσε έμένα ως ένοχο... Μά ποιά άπόδειξι έ- χει τών λεγομένων της;

—Μίς Σπίτφιλντ, μ' άκούστε... Δεν είστε σε τέτοια κα- τάστασι, ώστε να μη μπορείτε να μου απαντήσετε;... Τι σας έκανε να διατυπώσετε μία τόσο φριχτή κατηγορία έναντιόν ενός τρεντλεμαν, ο όποιος σας θαύμαζε θέβαια, μά σας σεβάστηκε πάντοτε;... Απαντήστε...

—Η κατάσταση της άδελφής μου δεν της επιτρέπει να σας απαντήσει, μιλόρδε, είτε ο νεαρός κληρικός. Μά, αφού ζητάτε άποδείξεις της άτιμίας σας, θα τις έχετε... Ο ίδιος ο καμαριέρης σας θα σας τις δώσει. Τόμπυ, έλα μέσα!...

Ο Τόμπυ, ο άπαισιός καμαριέρης του Κλάρενς, μπήκε μέσα χαμογελώντας και χαίρεται με προσποιητό σε- λασμό τόν πρώην κύριό του.

—Ω! έχουμε τώρα και μαρτυρίες ύπηρετών! έκανε περιφρονητικά ο Κλάρενς. Τέτοιες μαρτυρίες δεν λογα- ριάζονται, ούτε και έχουν θαούτητα, πρό πάντων όταν προέρχονται από έναν ύπηρετή, όπως αυτός. Τεμπέλη, μέθυσο και κλέφτη... Γιατί, αν θυμούμαι καλά, σ' έδιω- ξα για κλοπή, γελοίο!...

—Αν σας έκλεψα, εντιμότατε μιλόρδε, απάντησε ο Τόμπυ προκλητικά, το έκανα αυτό γιατί με πληρώσατε πολύ φτηνά για τόν ρόλο που μου άναθέσατε, να τρομά- ξω δηλαδή τη μίς Σπίτφιλντ, την ώρα που γύριζε στό

σπίτι της το θράδυ, για να αναγκαστή έτσι να κοιμάται τις νύχτες στον πύργο...

—Και πόσα σου έδωσαν τώρα για να πής αυτό το παρμπύθι; είπε ο Κλάρενς με το ίδιο περιφρονητικό ύφος. Γιατί ψεύδεσαι, αγρέι;

—Έγώ λέω ψέματα; 'Η μίσσες Κράμπ μπορεί να θεωρώση αν όσα λέω είναι αληθινά.

Την ίδια στιγμή, πρὸς κατάπληξι του Κλάρενς, η παλαιά οικονόμος του πύργου, η άθλια συνένοχος του στο έγκλημά του εναντίον της Μαίρης, μπήκε όρμητική μέσα.

—Ναί! φώναξε. 'Ο Τόμπυ λείει την αλήθεια και ο μιλόρδος λείει ψέματα... Ναί, ο μιλόρδος που μου έδωσε ένα ναρκωτικό για ν' αποκοιμήσω τη φτωχή δεσποινίδα. Είναι κι' αυτό ψέμα, μιλόρδε;

—Δεν σε πλήρωναν λοιπόν αρκετά και σένα; ρώτησε ειρωνικά ο Κλάρενς.

Δεν είναι τα χρήματα που με κάνουν να καταθέτω έναντιόν σας...

—'Α! θά'ηλθες και συ να με κάνης να γλυτώσω απ' το σκάνδαλο;

—Ναί, μιλόρδε... 'Επίσης κι' ένας άλλος λόγος που με κάνει να καταθέτω έναντιόν σας, είναι και το ότι έχω καρδιά και με θασανίζουν τύψεις, καθώς βλέπω αυτή τη δυστυχισμένη γυναίκα σε τέτοια κατάσταση... Πεθαίνει εξ αιτίας σας, μιλόρδε... Και το παιδί της πέθανε απ' την πείνα...

—Εξ αιτίας μου κι' αυτό;

—Μάλιστα, μιλόρδε... Σεις νομίζετε πως άστειεύεστε, μα αυτή είναι η καθαρή αλήθεια... 'Ω! αν μπορούσα να προβλέψω όσα συνέβησαν... Μά δεν μπορούσα να φανταστώ ότι θα εγκαταλείπατε αυτή τη νέα, άφου την καταστρέψατε...

Και το άθλιο γύναιο έφερε το μαντήλι του στα μάτια.

—Θα με κάνης να κλάψω κι' εγώ, καλή μου γυναίκα; είπε σαρκαστικά ο Κλάρενς. Πάψε τα δάκρυα, γιατί αλλιώς, θα ξεσπάσω σε λυγμούς. Τίνος είναι η σειρά τώρα; Δεν υπάρχει κανείς που να φέρη μια καινούργια απόδειξη των ατιμιών μου; Είναι δυστύχημα το ότι η μίς Σπίτφιλντ έχασε ξαφνικά την διμιλία της. Αυτή μόνο, η κυρίως ενδιαφερομένη, θα μπορούσε να ριξη κάποιος φῶς σ' αυτή τη σκοτεινή ιστορία και να επισπύση τη λύσι της.

—'Αφήστε το θύμα σας να πεθάνη ειρηνικά, είπε ο Τζών Σπίτφιλντ με φωνή σοβαρή. Δεν μπορεί πειά να προφέρη ούτε λέξι... και, αν μπορούσε, δεν θα έκανε άλλο πρὰ να επαναλάβη όσα ώμολόγησε σ' έμένα τον ίδιο και τα όποια επιβεβαιώνουν όσα ακούσατε.

—Τις φλυαρίες δηλαδή των λακέδων και των υπηρετιών... Χά! Χά!

—Ξεχνάτε, μιλόρδε, είπε ο Τζών Σπίτφιλντ αγανακτισμένος, ότι είμαι αντιπρόσωπος του Θεού!

Ο Κλάρενς, ακούγοντας αυτά τα λόγια, ξέσπασε σε δυνατά γέλια.

—'Ωραίος αντιπρόσωπος του Θεού, μα την αλήθεια... 'Οργανωτής έκθιασμών... 'Αλλά φτάνουν πειά τα λόγια... Λέγετε πόσα θέλετε για να μ' αφήσετε ήσυχο;...

—Πενήντα χιλιάδες φράγκα! ακούστηκε μια τραχειά φωνή πίσω απ' τον εὐπατρίδη.

Ο Κλάρενς, ξαφνιασμένος, γύρισε ζωπατό το κεφάλι του.

—Ένας άντρας με βλέμμα έγκληματικό και με πρόσωπο κτηνώδες, στεκόταν στην πόρτα της κάμαρης και κύτταζε τον Κλάρενς με ύφος κοροϊδευτικό και απειλητικό συγχρόνως.

Μά ο λόρδος δεν ήταν απ' τούς ανθρώπους που τρομάζουν εύκολα και, μολονότι άοπλος, αντίκρουσε άσοβα το βλέμμα του νεοφερμένου που δεν ήταν άλλος από τον Μπονιμέρ.

—Ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος και τί ανακατεύεται σ' αυτήν την ιστορία; ρώτησε με τόνο πολύ περιποιητικό.

—Συγγνώμη, κύριος, απάντησε ο Μπονιμέρ, ο οποίος μιλούσε έλεεινὰ σ' ανηλικία, αυτός ο άνθρωπος είμαι ο κόμης Ουμπέρ ντε Μαρτενκούρ. Γάλλος ευγενής, αν ευρεστήθε... 'Αξίζει δηλαδή όσο κι' ένας

'Αγγλος λόρδος... Μη με κυττάτε λοιπόν τόσο περιφρονητικά...

—Πῶς; Έκανε ο Κλάρενς, ο οποίος μισοκατάλαβε τα λόγια του δολοφόνου. Τι είπες;

—Είπα πως πρέπει να καταδείνης τις πενήντα χιλιάδες φράγκα, αν δεν θέλεις να δής να πνιγω ένα λόρδο σαν κοτόπουλο.

—'Αν ο Κλάρενς ήταν κατάπληκτος, θλέποιτας αυτό το άτομο κι' ακούγοντας αυτά τα λόγια, ο Τζών Σπίτφιλντ δεν ήταν λιγώτερο ξαφνιασμένος απ' αυτόν. Δεν περίμενε την επέμβασι του Μπονιμέρ κι' η ανάμειξι του τόν δυσχερατούσε τώρα.

—Πενήντα χιλιάδες φράγκα! Ξαναείπε ειρωνικά ο Κλάρενς. Βλέπω πως δεν ζητάς πολλά, παληκάρι μου. 'Αλήθεια, τί σ' έμποδίζει να ζητήσεις έκαστο ή διακόσιες χιλιάδες;

—Είμαι τίμιος άνθρωπος και δεν θέλω να σάς κλέψω. Κάθε πράγμα έχει την αξία του.

—Και σὺ, Τζών, έξακράνθησ' ο λόρδος, τί αξία δίνεις στην τιμή της αδελφής σου;

—Δεν μπορώ να την εκτιμήσω... Το χρῆμα δεν ξαναδίνε τη χαμένη τιμή. 'Όσο για τις εξιώσεις αυτού του ανθρώπου, δεν ανακατεύομαι εγώ σ' αυτές, ούτε θέλω να τις ξέρω... Μά πρέπει η αδελφή μου να πάρη κάποια απόζημιωσι...

—Σωστό! είπε ο Κλάρενς. 'Η απόζημιωσι σας είναι πολύ νόμιμη και θα την ίκανοποιήσω άμέσως. 'Εψαξε τις τσέπες του κι' έβγαλε δυο - τρεις χούφτες χρυσά νομίσματα, τα όποια έβγαλε στο τραπέζι που ήταν πλάι στο κρεβάτι.

—Νά έκαστο λίρε... Αυτά δίνω για την αδελφή σου, αγαπητέ μου Τζών.

Ο Σπίτφιλντ χλώμιασε.

—'Ωστε, μιλόρδε, είπε τρέμοντας από όργη, εκτιμάτε μ' έκαστο λίρε την τιμή της αδελφής μου, την τιμή τη δική μου και το αίμα της οικογενείας μου;...

Και άρπάζοντας με μια απότομη κίνησι τα χρυσά νομίσματα, τα πέταξε κατάυιοι τρα στον Κλάρενς, ο όποιος, γέροντας πρὸς το πλάι, τα απέφυγε. 'Υψωσε άμέσως κατόπιν το χέρι του για ν' απαντήσει στην προσβολή και να χτυπήσῃ το ιεσρό κληρικό, μα την ίδια στιγμή ακούστηκε μια πονεμένη κραυγή, συνοδευόμενη από ένα βαθύ και παρρησιασμένο στεναγμό.

—'Η αδελφή μου πεθαίνει! φώναξε ο Τζών Σπίτφιλντ με αγωνία, τρέγοντας πρὸς το κρεβάτι. Μα'ρη, άσπλημένη μου Μα'ρη, τί έχεις;... 'Υποφέρει;... Απαντήσε μου, σε παρακαλώ...

Μά η Μαίρη δεν τον άκουγε πειά.

Τα ίσχνά κι' αδύνατα, σχεδόν διαφανή, χέρια της τραβούσαν το σεντόνι πρὸς το άφανισμένο από τις σερήσεις στήθος της και έπ' τά χείλη της έβγαине ένας πένθιμος και στριγγός ρόγχος.

Το παζάρεμα τι... 'Έχε καταφέρει το 'πέρτατο χτύπημα... Το δυστυχισμένο θύμα του Κλάρενς, ξεμυχούσε υποφέροντας από την άπεργαπη ντροπή της...

—'Εκείνος, χλωμός και θλοσσορός, κύτταζε, χωρίς να τολμά να πλησιάσῃ, το θύμα του...

—Βλέπετε το έργο σας! τοῦ είπε ο Τζών Σπίτφιλντ.

Ο Κλάρενς δεν απάντησε. Φοβόταν το σκάνδαλο τώρα, την αποδοκιμασία της κοινής γνώμης, την όργη του θείου του, τον όποιο θα κληρονομούσε κι' ο όποιος σιγούρα θα τον αποκλήρωνε.

—'Επρεπε να προλάβῃ την καταστροφή... Ναί, έπρεπε να συνεννοηθῃ με 'σλους αυτούς τούς ανθρώπους...

—'Από τις σκέψεις του αυτές, όν άπέσπασε η σοβαρή φωνή του Τζών, ο όποιος, γονατιστός πρὸς στο κρεβάτι, όπου κοιτόταν η αδελφή του, άπήγγειλε τις προσευχές των νεκρών...

—Πέθανε λοιπόν; ρώτησε ανατριχιάζοντας ο λόρδος τη Μαγκαλί, η όποια καθόταν κοντά του.

—Ναί τοῦ απάντησε εκείνη. Δεν ακούτε την τελευταία της ρόγη;

—'Όχι... 'Αν άκουσα, παρά τη μανία που θράζει μέσα μου.

—'Η Μαγκαλί τοῦ χαμογέλασε κυττάζοντάς τον μ' ένα βλέμμα που τον

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ..

'Αγοράζουμε εις απόλυτος ίκανοποιητικές τιμάς, εις τιμάς διπλάσις των διεθιπωλών, παλαιά θιβλία, έφημερίδες και περιοδικά, έστω και εις φύλλα, πρὸ τοῦ 1900 φυλλάδια διάφορα και μονόφυλλα, παλαιά έγγραφα, φωτογραφίας, εικόνες, παλαιά προγράμματα θεάτρων κτλ. κτλ. Πληρωμή άμεσος, απόλυτος εχεμύθεια.

'Επίσης αγοράζουμε σε καλή τιμή παλαιά γαλλικά, άγγλικά, γερμανικά, άμερικανικά και ιταλικά περιοδικά.

Πληροφορία κ. Χ Σταματίου, γραφέα «Μπουκέτου», Κήπος Κλαυθμώνος, 3-8 μ. μ καθ' έκαστην και τας Κυριακάς.

συντάραξε ακόμα και στην τραγική εκείνη στιγμή.

—Τη μανία έναντιόν μου, χωρίς άλλο; έξακολουθούσε εκείνη. Μά η μανία σας, θα μεταβληθῃ σ' ευγνωμοσύνη όταν θα μάθετε για ποιο λόγο έκανα ότι έκανα...

Την ίδια στιγμή, ο Κλάρενς αισθάνθηκε κάτι χέρια ν' αγγίζουν τα πόδια του. 'Ηταν ο παληός του καμαουέρης, ο Τόμπυ, κι' η γρηά συνένοχος του, η μίσσες Κράμπ, ό όποιοι γονατιστοί, έψαχναν για τα χρυσά νομίσματα που είχαν σκορπιστή στο πάτωμα και τα τσέπωναν.

—Αυτά τα χρήματα δεν είναι δικά σας, είπε ο Κλάρενς, σπρώχνοντάς τους απότομα με το πόδι του.

—Μπα! είπε ο Τόμπυ. Λεφτά που πετιούνται, άνήκουν στους φτωχούς...

Ο Κλάρενς δεν απάντησε και άφησε τούς δυο άθλιους να μαζεύουν τα χρυσά νομίσματα που ο Τζών τοῦ είχε πετάξει κατάμουτρα.

Ο νεαρός κληρικός έξακολουθούσε να μένη γονατιστός πρὸς στο κρεβάτι της αδελφής του.

Ο Κλάρενς, χωρίς να ρίξη μια ματιά στη νεκρή, διευθύνθηκε πρὸς αυτόν και τον άγγιξε στον ώμο.

—Φεύγω, τοῦ είπε, Ξέρεις ποῦ θα με θρῆς για να κουβεντιάσουμε... Θα μπορέσουμε να συνεννοηθούμε. Μην καταφύγῃς πάλι σε παληανθρώπους σαν αυτούς που κουβάλησες έδῶ.

—Αυτοί οι παληανθρώποι είναι λιγώτερο παληανθρώποι από σένα, απάντησε ο Τζών Σπίτφιλντ ανθρωπίνως.

—'Η Μαγκαλί πλησίασε στο κρεβάτι και σκέπασε με το σεντόνι το πρόσωπο της νεκρής. Ο Μπονιμέρ είχε εξαφανιστή στο πλαινό δωμάτιο, ενώ ο Τόμπυ κι' η μίσσες Κράμπ που είχαν κάνει τη συγκομιδή τους, έσπευσαν να φύγουν κι' αυτοί...

—'Όλοι αυτοί, σκέφτηκε ο Κλάρενς, είναι οι συνένοχοι της γυναίκας, την όποια έχω την άσπηση ν' ακούσω «αί ν' ακολουθήσω!... Φαίνεται πως διατάζει ο λό τον κόσμο έδῶ μέσα...

—'Η Μαγκαλί στεκόταν άπέναντί του από την άλλη μεριά του κρεβατιού. Τοῦ χαμογέλούσε με το ανιγματοειδές εκείνο χαμόγελο που τόσο τον έρεθιζε...

—Τι τρομερή γυναίκα! έλεγε.

—'Η Μαγκαλί μάντεψε τη σκέψη του και, κανοντας το γύρο του κρεβατιού, τον πλησίασε και τοῦ είπε με φωνή γλυκειά:

—Μνησικακείτε πάντοτε έναντιόν μου;

—Σας περιφρονώ τόσο, ώστε δεν μπορώ να μνησικακώ...

—Περίμενε αυτή την απάντησι... Μά θ' αλλάξετε ιδέα όταν θ' ακούσετε τις εξηγήσεις μου...

—Τις εξηγήσεις σας;... Ποιές;... Για την ενέδρα στην όποια με παρασάρατε, φέρνοντάς με αντιμέτωπο με ύπηρετες ψεφτες και κλέφτες και μ' έναν άνθρωπο που έχει παρουσιαστικό δολοφόνου;... 'Αλήθεια, ποιός είναι ο άνθρωπος αυτός;

—Σας είπα το όνομά του...

—'Ω! μοῦ είπε πως είναι κόμης... 'Ωραίος κόμης των κατέργων... Ποῦ τον ξετρώπωσε ο Τζών Σπίτφιλντ αυτόν το ληστή;

—Σωπάστε, μιλόρδε!... 'Εξω, θα σας δώσω όλες τις αναγκαίες εξηγήσεις...

—Ποῦ έξω; Στὸ άμάξι σου, μήπως;

—'Όχι, όπου θέλετε... Στὸ σπίτι σας αν επιθυμήτε... Δεν φοβάστε, υποθέτω, να θρεθῇτε μόνος μαζί μου;...

—Τότε, άς φύγουμε... Έστω... Θέλω να μάθω...

—Πηγαίνουμε... Μά προηγουμένως, δώστε ένα ραντεβού στον Τζών Σπίτφιλντ... Φανῆτε υποχωρητικός... Εί-

ναι αποφασισμένος να δημιουργήση τρομερό σκάνδαλο...

Ο Κλάρενς θρῆκε σωστή την υπόδειξι της και, πλησιάζοντας τον Τζών Σπίτφιλντ, τοῦ είπε:

—'Ελα αύριο το πρωί στο σπίτι μου. Θα κουβεντιάσουμε... Σου χρωστάω μια επανόρθωσι, μα μη νομίζῃς πως είμαι διατεθειμένος να υποκύψω στις αξιώσεις αυτόν που κουβάλησες έδῶ.

Ο πάστορ έτοιμαζόταν ν' απαντήσῃ, να διαμαρτυρηθῇ χωρίς άλλο... μα το βλέμμα της Μαγκαλί τον έκανε να κλείσῃ το στόμα του.

Τὴν άλλη μέρα, το απόγευμα, ο Τζών Σπίτφιλντ πήγε στο σπίτι του λόρδου Κλάρενς. 'Εκείνος άπουσίαζε, μα τοῦ είχε αφήσει ένα σημείωμα, στο όποιο τοῦ έγραφε:

«Κύριε, ένα εξαιρετικό περιστατικό με όφειλναι να άπουσιάσω την ώρα ακριβῶς που σας είχα δώσει ραντεβού. Μά η συνάντησίς μας αναβάλλεται άπλως, γιατί τόσο το δικό μου συμφέρον όσο και το δικό σας είναι να τελειώνῃσο το δυνατόν τοῦτοτερα η όκληρη αυτή υπόθεσις.

»Θέλω, έκτός των άλλων, να μοῦ δώσετε καθαρές εξηγήσεις σχετικῶς με την ενέδρα, την όποια μοῦ στήσατε. Πάντως, το ποσόν, το όποιο μοῦ ζητήσατε σεις και ο περίεργος εκείνος φίλος σας με το έγκληματικό πρόσωπο μοῦ φαίνεται όπερογκο.

»'Όσο για τούς δυο άλλους, κομπάρσους, την παλαιά οικονόμο του θείου μου και τον κλέφτη ύπηρέτη μου, είστε αρκετά έξυπνος

για να καταλάβετε, ότι η κατάσταση τους δεν θα έχη καμιά βαρύτητα αν τούς παρουσιάσετε στα δικαστήρια.

»'Η επιείκεια που έδειξα κατά την χθεσινή σκηνή δεν είχε άλλον σκοπό παρά την άποφυγή τοῦ σκανδάλου μπροστά στον νεκρό της αδελφής σας.

»Θα μπορούσα όσο ξοῦσε, να σας δνομάσω αυτόν που την κακοποίησε. Μά δεν το έκανα. Μπορώ όμως αν θέλετε να το κάνω τώρα.

»Και, για να τελειώνω, σας λέω ότι θα έχω άπόψε στην διάθεσί σας, σ' όποιο μέρος θελήσετε να μοῦ δρῖσετε, το όπεροκετό ποσόν των χιλίων λίρων.

»Θέλω να πιστεύω, αγαπητέ μου κύριε, ότι η σχέσηίς μας θα σταματήσουν αυτός και ότι θα πάψῃ συγχρόνως κάθε άλλη άπόπειρα έκθιασμοῦ.

»'Απόψε λοιπόν τα χρήματά θα σας παραδοθῇ στο μέρος που θα μοῦ δρῖσετε. Σας χαιρετῶ.

Κ.»

Διάφορα συναισθήματα διαδεχόντουσαν το ένα το άλλο μέσα στην καρδιά του Τζών, καθώς διάβαζε αυτή την έπιστολή.

—'Α! τον άθλιο! έλεγε. Τώρα που η αδελφή μου δεν μπορεί πειά να τον διαψεύσῃ, τολμάει και λέει ότι θέλει.

—Ένα πράγμα τον παρηγορούσε ώστόσο... Το ότι θα έπαιρνε είκοσιπέντε χιλιάδες φράγκα... Τι κέρδος ανέλπιστο!... Γι' αυτόν, πρὸ πάντων που, από την παιδική του ηλικία κατέ τοῦ δεν είχε χρήματα...

Ο Κλάρενς τον ρωτούσε ποῦ θα τον συναντούσε για να τοῦ παραδώσῃ τα χρήματα. Δεν είχε άλλη διεύθυνσι να τοῦ δώσῃ, έκτός από της φτωγικής του κατοικίας κι' αυτήν έγραψε πράγματι σ' ένα φύλλο χαρτί που τοῦ παρουσίασε ο ύπηρέτης τοῦ Κλάρενς...

—'Επειτα, θῆκε έξω, ενώ ένα σωρό σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του. Σκεφτόταν ότι η Μαγκαλί, η όποια είχε κανονίσει τα πάντα, θα τοῦ ζητούσε το μερίδιό της... Μπα! θα κρατούσε τις είκοσιπέντε χιλιάδες φράγκα για τον έαυτό του... Τοῦ άνηκαν άλλωστε, άφου ῆσαν η τιμή της αδελφής του...

—'Εν τῷ μεταξύ, η Μαγκαλί, η όποια είχε τελειώσει τη νύχτα, που έρχισε κοντά στο προσέφαλο μιας νεκρής, στην άπόκρυφη κατοικία του Κλάρενς, δεν επαναστατούσαν στην κατάκτησί της

(Ακολουθεῖ)

Σ' έναν από τους κεντρικούς δρόμους του Λονδίνου υπάρχει ένα μεγάλο, που μοιάζει πολύ περισσότερο με ινδιάνικο παλάτι, παρά με Ευρωπαϊκή κατοικία. Βρίσκεται μέσα σ' ένα τεράστιο κήπο, και μένει διαρκώς κλειστό, γιατί οι απόγονοι εκείνου που το έχτισε προτιμούν να μένουν σε μια έπαυλη μισή ώρα μακριά από τη μεγαλούπολη, παρά να ταξιδεύουν όταν χειμώνας πέφτει θάρος στην Αγγλία.

Διαδίδονται πολλά για το κατάκλειστο αυτό σπίτι. Την αλήθεια την έμαθα όμως δώλω τυχαίως από έναν Ινδό υπηρέτη που είχε φέρει μαζί μου από τας Ινδίας, όταν υπηρετούσα εκεί ως αξιωματικός.

Θα σας τη διηγηθώ όπως μου την είπε ένα θράδυ ο Κάντι Πούντσι. Αυτό είναι το όνομα του υπηρέτου μου.

Θα ήμουν τότε, μου είπε, δέκα χρονών. Ο πατέρας μου κρυβόταν σε μια καλύβα δέκα μίλια έξω από την Καλκούτα. Φαίνεται ότι είχε προδώσει τους επαναστάτες συντρόφους του και φοβόταν την εκδίκησή τους.

Ένα θράδυ, ενώ κοιμόμουν, με ξύπνησε. Με πήρε από το χέρι και θύγαμε από την καλύβα. Μ' ανέβασε σ' ένα αμάξι του θρισκόταν απ' έξω από την πόρτα και ξεκινήσαμε για το άγνωστο.

Μέσα στο αμάξι δεν είμαστε μόνοι. Υπήρχαν και δύο λευκοί, δύο "Αγγλοι. Ο ένας απ' αυτούς ήξερε τη γλώσσα μας κι' αυτός μιλούσε διαρκώς με τον πατέρα μου.

Από τις κουβέντες τους κατάλαβα ότι ζητούσαν τη βοήθεια του πατέρα μου, και μάλιστα του έταζαν να του δώσουν ένα μεγάλο ποσό από ρουμπίες αν έπετύχαιαν. Έπειτα θα τον διευκόλυναν ν' αφήσει τις Ινδίες, όπου κινδύνευε να σκοτωθεί από τους έχθρους του. Ποι η γαμώ; "Αγνώστο. Το ταξίδι μας όμως αυτό διήρκεσε ένα μήνα περίπου. Ήταν ένα ταξίδι περίπλοκο και επικίνδυνο, γιατί δεν μας εξυπηρετούσε το αμάξι. Παράσσε φαρμάκια και βουνά, περάσαμε ποταμούς, πεπατούσαμε τη νύχτα και κρυβόμαστε την ημέρα, και τέλος φτάσαμε σε μια χώρα που οι κάτοικοι της διέφεραν πολύ από τους Ινδούς. Επήγαμε στην Κίνα. Τα θάνασα και η περιπέτεια που τραβήξαμε είναι πολλά ως που να φτάσωμε στην Κουλάδα των Αμαρτωλών. Έτσι λεγόταν το μέρος που θα καταλήγαμε. Όταν θρεθήκαμε μπροστά σ' ένα ποτάμι, ο πατέρας μου και οι δύο λευκοί μ' έγκατέλειψαν. Μου είπαν να περιμένω κρυμμένος πίσω από ένα δέντρο μέχρις ότου επιστρέψουν. Έπειτα μπήκαν σ' ένα βαρκάκι που βόηκαν δεμένο εκεί στην όχθη κι' έφυγαν. Έλειψαν πολλές ώρες. Κι' όταν αντίκρισα τον βαρκάκι να επιστρέφει, μέσα σ' αυτό θρισκόντουσαν μονάχα δύο άνθρωποι: ο πατέρας μου και ο ένας λευκός.

Ήσαν κατατρομαγμένοι και οι δύο. Μ' άρπαξαν κι' άρχισαν να τρέχουμε μέσα στους αγριότοπους εκείνους. Τέλος, έπειτα από δυο μήνες, φτάσαμε σε μια μεγάλη κινεζική πόλη, τη Σαγκάη, μπήκαμε σ' ένα θαπώρι και ήρθαμε στο Λονδίνο.

Ο λευκός κύριος έχτισε το μεγάλο εκείνο και πήρε στην υπηρεσία του τον πατέρα μου κι' εμένα. Έπειτα εκείνος παντρεύτηκε, έκανε δυο παιδιά. Μεγάλωσα μαζί τους. Τον ίδιο χρόνο πέθανε ο πατέρας μου κι' ο λευκός κύριος, ο οποίος έλεγετο Σέρ "Αρτουρ Μάκκινσον.

Πριν πεθάνει όμως ο πατέρας μου μ' εκάλισε και μου είπε:

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΒΟΥΔΔΑ

Λευκοί αυτόν το Βούδδα.

...Την Κουλάδα των Αμαρτωλών την γνώριζα καλά, γιατί κάποτε υπηρετούσα σ' ενός Μανδρινού βασιλιά του Κινέζου το σπίτι και μ' έστειλε με χρήματα και ζωοτροφίες στο γυιό του, ο οποίος είχε καταφύγει εκεί έπειτα από ένα έγκλημα.

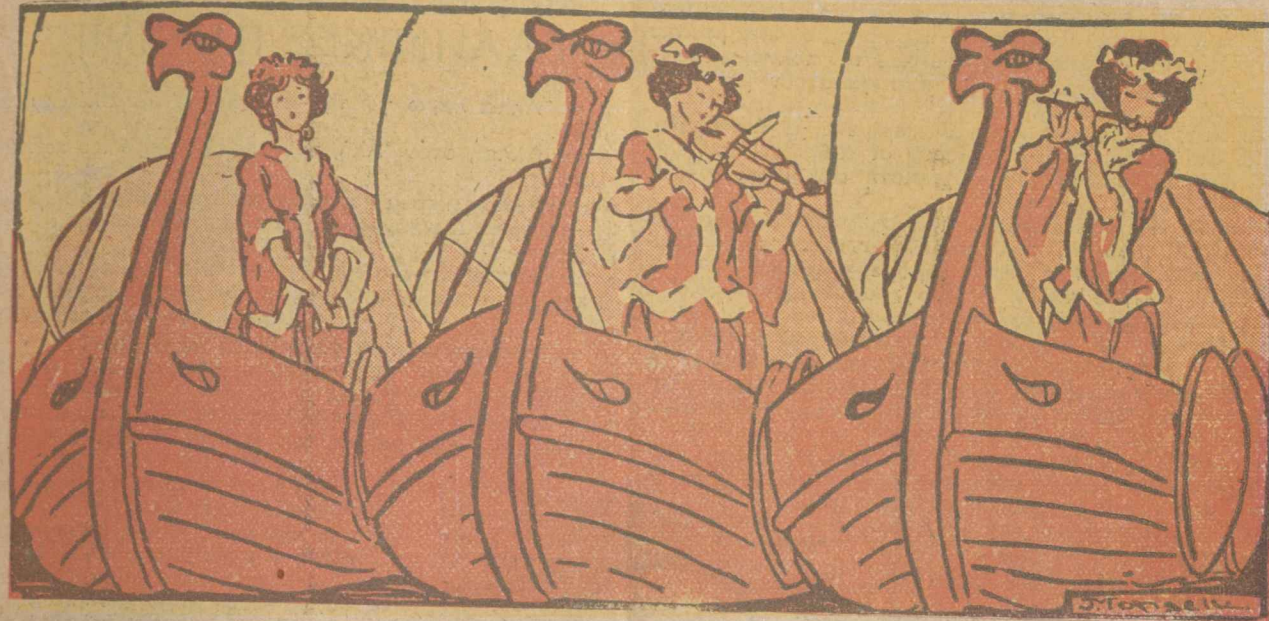
...Η υπόσχεσις των λευκών ότι θα μ' έκαναν κι' εμένα πλούσιο και θα με γλύτωναν από την εκδίκησιν των έχθρών μου με έπεισε να τους βοηθήσω, κι' άς ήταν αυτό που έκανα μια ιεροσυλία.

...Όπως μάς είδες λοιπόν, φύγαμε με το βαρκάκι κι' εφθάσαμε στην αντίπερα όχθη. Με μεγάλες προσφυλές προχωρήσαμε μέχρι τα πρώτα σπίτια.

...Ο ναός όμως του Βούδδα θρισκόταν τριάντα μέτρα κάτω από τη γη. Για να μπούμε από την κεντρική είσοδο ήταν αδύνατο, γιατί εφυλάγετο από τους ιερείς. Έγώ όμως ήξερα μια τρύπα μέσα σ' ένα θάλαμο που έδινε ακριβώς μέσα στο θάλαμο του Βούδδα και η οποία χρησίμευε σαν παραθυράκι για φωτισμό. Οι δύο λευκοί έδεσαν τότε ένα σκοινί και κατέβηκαν ο ένας πίσω από τον άλλο. Βρήκαν ένα φρουρό ιερέα που κοιμώταν μπροστά στο Βούδδα. Αυτόν τον σκότωσαν με μια μαχαίρα. Έπειτα ο ένας από τους δύο λευκούς άρχισε να θάβει τους πολυτίμους λίθους από τον Βούδδα και να τους παρτίδω στον άλλο, ο οποίος τους έβαζε μέσα σ' ένα σακί. Όταν έβγαλαν όλα τα διαμαντικά, τότε ο λευκός θέλησε να σηκώσει και τον Βούδδα. Τον άρπαξε από τη μέση να τον πάρει μαζί του. Άλλα δεν μετεκίνητο. Τον έπιασε από τους ώμους και τότε ακούστηκε ένα τρίξιμο και τα χέρια του Βούδδα έκλεισαν σφιχτά τον λευκό κύριο! Φαίνεται πως θα άπρηχε κάποιο μυστικό ελατήριο. Παρ' όλες τις προσπάθειες του άλλου λευκού, εστάθηκε αδύνατον να γλυτώσει το σύντροφό του.

...Στ' άναμεταξύ άρχισαν να χτυπούν μυστικά κουδούνια, άρχισαν να ακούγονται φωνές, κι' έτσι ο λευκός παράτησε το σύντροφό του κι' άρχισε ν' ανεβαίνει το σκοινί, ενώ ένα σαρκαστικό γέλιο του Βούδδα φέρεται

(Συνέχεια στη σελίδα 69)

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΠΕΡΣΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Η ΠΛΟΥΣΙΑ ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΑ ΚΑΙ Ο ΦΤΩΧΟΣ ΠΡΑΜΑΤΕΥΤΗΣ

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό, σε μια περιφέρεια της Περσίας, ζούσε ένας μεγάλος και τρανός άρχοντας. Ταγκούτ τον έλεγαν και άμέτρητα ήταν τα πλούτη του. Και όλοι τον σεβόντουσαν για την αξία του, τον αγαπούσαν για την καλωσύνη του και τον θαύμαζαν για την σοφία του.

Ο Ταγκούτ είχε μια κόρη, την Δογανδάρ, που ήταν πιο όμορφη κι' από το φεγγάρι την αυγουσιτιάτικη νύχτα. Πολλοί από τους άρχοντες της περιφέρειας, θαμνωμένοι από την καλλονή της και τα πλούτη του πατέρα της, ζήτησαν να την κάνουν γυναίκα τους. Μά ο Ταγκούτ της είχε δώσει το δικαίωμα να διαλέξει μόνη της τον άντρα της.

— Είμαι θέβαιος, της είχε πη, ότι το παλληκάρι που θα διαλέξεις, θα είναι άξιο να γίνη άντρας σου. Δεν θέλω, λοιπόν, παιδί μου, να σου όρίσω εγώ ποιόν θα πάρης. Θα κάνης μόνη σου την εκλογή σου, αφού ακούσης την φωνή της καρδιάς σου και της λογικής σου.

Ο Ταγκούτ δεν μετανόησε που έδωσε τόσο ελευθερία στην κόρη του. Η Δογανδάρ έβλεπε στο άρχοντικό του πατέρα της πολλά παλληκάρια ώρασια, πλούσια και έξυπνα. Και όλα φρόντιζαν πώς να την περιποιηθούν και να την καλοπιάσουν. Έκείνη, όμως, δεν έδειχνε σε κανένα ξεχωριστή προτίμηση. Φαινότανε σαν να περίμενε ομοιογενικά εκείνον που θα κατώρθωνε, με μια μονάχα μάτια του, να της χάριση την γλυκειά ανατριχίλα της άσπης.

Μά ο Χιαρκάν το είχε θάλει πείσμα να την κάνει γυναίκα του.

— Θα την πάρω, θέλει δεν θέλει! Έλεγε στους φίλους του.

Ο Χιαρκάν αυτός ήταν ένας πλούσιος, μά σκληρόκαρδος έμπορος. Η αλήθεια είναι ότι τα πλούτη του Ταγκούτ δεν του έκαναν καμιά εντύπωση, γιατί είχε και αυτός πολλά άσπρα. Έκείνο που λαχταρούσε η καρδιά του, ήταν η ίδια η Δογανδάρ, η πεντάμορφη αυτή κοπέλλα που είχε μάτια μαύρα σαν την άνα στρην νύχτα.

Μια μέρα, ένας πρματευτής κοντοστάθηκε μπρος στο άρχοντικό του Ταγκούτ.

— Θέλεις, κυρά μου, — ρώτησε μια κοπέλλα, που καθόταν στο παράθυρο — θέλεις όμορφα μεταξωτά, κεντημένα με μπριολί, που δεν τα αντίκρισε το φως του ήλιου, για να μη χάσουν την λάμψη τους;

Η κοπέλλα αυτή ήταν η Δογανδάρ.

Με την πρώτη ματιά που έριξε στο μελαψό πρόσωπο του πρματευτή και στην λυγρή κορμοστασιά του, κατάλαβε, από τα δυνατά χτυπήματα που ένοιωσε στην καρδιά της, ότι αυτός ήταν ο νέος που καρτερούσε τον καιρό.

— Από δω, είσαι πρματευτής; τον ρώτησε με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση.

— Όχι, κυρά μου! αποκρίθηκε κείνος, ταραγμένος, από την όμορφη και από την φωνή της κοπέλλας. Είμαι ξένος και περαστικός. Φαντέλ λέγομαι, στους όρισμούς σου... Θα πάρης, λοιπόν, μεταξωτά;

— Μεταξωτά έχω πολλά, πρματευτή. Αν θέλεις, έλα μαζί μου άπάντα, να σου δώσω ένα σερμπέτι.

— Το σερμπέτι σου, κυρά μου, ψύχισε τότε ο Φαντέλ, δεν θα με γλυκάνη και δεν θα με δροσίση περισσότερο από τον καλό σου τον λόγο. Μετά χαράς, όμως, θα το δεχθώ...

...Έφθασε να μένουν μια ώρα μαζί οι δύο νέοι, για να καταλάβουν πώς ήταν πλασμένοι ο ένας για τον άλλον. Και όταν ο Ταγκούτ γύρισε στο άρχοντικό του από μια περιόδια, η Δογανδάρ έτρεξε να πέση στην αγκαλιά του και να του πη δακρύζοντας από χαρά πώς είχε βρη επί τέλους το παλληκάρι που περίμενε τόσο καιρό για να του χάριση την καρδιά της.

Ο πατέρας της χαμογέλασε και ζήτησε να δη τον νέο αυτόν. Μόλις τον είδε, μόλις είπε λίγα λόγια μαζί του, κατάλαβε την αξία του Φαντέλ και χωρίς να λυπηθή διόλου επειδή η προτίμηση της Δογανδάρ έπεσε σ' ένα ταπεινό πρματευτή, εύλογησε τον Άλλαχ που έδωσε τόσο φρόνησι της κόρης του, ώστε να μπορη να διαλέξη μόνη της τον άντρα της.

Όταν μαθεύτηκε στην πολιτεία πως η Δογανδάρ άρραβωνιάστηκε, όλοι εκείνοι που ώνεροπολούσαν, ο γαβένας για λογαριασμό του, να πάρουν γυναίκα την κόρη του Ταγκούτ, όχι μονάχα λυπήθηκαν που έχασαν πια κάθε ελπίδα, μά και θυμάσαν επειδή η ιδιότροπη αυτή κοπέλλα διάλεξε για άντρα της έναν φτωχό πρματευτή. Απ' όλους περισσότερο θυμωσε ο Χιαρκάν, ο πλούσιος και σκληρόκαρδος έμπορος. Ωστόσο, δεν άπελπίστηκε. Είχε πη ότι η Δογανδάρ θα γινότανε δική του. Ο κόσμος να χαλούσε, θα την έκανε δική του.

Φρόντισε, λοιπόν, ο Χιαρκάν να μάθη διάφορες λεπτομέρειες για τις συνήθειες του Φαντέλ. Και όταν έμαθε πως ο μιστός πρματευτής, — που είχε άγκατασταθή εν τω

μεταξύ στο άρχοντικό του Ταγκούτ, — έκανε τακτικά κάθε απόγευμα, ολόμοναχος, περίπατο, σ' ένα μεγάλο δάσος που θριασκότανε λίγο έξω από την πολιτεία, έβαλε δέκα ανθρώπους του να τον παραφυλάξουν μία μέρα και να τον σκοτώσουν.

Κατά το θράσυ, ο Χιαρκάν περίμενε με ανυπομονησία στο κονάκι του να γυρίσουν οι άνθρωποι του, γιά να του ανακοινώσουν την ευχάριστη είδηση ότι ο αντίπαλός του δεν ζούσε πια.

Τέλος, εκείνοι επέστρεψαν, τρομαγμένοι όμως και ταραγμένοι. Από την λαχανιασμένη αναπνοή τους έδειχναν πως είχαν κάνει πολλόν δρόμο τρέχοντας.

— Τι απέγινε λοιπόν; τους ρώτησε με αγωνία ο Χιαρκάν. Σκοτώσατε τον Φαντέλ;

— Πώς να τον σκοτώσουμε, άρχοντά μου! του αποκρίθηκε ένας από τους ανθρώπους του. Μας έβαλες να ξεκάνουμε ένα γίγαντα, έναν άνθρωπο τρεις φορές ψηλότερο από έμάς!... Μόλις τον είδαμε, φοβηθήκαμε και το θάλαμε στα πόδια!

— Είστε τρελλοί! φώναξε ο Χιαρκάν, αφρίζοντας από το κακό του. Ο άνθρωπος αυτός έχει το μπόι το δικό μου! Σας τρόμαξε, όμως, με την παλληκαριά του και γι' αυτό νομίσате πως έχετε ένα γίγαντα μπροστά σας!... Είστε δειλοί και άνθρωποι!...

Και ο Χιαρκάν διέταξε μερικούς μαύρους σκλάβους του ν' αποκεφαλίσουν τους δειλούς εκείνους ανθρώπους, που δεν υπόρεσαν να σκοτώσουν τον Φαντέλ.

“Υστερ’ από λίγες μέρες, ο Χιαρκάν, αποφασισμένος πάντοτε να ξεκάνη τον άρραβωνιαστικό της Δογανδάρ, τον κάλεσε στο σπίτι του. Ο Φαντέλ δέχθηκε ανυποψίαστος την πρόσκληση. Ο Χιαρκάν τον έβαλε να καθήσει σ' έναν μεγάλο δντά και τον περιποιήθηκε όσο καλλίτερο μπορούσε.

Σε μία στιγμή, θύγηε από την αθούσα, λέγοντας ότι πήγαινε να καλέσει μερικούς μουσικούς του. Αντί όμως να ειδοποίηση αυτούς, έπληγε και θύγηε είκοσι ψηλούς και γερούς άντρες, τους οποίους είχε έρμηνέψει από την προηγούμενη μέρα τί έπρεπε να κάνουν. Κι' εκείνοι, μόλις τον είδαν, κατάλαβαν ότι έφθασε ή ώρα να εκτελέσουν τις διαταγές του. Και ώρμησαν στών δντά, όπου ο Φαντέλ καθότανε μόνος.

Περίμεναν να θρουν έναν γίγαντα. Με μεγάλη τους, όμως, απορία είδαν μπροστά τους ένα νάνο, ένα ανθρώπακι με δύο πιθαμές μπόι. Στην αρχή τ' άχασαν. Μά θυμήθηκαν τα λόγια του Χιαρκάν, — ότι δηλαδή ο μουσαφίρης αυτός δεν έπρεπε να θυγή ζωντανός από το σπίτι, — και ώρμησαν άπάνω του.

“Αλλά που να τον πιάσουν!

Ο Φαντέλ γλυστρούσε κάτω από τα πόδια τους, ξέφευγε μέσα από τα χέρια τους, κρεμώτανε από τα μακριά καφτάνια τους και φαινότανε σαν να διασκεδάζε υπερβολικά με την αγωνία τώσαν ανθρώπων που προσπαθούσαν μάταια να τον συλλάβουν! “Επεφταν ο ένας επάνω στόν άλλον, χτυπώνοντας μεταξύ τους, θέλοντας να χτυπήσουν τόν ασύλληπτο νάνο, μούγγριζαν από το κακό τους. Και σε μία στιγμή, είδαν τόν Φαντέλ να πηδά σ' ένα παράθυρο, να τους θγάζει ειρωνικά την γλώσσα του και να εξαφανίζεται...

“Όταν ο Χιαρκάν έμαθε την νέα μεταμόρφωση του αντιζήλου του, κατάλαβε, ότι κάποια άδρατη δύναμις προστάτευε τόν φτωχό πραγματευτή και τόν έκανε να γίνεται άλλοτε γίγαντας και άλλοτε νάνος. Και θεοβιάθηκε όριστικά ότι ήταν όχι μονάχα άνωφελές, αλλά και επικίνδυνο να τ' άδάλι μ' έναν τέτοιο άνθρωπο.

Φοβήθηκε τότε την εκδίκηση του Φαντέλ κι' αποφάσισε να φύγει από την πολιτεία εκείνη. Την ίδια μέρα, μάζεψε τα πράγματά του και χάθηκε ντροπισμένος, απ' τόν

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— “Αλλά λέγω γώ της θειάς μου κι' άλλα λέει έμένα αυτή.

— “Αλλοί, στόν 'Αλή, πούχασε τόν γάδαρό του και πηλαλεί.

— “Αλλάχ κερίμ τούρκικα, κι' έχει ο Θεός ρωμαίικα.

— “Αμπέλι φυτευμένο, σπίτι χτισμένο και χήρα γυναίκα.

— “Ανάθεμα γονειούς - γονειούς και μερικές μονάδες παντρεύουν τις μικρότερες κι' αφήνουν τις μεγάλες θι (γιάτες).

— “Ανακατόνηκ' ή φακή με τὰ μαγειρεμένα.

— “Αν είχαμε ψωμί και κρομμύδια, ή γειτόνισσα θα μάς δάνειζε την χύτρα.

— “Ανθρώπος θαυροροζικός άτός του κι' άπατός του, κάνει κακό της μοίρας του, που δεν τὰ κάνει ο έχθρός (του).

— “Αν σ' άπαιτηση ή μαργιολιά, τη γνώμη τί την θέλεις;

— Βλάφτει ή πληγή ή εκείνη, όταν φίλος σου την δίνει.

— Βγάλε τόν χαλινάρι απ' τ' έλλογον, να φθάση γρήγορα στην άκρη.

— Βόθηα μου νύχτα και αύγη, να φαίνωμαι καματερή.

— Βρώμικο ψάρι, ρήγανη άγία-πάει.

— Βωδι λαμνάτο (μακρούλο) άγούριζε και γάδαρο καμπούρη, γυναίκα κοντοκάπουλη και χοίρο μακρομούρη.

— Γεράματα και φτώχεια πληγές, αγιάτρευτες.

— Για τ' αυτά σου και γι' αυτά σου είναι κουτζούρα τ' αυτιά σου.

— Δεν έτοιμαγες σαν φύλλος, αλλά σαν λυσσάριος σκύλλος.

— Δεν είδ' από τὰ μάτια, και θα δώ από τ' άφρύδια;

— Δεν είναι ρούχο, κόψε ράψε, μόν' είν' σαμαροσκουτί.

— Δεν θέλω άντρα όμορφο να κό- (θεται κοντά μου,

Να συχνοπαρμπερίζεται και να πει (να ή κοιλία μου.

— Δίνεις πλούτη, δίνεις γνώση, δίνεις φτώχεια, δίνεις τρέλλα.

— Δύσκολα τόχω να γενή χοίρου ρ' χα μετάξι.

Και τού χωριάτη τόν παιδί νύχη ανθρωπιά και τάξι.

— Δώσε κρασί να θυγή ή άλήθεια.

— Δώδεκα Μυτιληναίοι φόρτωναν ένα γάδαρο και πάλιν έφώναζαν άνάθεμα στη μοναξιά!

— “Εγινε ο λύχνος θυμιάτο, κ' ή (κουτσουλιά λιθάει

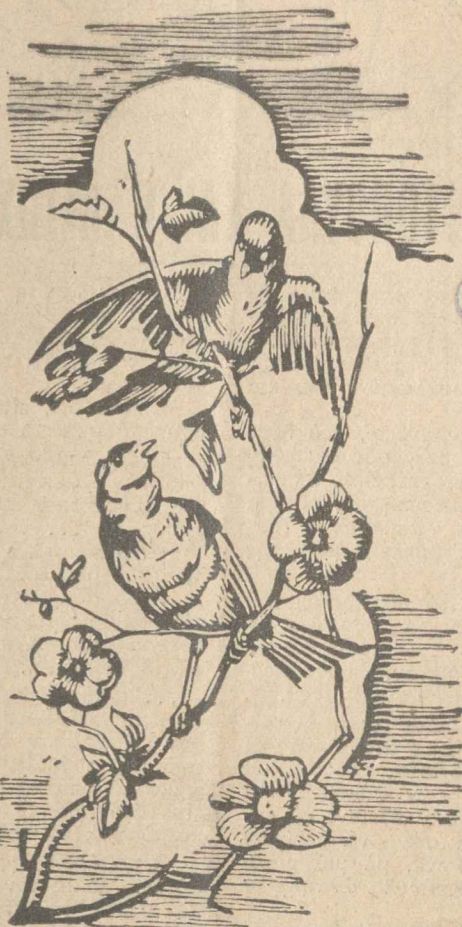
Κ' έπεσαν τ' άστρα τ' ουρανού και τὰ τσιμπούν οι γάλοι τόπο.

Ο Φαντέλ τὰ έμαθε όλα αυτά από έναν σκλάβο του Χιαρκάν και τὰ είπε στην Δογανδάρ.

— Μά ποιά είναι τόν τζίν (πνεύμα) αυτό, — τόν ρώτησε παραξένος, ή κοπέλλα, — που σε σοήθησε να γλυτώσης από την μοχηρία του Χιαρκάν;

Ο πραγματευτής γέλασε τότε από την καρδιά του και της άπάντησε:

— Τό πιστεψες, λοιπόν, κι' έσύ ότι έγιναν πραγματικά την μία φορά γίγαντας και την άλλη νάνος;... “Ημουν πάντοτε όπως με βλέπεις τώρα. Μά όταν αντίκρυσα την πρώτη φορά τόν κίνδυνο, θυμήθηκα άμέσως έμένα και ή λαχτάρα να ζήσω και να σε χαρώ, όμορφή μου, Δογανδάρ, μου έδωσε την δύναμη τού γίγαντος. Και την δεύτερη φορά γιά τόν ίδιο λόγο άπόχησα την πονηρία και την ευκηνσία τού νάνου!... “Η άγάπη μονάχα θα μπορούσε να κάνει τόν θαύμα αυτό!... Και τόν έκαμε και γλύτωσησά κ' είμαι πια όλος δικός σου, γλυκειά μου άγάπη....

ΕΝΑ ΟΛΟΖΩΤΑΝΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΟΥ ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΟΥ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Ο ΚΕΜΑΛ ΑΤΑΤΟΥΡΚ

“Άρθρο της διάσημης Γαλλίδος συγγραφέως Κας ΜΥΡΙΑΜ ΧΑΡΡΥ

Ο Κεμάλ Ατατούρκ, ή μεγαλύτερη προσωπικότης που ανέδειξε ή Τουρκία κατά τους τελευταίους τρεις αιώνες, υπήρξε χωρίς καμμία αμφιβολία ο πιο φειμιστής απ' όλους τούς κυβερνήτας τού κόσμου. Και γι' αυτόν ακριβώς τόν λόγο, ή γυναίκες τών έλάτρευαν κυριολεκτικά. “Ωστόσο, τρεις μονάχα κα τώρθωσαν να έξασκήσουν έπίδραση στόν άτίθασσο αυτόν κατ' άγέρωχο χαρακτήρα: “Η μητέρα του, ή σύζυγός του Λατιφέ χανούμ και ή θετή του κόρη.

“Η μητέρα του, μία ψηλόσωμη και ρωμαλέα χωρική από την Μακεδονία, ήταν τελείως άγράμματη, αλλά προικισμένη μ' εξαιρετική νοημοσύνη και διορατικότητα. “Από αυτήν κληρονόμησε ο Κεμάλ την άδάμαστη θέληση, που τόν διέκρινε σ' όλη του την ζωή.

Μοναδικό όνειρο της άπλοϊκής αυτής γυναίκας ήταν να δη τόν Μουσταφά της, — όπως λεγότανε τότε ο Ατατούρκ — με τόν σαρκί τού χότζα. Και όταν μεγάλωσε λίγο, τόν έστειλε σ' ένα από τὰ τζαμιά της Θεσσαλονίκης γιά να σπουδάση τόν Κοράνι, τόν ιερό βιβλίο που

επεριείχε την σοφία όλου τού κόσμου. “Ο Μουσταφάς, λοιπόν, φόρεσε τόν καφτάνι τού Ιεροσπουδαστού και γιά κάμποσον καιρό άκουε με προσοχή και κατανύξη έναν ήλικιωμένο μολλά να τού μαθαίνει, ότι εή γή είναι στρογγυλή σαν ταψί, ότι ε' άστέρια είναι φανάρια που τ' άναψε ο

“Αλλάχ στόν ουρανό, ότι ε' είναι έγκλημα να χρησιμοποιή ένας πιστός άλεξικέραυνο, γιάτί πρέπει ν' αφήνη την όργη τού Αλλάχ να πέφτη στην γή και να καή τούς κακούς και άλλα παρόμοια.

Και τόν θάδου ο μικρός μαθητής επανέλαβανε στην μητέρα του, που τόν άκουγε με στόμα όρθάνοιχτο από θαυμασμό, τις σοφές άλήθειες που έμαθε από τόν δάσκαλό του...

“Υστερ' από ένα χρόνο, μπόησε και δάθαζε μ' εύκολία την άραβική. Και αυτοί άκόμα οι τελειόφοιτοι τού Πανεπιστημίου της Κωνσταντινουπόλεως δεν θά μπορούσαν να καυχήθουν ότι ήξεραν όσα έγνώριζε ο Μουσταφάς σε ήλικία δεκατριών μονάχα έτών.

Μία μέρα, ο πατέρας του, κατώτερος υπάλληλος στο τελωνείο Θεσσαλονίκης, άπελύθη από την θέσι του. Και άπεφάσισε ν' άσχοληθή με τόν έμπόριο, παίρνοντας κοντά τόν γιού του γιά βοηθό.

“Αλλά ο Μουσταφάς τού έδήλωσε κατηγορηματικά:

— Τόν έμπόριο είναι καλό μονάχα γιά τούς Ρωμηούς και τούς Αρμένιους! “Ενας Τούρκος, όταν δεν είναι άγρότης, πρέπει να γίνεται στρατιώτης!

Κι' έπρεζε να έγγραφη στην σχολή άξιωματικών.

“Η μητέρα του θά προτιμούσε, θέβαια, να τόν έδλεπε χότζα. Μά έκανε την εκέψη, ότι και ως στρατιώτης θά μπορούσε να ραφή χρήσιμος στόν πατισσάχ και να έργασθι γιά την δόξα τού Αλλάχ πολεμώντας τούς γκιαούρηδες.

Σε ήλικία δεκαενέα μονάχα έτών, ο Μουσταφά Κεμάλ ήταν ανθυπολοχαγός. Πήρε τότε την μητέρα του από

την Θεσσαλονίκη και την εγκατέστησε στην Πόλη, σ' ένα μικρό σπιτάκι, στην συνοικία Μπεσικτάς. “Εκείνος, όμως δεν έμεινε μαζί της. “Επιασε άλλου δωματίου.

“Αγαπούσα και σεβόμουν την μητέρα μου, — γράφει στις αναμνήσεις του, — ωστόσο δεν ήθελα να συγκατοικήσω μαζί της, γιάτί καταλάβαινα ότι θά θριασκόμουν συχνά στο δίλημμα ή να την όπακούσω ή να μη λάβω όπ' όψιν μου τις συμβουλές της. Μά πως θά μπορούσα να κάνω ό,τι θά μου έλεγε, άφου καταλάβαινα ότι ή άπόψεις της γιά την ζωή και την κοινωνία ήταν πολύ καθυστερημένες; Και αν άπειθοόσα σ' αυτήν, δεν θά πλήγωνά την καρδιά μιας μητέρας που άποτελούσε γιά μένα την προσωποποίηση όλων τών άρετών;»

“Εξ άλλου, ή ζωή ανέλαβε να τούς χωρίση.

“Ο Κεμάλ, ανυπότακτος χαρακτήρας, έξωρίσθη στα θάθη της Αραβίας, με την κατηγορίαν ότι άπειθοόσε στις διαταγές τών ανωτέρων του.

“Η μητέρα του, που είχε μείνει χήρα, σε νεαρά σχετικώς ήλικία, ξαναπαντρεύτηκε μ' έναν πλούσιο έμπορο, από την Ρόδο, κι' έτσι μπορούσε να στέλνη διάφορα χρηματικά ποσά στόν γιού της.

“Όταν κηρύχθηκε ο πανευρωπαϊκός πόλεμος, ο Κεμάλ έλαβε διαταγή να πολεμήση στην Καλλίπολη, κατά τών Άγγλων όλλων. “Η γενναϊότης, που επέδειξε τότε τόν κατέταξε μεταξύ τών δημοφιλεστέρων Τούρκων άξιωματικών.

Κατά τόν διάστημα όμως αυτό, ή μητέρα του έχανε και τόν δεύτερο άντρα της και όλόκληρη την περιουσία της. “Αφησε τότε τόν μεγάλο της και ξαναπήγε στο μικρό σπιτάκι στο Μπεσικτάς. Κάθε φορά που έπαίρνε γράμμα από τόν γιού της, έκλαιγε από χαρά... Πέρασαν έξη χρόνια.

“Η μητέρα τού Κεμάλ είχε χάσει, στο μεταξύ, τόν φως της. “Εκείνο, όμως, που την πείραζε περισσότερο, ήταν που δεν είχε είδησεις από τόν παιδί της ή που άκουγε γι' αυτόν πράγματα που την έκαναν ν' άνησυχή γιά τόν μέλλον του...

Μία νύχτα, κάποιος την έπεσκέαθη κρυφά στο σπίτι της. “Ηταν ο Μουσταφά Κεμάλ, που είχε κηρύξει φανερά τόν πόλεμο κατά τού σουλτάνου. “Η τουρκική κυβέρνηση είχε επικήρυξει τόν κεφάλι τού άντάρτη. Και ο “Γκρίζος Λύκος, όπως τόν είχαν έπωνυμάσει οι όπαδοί του, μη γνωρίζοντας πια τί τύχη τόν περιμένε από στιγμή σε στιγμή, πήγαινε να δη την μάνα του, να πάρη την εύχή της...

Δεν είναι δύσκολο να φαντασθι κανείς την ταρ: χή που ζοκίμασε ή άπλοϊκή γρηά όταν ξαναείδε τόν γιού της έχθρο τού Πατισσάχ και τού Αλλάχ. Ποιάς ξέρει! “Ισως να καταράστηκε και την μέρα που έφερε στόν κόσμο τέτοιο τέρας! Μά όταν εκείνος της φανέρωσε τούς πόθους και τὰ όνειρά του, ή τυφή μητέρα αντίκρυσε με τὰ δικά του μάτια τ' όραμα μιας Νέας Τουρκίας κατελήφθη και αυτή από ένθουσιασμό, χάιδεψε με τὰ τρεμάμενα χέρια της τόν κεφάλι τού επαναστάτου και τού έδωσε την εύχή της.

(Συνέχεια στη σελίδα 69)

“Ο Κεμάλ Ατατούρκ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ Φ. ΣΜΙΘ

(Συνέχεια από το προηγούμενο).

—Από τη Σατανόγκα, απάντησε ο Φίλιππος, κρύβοντας επίτηδες την αλήθεια, για να μη δώσει πληροφορίες που θα χρησίμευαν σ' αυτούς που τυχόν αναζητούσαν τους μικρούς δραπετές.

—Αφού είναι έτσι, δεν είναι καθόλου περίεργο, πώς κατάντησες σ' αυτά τα χάλια! φώναξε ο οδηγός με συμπόνια. Έλα λοιπόν, ανέβα στο τραίνο!... Θα σε βγάλω από την άλλη μεριά της λίμνης.

—Θέλω και το φίλο μου! είπε ο Φίλιππος, δείχνοντας τον Λίλιμπελ, που είχε κατέβη κι' αυτός από το στύλο και στεκόταν λίγο πιο πέρα...

—Αυτό το άραπάκι; Πολύ καλά... Άς έρθη κι' αυτός... Δεν ζυγίζετε κι' οι δυο περισσότερο από μια γάτα...

—Έ, Γουίλκι! πρόσθεσε, απευθυνόμενος προς τον θερμαστή. Κάμε μια θέσι' αυτού για το παιδί... Κοντεύει να λιποθυμήσει, σά να έχη να φάη μ' εβδομάδα... Έρχεται πεζό από τη Σατανόγκα... Φαντάσου!...

Τι θάλεγε ο αγαθός αυτός άνθρωπος αν ήξερε από που έρχόντουσαν πραγματικά τα δυο παιδιά;

—Όσο για θέσι, θα οικονομίσουμε, απάντησε ο θερμαστής, κυττάζοντας κι' αυτός με συμπάθεια τον Φίλιππο.

Καί, όταν οι δυο μικροί ανέβηκαν στη μηχανή, έπρόσθεσε:

—Πεινάς, μικρέ μου;

—Όχι, ευχαριστώ, κύριε, απάντησε ο Φίλιππος. Δυσώω μόνο...

—Δυσώω; Περίμενε μιά στιγμή...

Και ο αγαθός θερμαστής πρόσφερε στα παιδιά από ένα φλυτζάνι ζεστό καφέ με λίγο ρούμι μέσα.

—Πιέτο αυτό κι' έπειτα βλέπουμε, είπε στο Φίλιππο. Θα γίνης άμέσως καλά.

Τό ευωδιαστό εκείνο ρόφημα αναζωογόνησε τα δυο παιδιά, που ήταν τόσο εξαντλημένα.

Σε λίγο το τραίνο ξεκίνησε... Κι' ενώ πήγαινε γρήγορα κατά μήκος της λίμνης, ο Φίλιππος κύτταζε έξω από την ανοικτή πόρτα.

—Έξαφνα, φώναξε:

—Μπα!... Τι βλέπω;... Κυπαρίσσια και μπανανιές... Είμαστε χωρίς άλλο στη Λουϊζιάνα!...

Ναι... Καί σε μιά ώρα, αφού θα περάσουμε τη λίμνη, θα θρискόμαστε στη Νέα Όρλεάνη.

Τό πρόσωπο του Φίλιππου έλαμπε από χαρά μόλις άκουσε τα λόγια αυτά. Ή δυνάμεις του ξαναγύρισαν άμέσως...

—Είμαστε τόσο κοντά!... Τόσο κοντά!... Έλεγε στο Λίλιμπελ. Καλά λοιπόν το έλεγα εγώ!... Αυτή είναι η λίμνη μας... Τι μεγάλη που είναι!... Τι γαλάζια!... Τι όμορφη!... Νομίζει κανείς πως είναι θάλασσα!...

—Ενώ τα δυο παιδιά κουβεντιάζαν γεμάτα χαρά, το τραίνο εξακολουθούσε να τρέχει...

—Έπειτ' από λίγη ώρα, οι μικροί μας δραπετές αποβιβαζόντουσαν στο σιδηροδρομικό σταθμό της Νέας Όρλεάνης.

ΕΠΕΙΤ' ΑΠΟ ΠΟΛΥ ΚΑΙΡΟ

—Όταν η άμαξοστοιχία μπήκε στο σταθμό, η χαρά και η συγκίνηση του Φίλιππου ήταν τόση, ώστε πήδησε κάτω πριν ακόμα σταματήσει το τραίνο. Εύτυχώς δεν έπαθε τίποτε. Ωστόσο, θυμήθηκε να ευχαριστήσει τον οδηγό και τον θερμαστή για τις περιποιήσεις τους και αφού τους αποχαιρέτησε, διευθύνθηκε, ακολουθούμενος από τον Λίλιμπελ, προς τη Βασιλική Όδο.

—Πρέπει πρώτα να θρούμε τη Σελίνα! είπε στο σύντροφό του. Θα χαρή τόσο όταν μάς δει.

—Αλλά ξέρουμε ότι την ιδέα αυτή δεν τη συμμερίζεται καθόλου ο Λίλιμπελ και γι' αυτό δεν φανόταν και τόσο χαρούμενος κι' ενθουσιασμένος για το αίσιο τέλος του επίπνου και μεγάλου εκείνου ταξιδιού.

—Είμαι βέβαιος ότι η μητέρα μου θα με δειρή για να με τιμωρήσει που της τό έσκασα, είπε. Γι' αυτό θα ήθελα πρώτα να πάω λίγο στο λιμάνι κι' έπειτα έρχομαι... Έν τω μεταξύ έσεις, κύριε Φίλιππε, θα την παρακαλέσεις να μη με δειρή...

—Όχι!... Όχι!... Δεν θα σε δειρή η Σελίνα, απάντησε ο Φίλιππος. Απεναντίας θα χαρή πολύ που θα σε δει... Έλα, πάμε γρήγορα!... Θα δεις ότι δεν θα σε πειράξει καθόλου...

—Η μητέρα μου θα νομίζει ότι πέθανα και θα της κοφανή άμα δει ότι είμαι ζωντανός, είπε ο Λίλιμπελ. Ο Φίλιππος άρχισε να γελάει με το παλιό πρόσχαρο γέλιο του.

—Μη φοβάσαι, του είπε. Σου υπόσχομαι ότι δεν θα σε δειρή... Απεναντίας θα σε φιλήσει μόλις θα σε δει.

Και έτρεχε προς τη Βασιλική Όδο με την παλιά του ζωηρότητα κι' ευθυμία.

Δεν ήταν πειά ο εξαντλημένος και άρρωστος δειπόρος. Δεν συλλογιζόταν ούτε τα κουρελλιασμένα του ρούχα, ούτε τα γυμνά και καταπληγμένα του πόδια, ούτε τα άταχτα κι' αχτένιατα μαλλιά του.

—Έπειτ' από τόσες και τόσες ημέρες απογοητεύσεων, θλίψεων και κόπων, ήταν πάλι ο Φίλιππος της Άντανίας, ο όποιος έτρεχε προς τη Βασιλική Όδο για να βρή τη Σελίνα, όπως έκανε και άλλοτε...

Ενώ περνούσε από τον Καθεδρικό Ναό, σταμάτησε λίγο για να ρίξη ένα βλέμμα στον κήπο του.

—Ω! Τι ώραίος που ήταν!... Ναι, τα ελαιόδεντρα ήταν ανθισμένα... Ή γιαισεμιές, κατάφορτες από λουλούδια, κάτασπρα και μοσχοβολημένα... Ή βιολέττες στόλιζαν τις πρασινάδες με τό ζωηρό κόκκινο χρώμα τους...

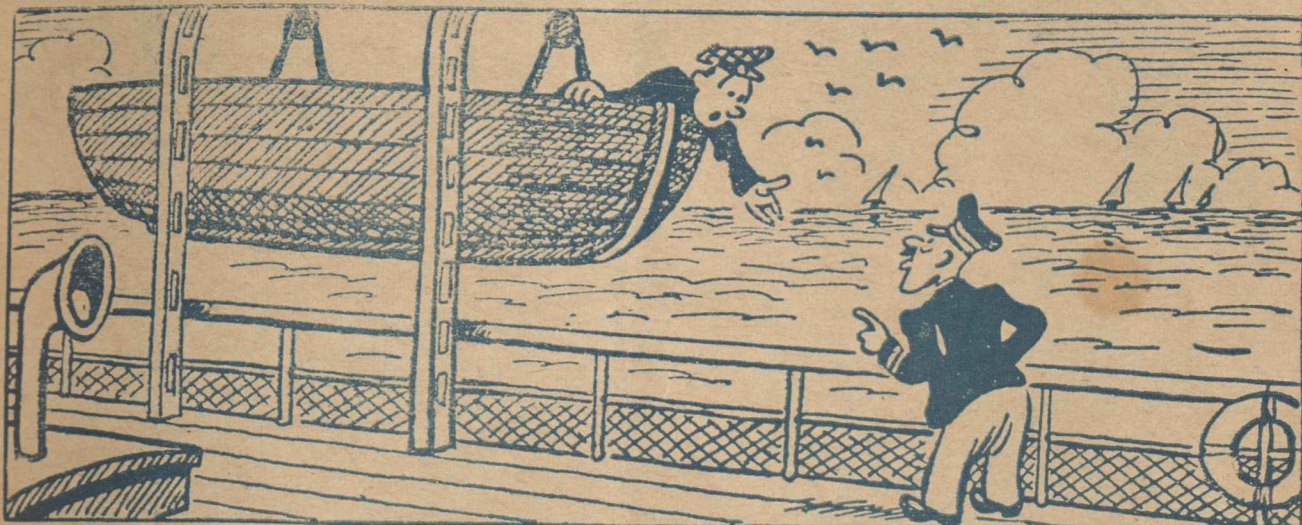
—Αφού στήριζε το ίσχνό του πρόσωπο στις σιδερένιες κιγκλίδες της πόρτας, ο Φίλιππος μύριστηκε μ' αγαλλίαση τις γνώριμες κι' αγαπημένες του κείνες ευωδιές.

—Τι εύτυχία να βρίσκεται κανείς στην πατρίδα του! Έλεγε. Τι θα πή τάχα η Σελίνα όταν θα μάς δει έαφνικά;

—Όταν τόσο βέβαιος ο Φίλιππος ότι θα έθλεπε τη γρήα μαύρη στη συνηθισμένη της θέσι, ώστε ούτε για μιά στιγμή δεν του πέρασε η ιδέα ότι μπορούσε και να μην τη βρή.

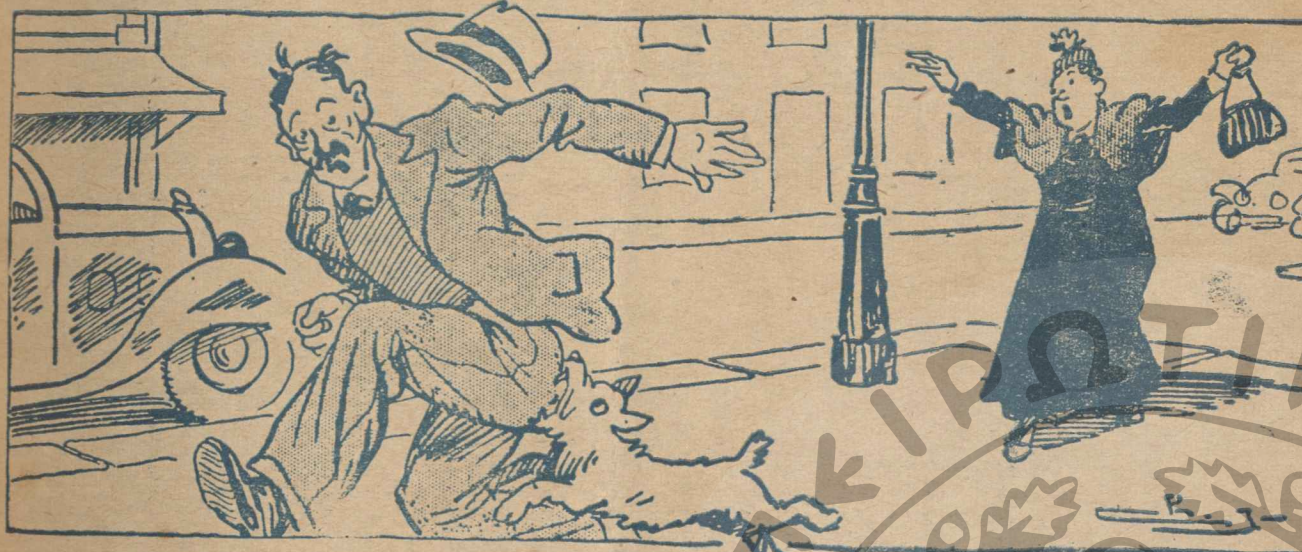
Γι' αυτό, όταν έφτασε μπρος στην είσοδο του μεγάρου της παλαιάς Τραπεζίης, όπου συνήθως έστηνε το παιθόριο μαγαζί της, η Σελίνα και δεν είδε ίχνος της παλιάς του φίλης, δεν πίστεψε στα μάτια του κι' έμεινε επί πολλή ώρα στην ίδια θέσι, γυρίζοντας έδω κι' εκεί, σαν να περίμενε να τη δει να προβάλλει από στιγμή σε στιγμή. (Ακολουθεί)

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΚΕΦΙΟΥ

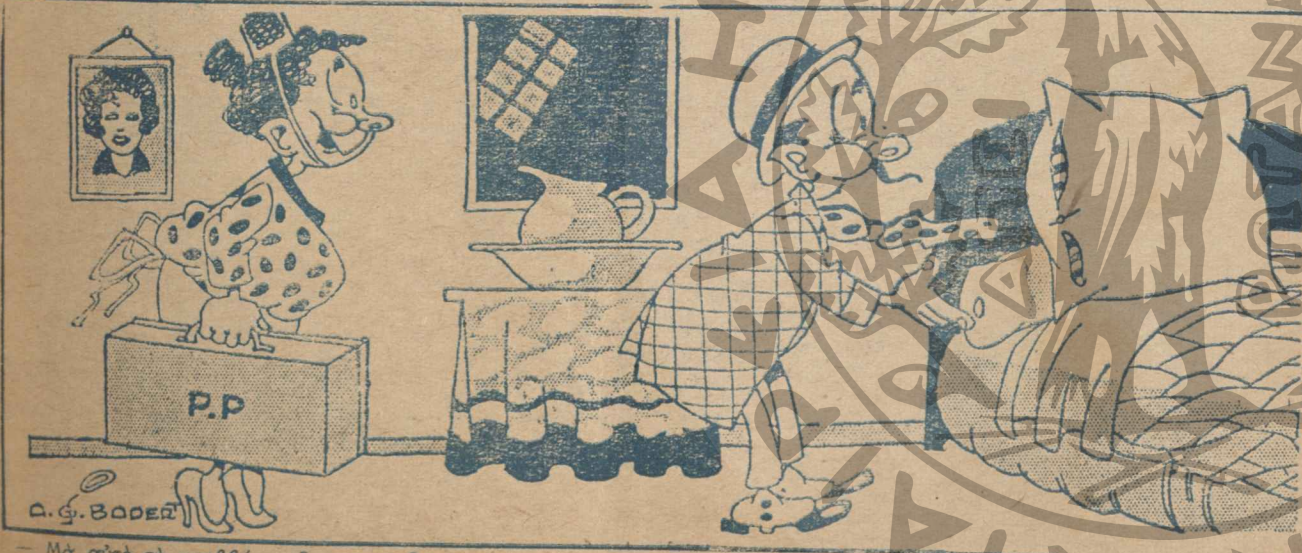

—Τί κάνεις αυτού;

—Απλούστατα, διασχίζω τον ωκεανό με μιά θάρκα...

—Κλέφτης! Κλέφτης!... Πιάστε τον!... Μου έκλεψε τον σκύλλο μου.

—Μά αυτό το κρεβάτι είναι γεμάτο κορέους!...

—Μην είστε υπερβολικός, κύριε... Υπάρχει θέσις σ' αυτό και για σάς!

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ (πίναξ του Ντέρμπ)

ΜΕΤΑ ΤΟ ΧΟΡΟ (πίναξ του Βέρμπερ)

Η ΓΟΗΣΣΕΣ

Η Άννιτα Λιοβίτς, ή Θεντέττα με τὰ κατάχρυσα μαλλιά καὶ με γλυκύτατα γαλάζια μάτια.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΚΙ' ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο).

Ἡ ἡμεριδὲς λοιπὸν ἔγραφαν:

Ἐπὶ γρήγορα ἡ ὑπόθεσις τοῦ Σαίντ - Οὐέν, ὅπως καὶ τότες ἔλεγε, θὰ μὴ στὰ ἀρχεῖα, χωρὶς νὰ αἰσθανθοῦν τὴν παραμικρὴ ντροπὴ οἱ κύριοι τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀστυνομίας, οἱ ὅποιοι πληρώνονται πολὺ ἀκριδὰ γιὰ νὰ μὴ συλλαμβάνουν ποτὲ κανένα καὶ γιὰ νὰ ποῖζουν τὸ δόλι ἢ πέρα στὰ καφενεῖα πού εἶναι κοντὰ στὰ γραφεῖα τους.

Ἡ ἐπιθέσις αὐτὲς πλήγωναν κατὰ καρδὰ τὸν Δανιὴλ Σαβάν, ὁ ὅποιος ἀγαποῦσε καὶ σεβόταν τὸ ἐπάγγελμά του. Θὰ ἔδινε ὅ,τι εἶχε στὸν κόσμον γιὰ νὰ τὶς κάμῃ νὰ πάθουν, μὰ ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ τὸ πετύχῃ αὐτὸ ἦταν ν' ἀποδείξῃ πόσο ἀδίκες ἦσαν, φτάνοντας σ' ἕνα ἀποτέλεσμα.

Μὰ δὲν ὑπῆρχε ἀκόμα καμμιά ἐλπίδα νὰ φθάσῃ γρήγορα ἡ ἀργὰ στὸ ἀποτέλεσμα αὐτό, ἀφοῦ δὲν εἶχε ἀνακαλυφθῇ ἀκόμα κανένα ἴχνος.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας ἔτρεξε στὴν πρόσκλησι τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τοῦ δήλωσε, ὅτι χωρὶς νὰ περιμένῃ διαταγὴς του, εἶχε συστήσῃ στὰ ὄργανά του νὰ διπλάσιασουν τὴν δραστηριότητά τους.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπερτώ εἶχε πάρει προσωπικὰ τὸ ζήτημα κι' ἔκανε ὅ,τι μπορούσε γιὰ νὰ ρίξῃ μιὰ ἀχτίνα φωτὸς στὴν πολύπλοκη αὐτὴ ὑπόθεσι. Εἶχε διαλέξει μόνος του τοὺς συνεργάτες του μεταξὺ τῶν πιὸ πεπειραμένων ἀστυνομικῶν κι' ἔψαχνε ἀκατάπαυστα μαζί τους, κάνοντας ὄρκο πὼς θὰ πετύχαινε, ἀν καὶ δὲν εἶχε καμμιά ἀπολύτως θάσι γιὰ νὰ ξεκινήσῃ.

Κατόπιν ἔγινε λόγος γιὰ τὴν Βερονίκη Σολλιέ. Τὸ προηγούμενο ὄραδο, ὁ ἀνακριτὴς Σαβάν εἶχε λάθει ἀπὸ τὸν δόκτορα Σαρμέ μιὰ λεπτομερὴ ἔκθεσι τῆς ἐγχειρήσεως πού εἶχε κάνει στὴν πληγωμένη.

Τὸ ἀνήγγειλε συγχρόνως τὴν πλήρη ἐπιτυχία τῆς ἐγχειρήσεως καὶ τὴν ἀναπόφευκτη καὶ θλιθερὴ συνέπειά της, δηλαδή τὴν τύφλωσι...

Ἡ Βερονίκη Σολλιέ ἦταν πρὶν τυφλή!

Αὐτὸ ἐλάττωνε κατὰ πολὺ τὴν σημασία τῆς συνδρομῆς πού μπορούσε νὰ δώσῃ στὸ ἔργο τῆς δικαιοσύνης. Δὲν θὰ μπορούσε πειὰ, ἀν τὴν ἔφεραν σ' ἀντιπαράστασι μαζί του, ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν δολοφόνον, τὸν ὅποιον εἶχε δὴ ἀσφαλῶς καὶ με τὸν ὅποιον εἶχε παλαίσει.

Ἡ πληροφορία πού θὰ ἔδινε, ὅταν θὰ μπορούσαν νὰ τὴν ἀνακρίνουν, ἡ περιγραφή τοῦ δολοφόνου ἢ τῶν δολοφόνων θὰ ἦσαν τάχα ἀρκετὲς

Ἡ υποέληλα με τὸ 'οργανέτο

γιὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ σύλληψίς τους ;

Αὐτὸ ἦταν ἕνα πρόβλημα τοῦ ὅπου ἡ λύσις ἐξηρτάτο ἀπὸ τὸ μέλλον.

Τὸ συμπέρασμα τῆς συνομιλίας τῶν δύο ἀνωτέρων ὁπαλλήλων ἦταν ν' ἀφήσουν τὸν τύπο νὰ λήθῃ, ἀφοῦ δὲν μπορούσαν νὰ τὸν ἐμποδίσουν καὶ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ἔργο τους ὡς ὅτου ν' ἀνακαλύψουν κάτι.

Τὸ δριμύ κρύο πού ἔκανε ἀπὸ τὶς ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων εἶχε πέσει ἔξαφνα. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε με μιὰ λάμψι ἀνοιξιότικη σ' ἕναν οὐρανὸ ἀνέφελο καὶ φαινόταν νὰ προοιωνίζῃ μακρὰ σειρά ὡραίων ἡμερῶν.

Τὰ γεγονότα, πού διηγηθήκαμε στοὺς ἀναγνώστας μας εἶχαν ἐμποδίσῃ τὸν Μαγκλουάρ, τὸν μονόχειρα, νὰ ἐξακολουθήσῃ τὶς καθημερινὲς περιοδείες του με τὸ ὄργανέτο του. Ἐξ ἄλλου καὶ τὸ κρύο τῆς ἔκανε σκεδὸν ἀδύνατος.

Βλέποντας, λοιπὸν τὴν καλοκαιρία, ὁ ὀργανοπαῖχτης μας σκέφθηκε νὰ ἐπωφεληθῇ γιὰ νὰ ξαναγεμίσῃ τὸ πορτοφόλι του πού ἡ καθημερινὲς ἀγαθοεργίες του τὸ εἶχαν ἀδειάσει ἀρκετὰ. Ἐπρεπε ἄλλως τε τώρα νὰ συντηρῇ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μητέρα του καὶ τὴ μικρὴ Μάρθα.

Τὸ Σάββατο τὸ πρῶτ, χαρούμενος με τὴ σκέψι, ὅτι θὰ ξανάρχιζε τὴν δραστήρια ζωὴ πού εἶχε σκηθίσῃ, πῆρε τὸ ὄργανέτο του καὶ πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο τῆς κυρᾶς Ὠμπέν γιὰ νὰ προγευματίσῃ πρὶν ἀρχίσῃ τὴν περιοδεία του.

Λογάριαζε νὰ ἐπισκεφθῇ ἐκεῖνὴ τὴν ἡμέρα τὸ Κλισό, τὸ Νεϊγύ, τὸ Κουρμπεθούα καὶ τὸ Ἀνζέρ. Τὸ δρομολόγιο ἦταν ἀρκετὰ μεγάλο, μὰ τὰ γερά πόδια του θὰ τὸ ἔκαναν χωρὶς τὴν παραμικρὴ κούρασι.

Ἡ ὥρα ἦταν ὀχτῶ καὶ μισή, ὅταν ἔφθασε στὸ ἐστιατόριο.

Ἡ Μάρθα, ὀρθια κιόλας, βοηθοῦσε σὰν μιὰ δραστηρία μικρὴ γυναῖκα, τὴ Μαρία καὶ τὶς ἄλλες ὑπηρετίες στὶς πρωινὲς τους δουλειές.

Βλέποντας τὸν μονόχειρα νὰ μπαίῃ μέσα, ξεφώνισε με χαρὰ, ἔτρεξε πρὸς αὐτόν, ρύχθηκε στὴν ἀγκυλιά του καὶ τὸν φίλησε στὰ δύο μάγουλα.

— Μαγκλουάρ, καλὲ μοὺ Μαγκλουάρ, πόσο εὐχαριστήμενη πού σε βλέπω ! φώναξε.

— Κι' ἐγὼ μικρούλα μοὺ ἀπάντησε ὁ ὀργανοπαῖχτης φιλώντας τὴν κι' αὐτός.

Ἡκυρὰ Ὠμπέν πού στεκόταν λίγο πρὶν πέρα, ρώτησε:

— Βλέπω, Μαγκλουάρ, πὼς ἔχεις καὶ τὸ ὄργανέτο σου μαζί σου... Μήπως ἐτοιμάεσαι γιὰ περιοδεία ;

— Ναι, μαμά Ὠμπέν... Πρέπει νὰ δουλέψωμε γιὰ νὰ φάμε... Ἀρκετὰ ταπεινά σου.

— ὦ ! καλὲ μοὺ φίλε Μαγκλουάρ, δὲν θὰ με πάρῃς καὶ μένα μαζί σου, φώναξε ἡ κόρη τῆς Ζερμαίν Σολλιέ καὶ τοῦ Γαβριὴλ Σαβάν.

— Ἀστετεύσου, μικρούλα μοὺ, ἀπάντησε ὁ Μαγκλουάρ γελώντας.

— Δὲν ἀστετεύωμαι καθόλου ! εἶπε ἡ μικρούλα, με τὸ νοσοκομείο, πού δισκοβασιλεύει. Ἐσὺ θὰ παίξῃς τὸ ὄργανέ-

το σου κι' εγώ θα μαζεύω τὰ λεπτά... Θα μαζέψουμε πολλές - πολλές δεκάρες, πρό πάντων αν τραγουδήσης το ωμορφο τραγουδι σου τὰ «Ρόδα καὶ τὰ Κεράσια»... καὶ θὰ τὸ τραγουδήσης γιατί θέλω νὰ τὸ μάθω κι' ἐγὼ γιὰ νὰ τὸ τραγουδάω σὲν καλὴ μου γιγιά, ὅταν θὰ γίνῃ καλὰ...

—Εἶναι ἀδύνατον νὰ σὲ πάρω μαζί μου, ἀγαπημένη μου.

—Γιατί;

—Γιατί ὁ δρόμος ποὺ θὰ κάνω εἶναι μεγάλος.

—Καὶ τί σημασία ἔχει αὐτό;

—Θὰ κουραστοῦν τὰ ποδαράκια σου...

—«Ὡ! μὰ ἔχω δυνατόν πόδια ἐγὼ! Θὰ περπατήσω ὅσο κι' ἐσὺ καὶ σὲ θεθαίνω πὼς δὲν θὰ κουραστώ καθόλου...

Καὶ χαδιάρικα, ἀγκαλιάζοντας πάλι τὸν ὀργανοπαίκτη, πρόσθεσε ἱκετευτικά:

—«Ὡ! σὲ παρακαλῶ, πάρε με μαζί σου, καλέ μου Μαγκλουάρ!... Θὰ χαρῶ τόσο πολύ...

Ἐκείνη τῇ στιγμή, ἡ κυρία Ὠμπέν ἔκρινε καλὸν νὰ ἐπέμβῃ στὴν συζήτηση.

—Ναί, πάρ' τὴν! εἶπε. Αὐτὸ θὰ τὴν διασκεδάσῃ τὴν δυστυχισμένη μας μικρούλα. Ἀρκετὲς συμφορὲς εἶχε, ἀρκετὰ δάκρυα ἔχυσε μιὰ ὁδομάδα τώρα...

—Κι' ἂν κουραστῇ, πρόσθεσε ἡ Μαρία, τὴν θάξῃς ἐπάνω στὸ ὀργανέτο σου. Δὲν θὰ σὲ θαρύνῃ καθόλου νὰ τὴν τραβήξῃς κι' αὐτὴ μαζί του.

—Ὅχι!... Ὅχι!... διαμαρτυρήθηκε ἡ Μάρθα μὲ ζωνηρὸ τόνο. Ὁ Μαγκλουάρ δὲν θ' ἀναγκαστῇ νὰ μὲ θάλῃ ἐπάνω στὸ ὀργανέτο του... Θὰ περπατήσω πολὺ καλὰ. Πιὸ καλὰ ἀπ' αὐτὸν ἴσως.

Ὁ Μαγκλουάρ ἔκρινε πὼς κάθε ἀντίστασις ἦταν πειὰ περιττή. Ἐξ ἄλλου κατὰ θάθος, ἤθελε κι' ὁ ἴδιος νὰ ὑποχωρήσῃ, γιατί θὰ τὸν διασκεδάζε πολὺ ἡ συντροφιά τῆς Μάρθας.

—Ἐλα! Ἐλα! Θὰ σὲ πάρω, μικρούλα μου! φώναξε γελώντας. Μὲ κάνεις πειὰ ὅτι θέλεις.

—Τί εὐτυχία! Πόσο καλὸς εἶσαι! εἶπε ἡ μικρούλα, χτυπώντας τὰ χέρια τῆς μὲ χαρά.

—Καὶ τώρα ἂς κάνουμε γρήγορα! ξανάειπε ὁ Μαγκλουάρ. Γρήγορα, Μαρία, ἕνα πιάτο σούπα γιὰ τὴν μικρούλα καὶ σὲ μένα φωμί, τυρὶ κι' ἕνα ποτήρι κρασί!

Ὁ Μαγκλουάρ κι' ἡ Μάρθα προγευμάτισαν γρήγορα καὶ πῆραν τὸν δρόμο τοῦ Κλισύ - λά - Γκαρέν, ἀπ' ὅπου ὁ μόνος λογάριαζε ν' ἀρχίσῃ τὴν περιοδεία του.

Ἡ Μάρθα τὸν βοηθοῦσε νὰ σέρνῃ τὸ ὀργανέτο του καὶ μὲ τὴν πεποθησι, ὅτι τὸν ἐξυπηρετοῦσε, ἦταν εὐτυχισμένη.

—Μὴν κουράζεσαι ἀπ' τὴν ἀρχή, τῆς ἔλεγε ὁ ἀγαθὸς νέος. Φύλαγε τὶς δυνάμεις σου γιὰ τὸ τέλος.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔκανε τὶς περιοδείες του στὰ περὶχωρα τοῦ Παρισιῶ, ὁ Μαγκλουάρ ἤξερε τ' ἀστικά ἐπίτια καὶ τὶς ἀγροικίες ποὺ ἦσαν κατοικημένα καὶ τὸν χειμῶνα κι' ὅπου ἔκανε πλουσία συγκομιδὴ ἀπὸ δεκάρες καὶ καμιά φορά ἀπὸ μισόφραγκα καὶ φράγκα.

Σταματοῦσε μπρὸς στὴν πόρτα τῶν σπιτιῶν αὐτῶν, ἀρχίζε νὰ γυρίσῃ τὴν μανιέλλα τοῦ ὀργανέτου του καὶ νὰ παίξῃ μὲ τέχνη τοὺς διαφόρους σκοπούς, οὕτως ὥστε νὰ μὴν ἐκνευρίσῃ ὅσους τοὺς ἀκούγαν.

Ἔτσι ἔμεναν εὐχαριστημένοι καὶ μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι τοῦ ἔδιναν τὶς δεκάρες τους.

Στὸ πρῶτο σπίτι, μπρὸς στὸ ὁποῖο σταμάτησαν, κατοικοῦσε ἕνας ἀπόστρατος ἀνώτερος ἀξιωματικὸς μὲ τὴν οἰκογένειά του.

Ὁ γέρος στρατιωτικὸς ἔβγαλε καὶ κουβέντιαζε μ' εὐχαρίστησι μὲ τὸν μόνον, ποὺ ἦταν τιμημένος μὲ τὸ παράσημο τῆς στρατιωτικῆς ἀξίας. Συγκινημένος ἀπὸ τὴν ἱστορία του, τὴν εἶχε διηγηθῇ στὴν γυναῖκα του καὶ στὰ παιδιά του κι' ἔτσι, κάθε φορά ποὺ ὁ Μαγκλουάρ ἔπαιζε μπρὸς στὴν πόρτα τους, δὲν ἔφευγε ποτέ μ' ἀδείαν τὰ χέρια.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ ὀργανοπαίχτης γύρισε τὴν μανιέλλα τοῦ κ' ἡ διαπεραστικὴ νότες τοῦ «Ἰνδικοῦ Μάρς» τοῦ Σέλλινγκ ἀντήχησαν. Τὰ κλειστά παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ ἀνοίξαν ἀμέσως.

Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ παρουσιάστηκε τὸ ἀρρενωπὸ πρόσωπο τοῦ ἀποστράτου ἀξιωματικοῦ μὲ τὰ μακρὰ γκρίζα μουστάκια καὶ στὸ ἄλλο δὺο χαριτωμένα κοριτσάκια κεφάλια μὲ μαῦρα μάτια.

Ὁ συνταγματάρχης γύρισε πρὸς τὶς κόρες του.

—Εἶναι ὁ καλὸς μας Μαγκλουάρ, τοὺς εἶπε. Εἶχε καιρὸ νὰ φανῇ... Ἀλήθεια! Αὐτὸς μπορεῖ νὰ μᾶς διηγηθῇ καλλίτερα ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες τὸ τρομερὸ δράμα τοῦ Σαιντ - Οὐέν.

Τὰ παράθυρα ξανάκλεισαν.

—Διάβολε! σκέφθηκε ὁ Μαγκλουάρ, ὁ ὅποιος εἶχε ἀκούσει τὰ λόγια του. Φαίνεται ὅτι σήμερον τοὺς ἀρέσει τὸ «Ἰνδικὸ θάλας». Θάπρεπε ἴσως νὰ παίξω τοὺς «Κώδωνες τῆς Κορνοῦλλης»...

Μὰ δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμα τὴ σκέψι του καὶ νὰ θοαίνον ἀπὸ τὸ σπίτι ὁ συνταγματάρχης, ἡ κα του καὶ ἡ δὺο κόρες του.

Καὶ οἱ τέσσερες διευθύνθηκαν πρὸς τὴν καγκελλόπορτα.

Ὁ Μαγκλουάρ, ἡσυχασμένος, ἐξακολούθησε νὰ ζῇ τὴν μανιέλλα του.

Ὅπως θὰ θυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται μας, τὸ τοῦ Μαγκλουάρ εἶχε ἀναφερθῇ μὲ τὰ πιδ ἐπαινετικὰ γιὰ τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς ἀστυνομίας γιὰ τὸ ὅτι ἐκεῖνοι τὸν ἤξεραν εἶχαν ἐνθουσιαστὴ διαβάσαντες ἡρωικὴ συμπεριφορὰ του.

Ἡ καγκελλόπορτα ἀνοίξε.

Ὁ μόνος παρὰ τῆς τῆς μανιέλλα του καὶ μοναδικὸ χέρι χαιρέτησε τὴν οἰκογένειά του ἀπὸ τὸν τοῦ.

Ὁ συνταγματάρχης ὁμως, γιὰ πρώτη φορά, τοῦ χέρι αὐτοῦ καὶ τὸ ἔσφιξε ἐγκάρδια.

—Ἀ, μπράβο, γενναίε μου! τοῦ εἶπε συγκινημένος. Καλὰ τὸ εἶχα καταλάβει ἐγὼ πὼς εἶσαι ἕνα λαὸ παλληκάρι.

Ὁ Μαγκλουάρ τὸν κύταξε ξαφνιασμένος.

—Ναί! Ναί! ἐξακολούθησε ὁ ἀπόστρατος. Τὰ με ὅλα. Στὴν πυρκαϊὰ τοῦ Σαιντ - Οὐέν, παρ' ὅτι χέρι ποὺ σοῦ λείπει, ἀναδείχθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς τοὺς, ὁ πρῶτος ἴσως τὴν παροχὴ βοήθειαν.

—Αὐτὸ ποὺ ἔκανα, συνταγματάρχα μου, ἀπάντησε μόνος, ἦταν πολὺ φυσικὸ... Οἱ ἄνθρωποι νὰ βοηθῶν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

—Πραγματικά... Μὰ αὐτὸ τὸ ὥραϊο ἀξίωμα εἶναι μόνον ἀνθρώποι τὸ ἐφαρμόζουν. Ὅστε λοιπὸν καὶ κατὰ ἦταν συνέπεια ἐμπρησμοῦ κι' ὁ Ριχάρδος Μπερνιέρ ληστεύθηκε καὶ δολοφονήθηκε;

—Μάλιστα, συνταγματάρχα μου. Ὅπως θὰ εἶς μάλιστα, τραυματίσθηκε θαρὲα καὶ ἡ θυρωρὸς τοῦ γοστασιῶ. Νὰ ἡ ἐγγονὴ τῆς!

Κι' ἔδειξε τὴν μικρούλα Μάρθα, τῆς ὁποίας τὰ εἶχαν πλημμυρίσει ἀπὸ δάκρυα μὲ τὴν ἀνάμνησιν αὐτοῦ.

Ἡ δὺο κόρες τοῦ ἀποστράτου τὴν ἐπῆραν στὴν ἀλιά τους γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσουν.

Ὁ συνταγματάρχης ρώτησε τὸν Μαγκλουάρ, ὁ ποὺ τοῦ διηγήθηκε μὲ συντομία τὶς συνταρακτικὲς λεπτομερείες τῆς νύχτας τοῦ ἐγκλήματος.

Ὅταν τελείωσε ὁ γέρος ἀξιωματικὸς, συγκινημένος ἐξαιρετικὰ ἀπ' αὐτὴν τὴν διήγησιν, τοῦ εἶπε:

—Ἀ, μὰ ἔρεις, φίλε μου, πὼς εἶσαι ἕνας ἐπὶ ξεχωριστὸς ἄνθρωπος!

—Γιὰ ποιὸν λόγο, συνταγματάρχα μου; ρώτησε ἀφέλεια ὁ ὀργανοπαίχτης.

—Πῶς, γιὰ ποῖο λόγο; Μὰ μὲ τὸ νὰ πάρῃς αὐτὴν δυστυχισμένην μικρούλα κοντὰ σου. Δημιούργησες μιὰ ὑποχρέωσιν, στὴν ὁποία μὲ μεγάλη δυσκολία θὰ πεζέχῃσαι...

—Ἔτσι εἶναι, γενναίε μου!... Αὐτὸ ἴσως μιὰ τρέλλα ἐκ μέρους σου, μὰ σοῦ φέρῃ εὖ.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ συνταγματάρχης ἔξε τὸ πορτοφόλι του. Ἐβγαλε ἕνα χρυσὸ νομίσμα μὲσα καὶ τὸ ἔβαλε στὸ χέρι τῆς Μάρθας, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπο γίνεκε κατακόκκινον.

Ἡ γυναῖκα τοῦ κ' ἡ κόρες του μιμήθηκαν τὸ παρὰ γὰρ τοῦ κ' ἔτσι αὐθῆσαν κι' οἱ τρεῖς κατὰ δεκάφραγκα τὸν θησαυρὸ τῆς μικρούλας.

Ὁ συνταγματάρχης ἔδωσε καὶ πάλι τὸ χέρι τοῦ ὀργανοπαίχτη.

—Νὰ ἔρχῃσαι πιδ συχνὰ ἀπὸ δῶ, γενναίε μου, εἶπε. Ἡ μουσικὴ σου θὰ μᾶς εὐχαρίστη πάντοτε.

—Εὐχαριστῶ, συνταγματάρχα, εὐχαριστῶ μὲ τὴν τὴν καρδιά!... Καὶ σὰς, κυρίες μου! ἀποκρίθησε ὁ Μαγκλουάρ, στὸν ὁποῖον ἡ Μάρθα εἶχε δώσει τὰ ματὰ ποὺ ἐσέπραξε.

Ἐπειτα, ἐνῶ ἡ Μάρθα ἔκανε μιὰ χαριτωμένη εὐχαριστίαν, χαιρέτησε κι' ἄρχισε πάλι νὰ σπρώχνῃ τὸ ὀργανέτο.

Στὸ σπίτι ποὺ σταμάτησε λίγο πιδ πέρα ξανάγιναν ῖς πολλές παραλλαγές, ὅτι εἶχε γίνῃ μπρὸς τὸν τοῦ συνταγματάρχου. Κύριοι καὶ ὑπηρέτες ἀρχιστοῦ κάνουν διάφορες ἐρωτήσεις, σχετικῶς μὲ τὸν

μα κι' ἕνα σωρὸ νομίσματα ἔπесαν στὸ χέρι τῆς Μάρθας.

Ὁ Μαγκλουάρ, κατενθουσιασμένος, ἔλεγε μέσα του: «Ἀν αὐτὸ ἐξακολουθήσῃ, θὰ γίνουμε ἑκατομμυριοῦχοι πρὶν θάσσουμε στὸ Κουρμπεθού!»

Καὶ αὐτὸ εἶχε ἐξακολουθήσει.

Μὰ ἡ ἐρωτήσεις κι' ἡ ἀπαντήσεις τοὺς καθυστεροῦσαν τόσο στὸν δρόμο τους, ὥστε ὡς τὸ μεσημέρι ὁ ὀργανοπαίχτης δὲν εἶχε ἀκόμα παίξει οὔτε μπρὸς στὰ μισὰ σπίτια τοῦ Κλισύ - λά - Γκαρέν, στὰ ὁποία ἔπαιζε συνήθως.

Σκέφθηκε τότε ὅτι ἡ μικρὴ Μάρθα θὰ πεινοῦσε κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ φᾶνε ἀμέσως.

Στάθηκαν λοιπὸν στὸ πρῶτο μικρὸ ἐστιατόριο ποὺ ἔβρισκαν μπροστὰ τους καί, κατὰ τὴν μιὰμιση συνέχισαν τὴν περιοδεία τους.

LXVII

Ὅπως καὶ τὸ πρῶτ, ἔτσι καὶ τὸ ἀπόγευμά τὰ σταματήματα μπρὸς στὰ σπίτια ἦσαν συχνὰ καὶ παρατεταμένα καὶ ἡ εἰσπράξεις πλούσιες.

Κόντευε πειὰ νὰ νυχτώσῃ καὶ ὁ Μαγκλουάρ δὲν εἶχε κάνει οὔτε τὸ ἕνα πέμπτου τοῦ δρόμου ποὺ ἔκανε συνήθως. Ἐπρεπε νὰ ξαναγυρίσουν στὸ Σαιντ - Οὐέν.

Ὁ ὀργανοπαίχτης σημάνε τὴν ἀποχώρησιν παίζοντας τὸ «Βάλς τῶν Ρόδων» καὶ τῶν Κερασιῶν.

Βρισκόντουσαν ἐκεῖ τῇ στιγμή μπρὸς στὴν καγκελλόπορτα ἑνὸς μεγάλου πάρκου μὲσα στὸ ὁποῖο περιφέρονταν συντροφίαι μικρῶν παιδιῶν καὶ κοριτσιῶν.

Γυρίζοντας τὴν μανιέλλα του, ὁ Μαγκλουάρ τραγουδοῦσε συγχρόνως καὶ τὸ τραγουδι κατέβηκε τὴν μικρούλα Μάρθα.

Μὰ τὰ παιδάκια στὸ πάρκο στάθηκαν γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν, πλησίασαν στὰ κάγκελλα, καὶ ὅταν τελείωσε, βροχή ἀπὸ πενηνταράκια ἄρχισε νὰ πέφτῃ γύρω στοὺς πλανοδίους μουσικούς.

Ἡ Μάρθα ἔτρεχε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ γιὰ νὰ τὰ μαζεύσῃ. Τὰ μικρά τῆς χέρια εἶχαν γεμίσει.

—Ἀ! τί ὥραια ποὺ εἶναι! ἔλεγε καταγοητευμένη.

Ὁ Μαγκλουάρ εὐχαρίστησε τὰ παιδάκια καὶ ξαναπῆρε μὲ τὴν μικρὴν τοῦ φίλν τὸν δρόμο τοῦ Σαιντ - Οὐέν. Στὸν δρόμο, ἡ Μάρθα τραγουδοῦσε τὸ «Βάλς τῶν Ρόδων» καὶ τῶν Κερασιῶν.

—Ὁραία! πολὺ ὥραια, μικρούλα μου! τῆς εἶπε ὁ Μαγκλουάρ. Ὅταν θὰ ξαναῶγομε ἐσὺ θὰ τραγουδάς κι' ἐγὼ θὰ σὲ ἀκοπανιάρω.

—Ναί! Ναί!... Μὰ γιὰ νὰ μάθω καλὰ τὸ τραγουδι πρέπει νὰ μοὺ κάνῃς ἕνα μάθημα.

—Ἀὐριο τὸ πρῶτ, ἂν καὶ δὲν ἔχῃς καθόλου ἀνάγκη ἀπὸ μάθημα.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ ξενοδοχεῖο τῆς κυρᾶς Ὠμπέν, ὁ Μαγκλουάρ μέτρησε τὴν εἰσπραξί τῆς ἡμέρας. Ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του.

—Θὰ θάλω τὰ μισὰ στὸ πορτοφόλι μου, σκέφθηκε, καὶ τ' ἄλλα μισὰ θὰ τὰ φυλάξω γιὰ τὴν μικρὴ. Ἔτσι, σιγά - σιγά θὰ τὴν κάνω ἕνα καλὸ κομπόδεμα.

Ἐφ' ὅσον μὲ μεγάλη δρεξί μαζί μὲ τὴν μικρούλα του συντρόφισσα καὶ στὶς ἐννέα ἡ ὥρα, ξαναγύρισε στὴν κατοικία του.

..

Τὸ τηλεγράφημα ποὺ εἶχε στείλει ὁ Δανιὴλ Σαδάν στὸν Κλαῦδιο Γκριβὸ ἔφθασε πολὺ τὸν ἀρχιεργάτη, ὁ ὁποῖος ἦταν κιόλας ἀνήσυχος ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Ροβέρτου Μπερνιέρ στὸ Παρίσι.

Ἔτσι ἡ ἀνησυχία του διπλασιάστηκε.

Ἐνα σωρὸ δυσάρεστοι φόβοι πολιορκοῦσαν τὸ μυαλὸ του ποὺ χανόναν σὲ μάταιες υποθέσεις.

—Τὶ νὰ συμβαίνει τάχα; ἀναρωτιῶταν.

Γιὰ ποιὸν λόγο ὁ ἀνακριτὴς τὸν ἤθελε νὰ εἶναι αὐριο στὴν διάθεσιν τοῦ Ροβέρτου Μπερνιέρ;

Ἐκεῖνος αὐτὸς τὶς ἐρωτήσεις καὶ φυσικά, δὲν μποροῦσε ν' ἀπαντήσῃ.

Τὸ ὅτι ὁ συνένοχος του δὲν τοῦ εἶχε γράψῃ ἀπὸ τὸ Βερολίνο, αὐτὸ τοῦ φαινόταν πολὺ φυσικὸ, γιατί μιὰ ἐπιστολὴ πολλές φορές προδίδει.

Μὰ πὼς ὁ Ροβέρτος, ἀφοῦ ἦταν στὸ Παρίσι, ἀφοῦ εἶχε τὴν ἐλπίδα νὰ πᾶ στὴν κηδεῖα τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸν ὁποῖο εἶχε δολοφονήσει ὁ ἴδιος, δὲν εἶχε θρῆ τὸν τρόπο νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα ραντεβὸ γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὴν συμβαίνον.

Αὐτὸ δὲν τὸ καταλάβαινε καὶ θασανίζον ἀπὸ θανάσιμες ἀνησυχίες.

.....

Ὅπως εἶχε συμφωνηθῇ ἀπὸ τὸ πρῶτ, ἡ οἰκογένεια Μπερνιέρ θρικόταν στὶς ἐξῆ τὸ θράδυ στὸ σπίτι τοῦ ἀνακριτοῦ Σαδάν.

Ὁ Ροβέρτος κι' ὁ Φίλιππος δὲν εἶχαν χάσει ἐν τῷ μεταξύ τὸν καιρὸ τους. Εἶχαν συνεννοηθῇ γιὰ νὰ ρίξουν στὰ χαρτιά τὶς θάσεις τοῦ συνεταίρισμοῦ ποὺ θὰ ἔνωσε τοὺς δὺο τους καὶ τὴν κόρη τοῦ Ριχάρδου Μπερνιέρ.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ σπίτι τοῦ κ. Σαδάν μαζί μὲ τὴν Ἀμαλία, ὁ ἀνακριτὴς δὲν εἶχε ξαναγυρίσει ἀκόμα ἀπὸ τὰ δικαστήρια.

Τοὺς δέχθηκαν στὴν κάμαρὴ τῆς Ἀλίνης.

Ἄν καὶ πολὺ ἀδύνατη ἀκόμα, ἡ νέα θρῆκε ὡστόσο τὴν δύναμι νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν καρέκλα τῆς καὶ νὰ κάνῃ μερικά θήματα γιὰ νὰ τοὺς υποδεχθῇ.

Ἡ φίλη τῆς Ματθίλδης τὴν εἶχε πληροφορήσει γιὰ τὰ σχέδια τῆς Ἀμαλίας. Γι' αὐτὸ, ρίχτηκε μὲ δάκρυα μὲσα στὴν ἀγκαλιά τῆς κι' ἄρχισε νὰ τὴν εὐχαρίστη.

—Ἀγαπημένο μου παιδί, τῆς εἶπε ἡ Ἀμαλία φιλώντας τὴν τρυφερά, θὰ σοῦ κάνουμε τὴ ζωὴ τόσο γλυκειά, θὰ σ' ἀγαπήσουμε τόσο, ὥστε θὰ ἐπουλώσουμε τὴν πληγὴ τῆς καρδιάς σου.

—Ὡ! ναί, ἐπρόσθεσε ζωνηρὰ ὁ Φίλιππος, θὰ σὰς ἀγαπήσουμε τόσο, ὥστε θὰ σὰς κάνουμε νὰ μᾶς ἀγαπήσετε καὶ σεις.

Ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἀνακριτοῦ διέκοψε τὴν συνομιλία τους, κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς κάθησαν στὸ τραπέζι.

Τὸ δείπνο δὲν παρατάθηκε καὶ πολὺ, γιατί ἡ Ἀμαλία ἔπρεπε νὰ φύγῃ μὲ τὸ τραῖνο τῶν ἐννέα καὶ τριανταπέντε.

Στὶς ἐννέα, φίλησε τρυφερά τὴν Ἀλίνην, καὶ πῆρε τὸν δρόμο τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν γιὸ τῆς, τὸν σύζυγό τῆς, τὸν Δανιὴλ καὶ τὸν Ἐρρίκο.

Πρὶν χωρισθῇ ἀπὸ τὸν Ροβέρτο, ὁ ἀνακριτὴς Σαδάν, τοῦ ἔδωσε ραντεβὸ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ στὸν σταθμὸ τοῦ Βορρά. Ὁ ἀρχιτέκτων γιὰ τὸν ὁποῖον τοῦ εἶχε μιλήσει, θὰ θρικόταν ἐκεῖ στὶς ἐννιάμιση. Θὰ ἐπῆγαν νὰ ἐπισκεφθοῦν μαζί τὰ οἰκόπεδα, ὅπου ὠρθονόταν τὸ καμένο ἐργοστάσιο, θὰ συνεννοῦντο γιὰ τὶς ἐργασίες τῆς ἀνοικοδομήσεως καὶ θὰ πῆγαν νὰ κάμνουν νὰ δοῦν τὸ ἐξοχικὸ σπίτι ποὺ πουλιῶταν καὶ ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀγοράσῃ ἡ κ. Μπερνιέρ.

.....

Ὁ Μαγκλουάρ, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἀνακριτοῦ, ρώτησε τὴν κυρὰ Ὠμπέν, ἂν στὸ ξενοδοχεῖο τῆς, εἶχε καμιά ἀποθηκοῦλα γιὰ νὰ θάλῃ τὰ ἐπιπλα τῆς Βερονίκης, τὰ ὁποῖα θρικόταν στὸ θυρωρεῖο.

Ἡ φτωχὴ γυναῖκα, ἂν ἔβγαλε ζωντανὴ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου, θὰ ἦταν εὐτυχὴς νὰ εἶχε ἀπὸ τὰ πράγματά τῆς.

Ἡ κυρὰ Ὠμπέν τοῦ ἀπάντησε καταφατικὰ καὶ ἔσπευσε μάλιστα γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ ν' ἀδείασῃ δὺο μικρὰ δωμάτια, γιατί ὁ Μαγκλουάρ εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐπαφελθῇ τῆς Κυριακῆς γιὰ νὰ κάνῃ τὴν μετακόμισιν, ὅπως καὶ πραγματικὰ τὴν ἔκανε μ' ἕνα χειραμάτι, βοηθούμενος ἀπὸ τὶς δὺο σεργιαντὲς τῆς ξενοδόχας.

.....

ταμία Πριέρ.

— «Ο κ. Πριέρ, ο ταμίας, το είπα, και ο κ. Γκριθό, ο αρχιεργάτης για την άφορσίσει των οποίων προς τον μακαρίτη αδελφό σας σας έχω μιλήσει ήδη.

«Ο Ροθέρτος χαίρεται και λαβαίνοντας τον λόγο, εξήγησε ότι για να προστατεύσει τα συμφέροντα της ανειμίας του κι' ότι για να προστατεύσει τους εργάτες που είχαν μείνει χωρίς δουλειά, σκόπευε ν' ανοικοδομήσει το εργοστάσιο και να συνεχίσει τις εργασίες του αδελφού του. Πρόσθεσε ότι χρειαζόταν γι' αυτό πληροφορίες, εξηγήσεις για την κατάσταση της επιχειρήσεως, για τις ανειλημμένες υποχρεώσεις της και για τις τρέχουσες εργασίες που η καταστροφή τις είχε διακόψει. Σχετικώς με δλ' αυτά μόνο οι δυο έμπιστοι υπάλληλοι του αδελφού του, ο ταμίας του κι' ο πρώτος αρχιεργάτης του θα μπορούσαν να τον πληροφορήσουν κι' έλπιζε να θρησ' αυτούς πολύτιμους κι' άφωτισμένους συνεργάτες στην άποστολή που το καθήκον του επέβαλλε.

— Θά είμαι ευτυχής να εργασθώ και υπό τας διαταγάς σας, κύριε, όπως εργάσθηκα και υπό τις διαταγές του μακαρίτου αδελφού σας, έσπευσε ν' απαντήσει ο Πριέρ.

«Ο Κλαύδιος Γκριθό όμως σώπαινε.

Με τα πόδια καρφωμένα στη γη, με το στόμα στεγνό, με τα μάτια μισόκλειστα για να κρύψει τον τρόμο του βλέμματός του, ο άθλιος είχε ακούσει τα λόγια του συνενόχου του, του οποίου η ψυχραιμία και το θράσος τον πήγαναν ως τα κόκκαλα.

Θά του ήταν αδύνατον εκείνη τη στιγμή να προφέρει έστω και μιά λέξη.

«Ο Ροθέρτος κατάλαβε τί συνέβαινε μέσα σ' αυτό το πνεύμα που ο τρόμος τον παρέλυε. Και άπευθυνόμενος απ' ευθείας στον αρχιεργάτη, συνέχισε:

— Πρό πάντων, κύριε Γκριθό, χρειάζομαι την δική σας βοήθεια και άμέσως μάλιστα. Δεν ξέρω καθόλου την έσωτερική διαρρύθμισι του εργοστασίου του αδελφού μου. Εύαρεστηθήτε λοιπόν να δείξετε στον αρχιτέκτονα κ. Ξαθιέ, ο οποίος θ' αναλάβει τις εργασίες της ανοικοδομήσεως, την θέσι που θρικόταν καθένα από τα εργατήρια.

«Ο Κλαύδιος είχε άρchiσει ν' ανακτά την έτοιμότητά του. «Ο έφιάλτης υπό την έπιδρασι του οποίου έρικόταν πριν από μιά στιγμή, διαλυόταν.

— Είμαι πρόθυμος να δώσω στον κύριο όλες τις αναγκαίες εξηγήσεις, απάντησε.

Εκείνη την στιγμή, ο Μαγκλουάρ θγήκε από το θωρακείο όπου δεν έμενε πια κανένα έπιπλο.

«Ο άνακριτης τον είδε:

— «Α! ενό είσαι, γενναίε μου φίλε; του είπε. Μετακομίζετε τα έπιπλα της δυστυχισμένης Βερονίκης;

— Ναι, έπωφελήθηκα της Κυριακής για να χρησιμοποίησω την άδεια που είχατε την κάλωσύνη να μου δώ-

σετε, κύριε άνακριτά, απάντησε ο οργανοπαίχτης ρετώντας με σεβασμό.

— Και έκανες πολύ καλά. Τελείωσες λοιπόν;

— Ναι... Το περίτερο είναι άδαιο.

— Τότε παράδωσέ μου τα κλειδιά. Θά τα χρεια-

με ίσως...

«Ο Φίλιππος έπηρε τα κλειδιά, τα όποια ο οργανοπαίχτης κρατούσε στο χέρι.

Συγχρόνως ο Ροθέρτος ρώτησε τον άνακριτή, χνοντάς του τον Μαγκλουάρ.

— «Ο κύριος δεν είναι ο Μαγκλουάρ, ο παλιός ναύτης, ο όποιος έφθασε πρώτος στον τόπο της στροφής μαζί με τον κ. Γκριθό και ο όποιος με βοήθεια του σήκωσε το πτώμα του δυστυχισμένου αδελφού και το σώμα της Βερονίκης Σολλιέ.

— Μάλιστα, απάντησε ο άνακριτής. «Επ' πλέον, τός ο γενναίος νέος πήρε κοντά του την έγγονή πληγωμένης.

«Ο άδελφοκτόνος έτεινε το χέρι του προς τον οργανοπαίχτη και του είπε:

— Σας συγχάρω με δλη μου την καρδιά, κύριε κλουάρ. Είσαθε ένας τίμιος άνθρωπος!

Καθώς έσφιγγε το χέρι του δολοφόνου, ο μουσικιστής σκεφτόταν:

«Όλα αυτά τα συχαρητήρια μου δίνουν στα νεύρα μου μιάς δεκάρας έγωισμό θά μ' έκαναν να στέψω πώς είμαι κάτι καταπληκτικό κι' άξιοπεριπου θά έπρεπε να μ' έπιδεικνύνουν στα πανηγύρια παράδοξο ζωώ!...

Κι' άπομακρύνθηκε, ενώ ο άνακριτής κι' αυτός τον συνώδευσαν άρχισαν να έπισκέπτονται τα οικόπεδα που είχαν ξεκαθαρισθή πια απ' τα έρείπια της καίας.

Πήραν μέτρα, συζήτησαν και σέ διάστημα λίγων τών δυο ώρων, συμφώνησαν σέ όλα με τον αρχιτέκτονα ό όποιος τους ύποσχέθηκε ότι θ' άρχιζε άμέσως τις γασίες κι' ότι θά τις τελείωνε γρήγορα.

«Η ώρα του γεύματος είχε φθάσει.

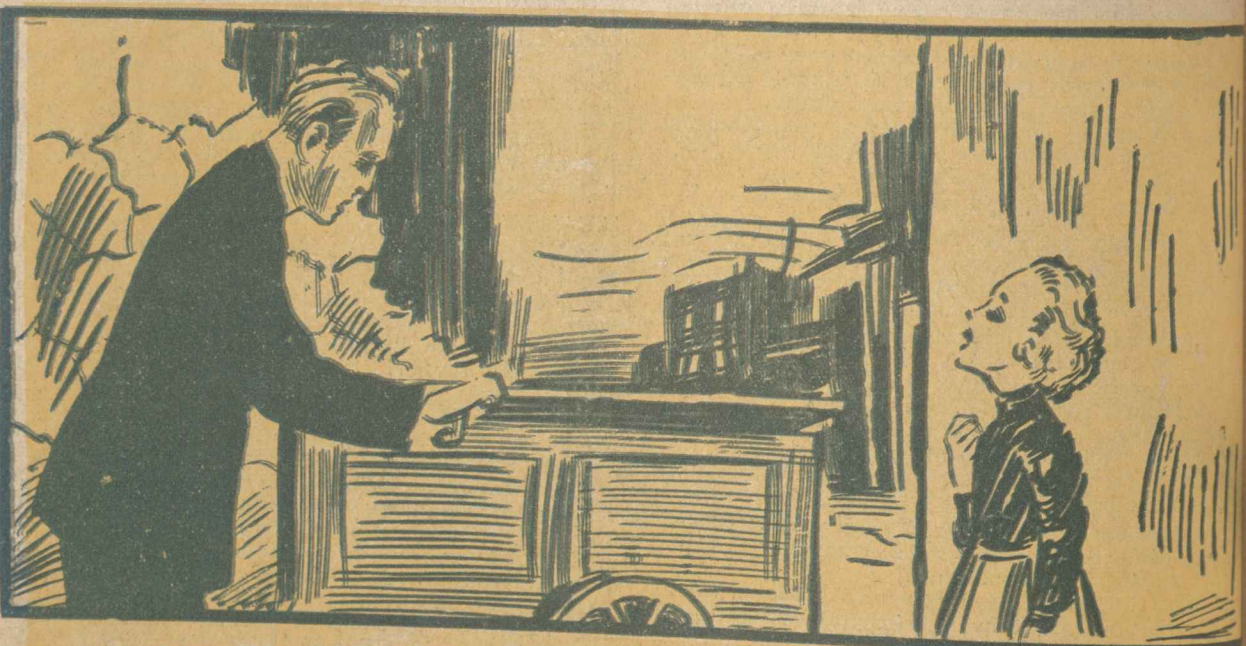
«Ο Ροθέρτος ρώτησε ποιό ήταν το καλλίτερο έστόριο τών περιχώρων κι' ο Πριέρ τους υπέδειξε το δόχειο «Λευκός Οίκος» που θρικόταν στην λεωο Σαιντ - Ντενί.

«Ο Ροθέρτος τον προσκάλεσε, καθώς και τον Γκριθό να τους κάνει το τραπέζι και όλοι μαζί πήραν τον έμο του πανδοχείου.

«Ο Δανιήλ Σαθάν, ο Πριέρ, ο αρχιτέκτονα Ξαθιέ, ο Φίλιππος θάδιζαν μπροστά και κουθένιζαν.

«Ο Ροθέρτος, θραδύνοντας έπιτηδες το θήμα του, έθηκε σέ κάποια στιγμή άπομονωμένος με τον Κλαύδι Γκριθό.

(Ακολουθεί)

«Ο Μαγκλουάρ άρχισε να γυρίξη τη μανιέλλα του οργανέτου του.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΝΕ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Ο ΑΝΡΥ Πτυτό παντρεύθηκε την 'Ελιζα που ήταν πιδό μικρή από αυτόν. Είχε ώστόσο την θεαυότητα, ότι έκανε έναν ευτυχισμένο γάμο. Μά δεν σκεφτόταν καθόλου ότι όλες ή μικρούλες του κόσμου έχουν τις άδυναμίες τους, τα όνειρά τους και μιά τρυφερότητα στην καρδιά και τους χρειάζονται γλυκόλογα, ευγενικοί τρόποι κι' αίσθηματικότητα. «Ο Πτυτό δεν είχε προσέξει καθόλου αυτήν την τόσο χαριτωμένη γυναικούλα του. Δεν είχε συλλογισθή ότι είχε άνατραφή μεταξύ ενός πατέρα που ήχολείτο στο έμπορί του και σέ μιά μητέρα που είχε τις άυστηρές άρχές της οικογενείας της. Δεν είχε σκεφθή ότι ή 'Ελιζα ήταν ένα χαδμεμένο κοριτσάκι, εύθυμο και πεισματάρικο.

«Όστόσο ή 'Ελιζα δεν ήταν άνόητη. Από την πρώτη στιγμή κατάλαβε ότι ο Ανρύ της είχε χάρισει την άφορσίσει του. Κ' ήταν ευχαριστημένη που είχε παντρευθή αυτόν τον άνθρωπο. «Η ώρα του γεύματος περνούσε πάντα μ' εύθυμία κι' ή 'Ελιζα γελούσε διαρκώς με τ' άστεία και τα παιχνίδια του άνδρός της. «Ο Ανρύ κι' ή 'Ελιζα κάναν ένα κουκλίστικο νοικοκυριό. Ούτε μιά στενοχώρια, ούτε ένα συννεφάκι δεν έθάλωνε την ευτυχία τους. «Όλα τα έπαιρναν άψήφιστα κι' όλα τα κορόιδευαν. «Ακόμη και τις μεγαλύτερες άποδιές της τύχης.

«Ο Ανρύ, ήταν περισσότερο ο σύντροφος τών παιχνιδιών της 'Ελιζας παρά ο άνδρας της. Ούτε τον φοδώναν, ούτε τον σεδώναν, ούτε νοιαζόταν για κείνον.

«Ηταν ο φίλος της. Του έμπιστευόταν όλα τα μυστικά της. Τον βασάνιζε. Του δημιουργούσε ένα σωρό ιστορίες για να θυμώνη και να γελά με την κομική έκφρασι που έπαιρναν τα μούτρα του.

— Μ' αγαπάς; η ρωτούσε έπειτα από κάθε καυγά ο Ανρύ.

— Καθόλου!...

— Τότε γιατί με παντρεύθηκες;

— Για να σέ βασανίζω. «Ηθελα έναν άνθρωπο να μου κάνει όλες τις ιδιοτροπίες μου. Έναν άνόητο σαν και μένα...

— «Ότε με παντρεύθηκες γιατί ήμουν άνόητος;

— Ναι!...

— Τότε καλλίτερα είναι να χωρίσουμε...

— Αυτό δεν θά γίνει, διεμαρτύρετο ή 'Ελιζα, δεν θέλω να χάσω έναν τόσο καλό φίλο μου.

Κι' ο Ανρύ την έπαιρνε στην άγκαλιά του και τη γέμιζε φιλιά. Την άγαπούσε; Βέβαια την άγαπούσε. Μά δεν ήθελε να της σκοτίξη το μυαλό με τον έρωτά του και τη ζήλεια του. «Ηταν τόσο μικρούλα, τόσο χαριτωμένη!...

«Προτιμούσε ν' ά της κάνει τα κέφια της.

Κι' έτσι ή ζωή τους κυλούσε ξένοιαστη ως τη μέρα που ή 'Ελιζα σέ μιά φιλική συντροφιά έγνωρίσι τον Ζουλιέν Μπελφέν. «Ηταν ένας «γής» της δόθνης

«Επαιζε πάντα ρόλους κυρίου του καλού κόσμου στον κινηματογράφο.

«Ηταν άμογος, άξιοπρεπής και ευχάριστος. «Εμπαινε σ' ένα σαλόνι με το ίδιο ευγενικό και σοβαρό ύφος του κοσμικού με το όποιο έπαιζε στο ρόλο του.

«Όταν φιλούσε το χέρι μιάς κυρίας δεν έδειχνε καμιά συγκίνησι, σαν να τά είχε θραεθή δλ' αυτά τα πράγματα κι' είχε χορτάσει τον έρωτα και τις όμορφίες. Κ' οι άνδρες τον κυττούσαν με ζήλεια και δόλωναν:

— «Ο Ζουλιέν δεν είναι και τόσο εξαιρετικός τύπος, να ένει τον τρόπο του ν' άρέσει στις γυναίκες.

«Η 'Ελιζα από την πρώτη στιγμή που τον άντίκρυσε έμεινε σαν χαμένη. Με την στάσι του και την σοβαρότητά του της είχε έπιβληθή. «Ενοιώθε τόσο άσιμμαντον τον έαυτό της μπροστά του που είχε ζαρώσει σέ μιά γωνιά σαν φοβισμένη.

Δίχως να το θέλη έκανε την σύγκρισι του Ανρύ με τον Ζουλιέν. «Ο Ανρύ δεν μπορούσε ποτέ να είναι ένας πραγματικός άνδρας. «Ο Ζουλιέν όμως ήσερε να επιβάλλεται στις γυναίκες και να τις κάνει σκλάβες του.

Και κολακεύθηκε πολύ, όταν είδε τον Ζουλιέν ν' αναζητά την συντροφιά της, να περιφρονή όλες τις άλλες κυρίες για λογαριασμό της και να της δηλώνη ότι ήταν ή μόνη γυναίκα που του είχε κάνει εξαιρετική εντύπωσι.

«Εκείνο το θράδυ ή 'Ελιζα γύρισε συλλογισμένη στο σπίτι της. «Η εύθυμία του άνδρός της, τ' άστεία του, ή τρυφερότητές του κι' ή άνοησίς του, την πείραζαν στα νεύρα.

— Τι έχεις 'Ελιζα; άπόρησε ο Ανρύ, μήπως κανένα «φλέρ» σου άρχισε να σου κάνει εντύπωσι. Δεν θαρούεσά! Κανείς άνδρας δεν είναι άξιος της τρυφερότητός σου. «Όλοι είμαστε παληανθρωπισκοι και συμφεροντολόγοι. «Ελα, μη βασανίζης άδικως την καρδιά σου.

— Ναι, όλοι οι άνδρες είναι μασκαράδες κι' άνόητοι, σκέφθηκε ή 'Ελιζα. Κι' ο Ανρύ. Μά όχι ο Ζουλιέν. Αυτό είναι ένας πραγματικός άνδρας. Δεν μου άρέσει να υποχωρή και να διστάζω.

Και συλλογίζόταν ότι από το πρώτο κιόλας θράδυ της γνωριμίας τους δεν διάτασε να της ζητήσει να έγκαταλείνη τον άνδρα της και να πάη μαζί του. Μά δεν είπε τίποτε στον Ανρύ.

«Εκρυσε αυτό το μυστικό στο θάθος της καρδιάς της και για λίγον καιρό άρχισε να παίξη την αλάνια και μωδιά της άπιστης γυναίκας. Τέλος, σέ μιά στιγμή άδυναμίας πήρε την άπόφασί της...

Κι' έτσι ένα θράδυ γυρίζοντας στο σπίτι του ο Πτυτό δεν θρήκε την γυναίκα του. Πάνω, στο γραφείο του υπήρχε μόνο ένα γράμμα της. Το δόλωνε ότι έφευγε με τον άνθρωπο, που την είχε κάνει να αίσθανθή τον πραγματικό έρωτα κι' δ-

τι ήταν ελεύθερη να κάνει τη ζωή της παρά να προσκοι-
νιόταν και να τον κοροϊδεύει.

Ο Άνρϋ στην αρχή δεν το πίστεψε. Νόμιζε ότι ήταν
καμιά νέα τρέλλα της Έλιζας.

Ασφαλώς το το είχε γράψει για ν' άστειευθί και τώ-
ρα κρυμμένη σε μία γωνιά του σπιτιού θα διασκεδάζε
με την στενοχώρια του.

Ο Άνρϋ μ' ένα χαμόγελο, γύρισε όλα τα διαμερί-
σματα έψαξε πίσω από τις κουρτίνες, κάτω από τα ντι-
θάνια, μέσα στις ντουλάπες, παντού.

Όταν όμως έφθασε στο δωμάτιο της γυναίκας του
κι' αντίκρισε όλη την άκαταστασία μιάς ξαφνικής φυ-
γής, ένοιωσε να κόβονται τα πόδια του και τα μάτια
του να θορυβώνουν.

Είναι αλήθεια, λοιπόν; ψιθύρισε. Είναι δυνατόν να
είναι αλήθεια! Ποιά κακιά μάγισσα ζήλεψε την ευτυχία
μου;... Ποιός θα προσέχη τώρα τη μικρούλα Έλιζα;
Ποιός θα την διασκεδάσει;...

Κι' ο Άνρϋ για πρώτη φορά ύστερα από έξη χρόνια
συζυγικής ζωής έκλαψε πικρά.

Ναι, ναι, το λάθος είναι δικό μου, στέναζε. Πάντα
τη θεωρούσα ένα παιδί. Έγώ την έσπρωξα στην άγκα-
λιά του άλλου.

Μά ο Άνρϋ Πτυτό, δεν ζήτησε διαζύγιο, όπως τον
είχε συμβουλέψει να κάνει ο δικηγόρος του.

Δεν έκανε σκάνδαλο. Δεν άλλαξε ζωή.

Μαζευόταν την τακτική ώρα στο σπίτι, στόλιζε με τα
λουλούδια που άγαπούσε ή γυ-
ναίκα του το σαλόνι, έλεγε να
θάξουν το σερβίτιο της στο τρα-
πέζι και περίμενε.

Τι περίμενε; Κι' εκείνος δεν
τολμούσε να το όμολογήσει στον
εαυτό του.

Η Έλιζα όμως σ' αυτό το δι-
άστημα έκανε μία τρελή ζωή.

Πήγε με τον Ζουλιέν στο Βε-
ρολίνο, όπου αυτός θα «γύριζε»
ένα φίλο και άφωσιώθηκε στην
αγάπη του.

Μά ο «μεγάλος έρωας» της στην
πραγματικότητα δεν την είχε
και πολύ ένθουσιάζει.

Σηκώνόταν πολύ πρωί και γύ-
ριζε στο σπίτι πολύ άργα, όταν
είχε δουλειά στο «στούντιο».

Όταν πάλι ήταν ελεύθερος έ-
χανε τις ώρες του, άλληλογρα-
φώντας με τις θαυμαστικές του.

Τώρα που ανήκει ο ένας
στον άλλο, της δήλωνε, πρέπει
να φροντίσουμε για το μέλλον.
Η δόξα της δόνης περνά πολύ
γρήγορα. Πρέπει να μαζέψω πολλά λεφτά...

Η Έλιζα δεν τολμούσε για τίποτε να τον παρακαλέ-
ση.

Φορούσε τις ίδιες τουαλέτες που της είχε κάνει ο αν-
δρας της.

Όταν κάποτε ζήτησε από τον Ζουλιέν να πληρώσει
ένα λογαριασμό της μοδίστας της εκείνος αγρίεψε, της
φώναξε, ότι ήταν σπάταλη κι' άσυλλόγιστη κι' ότι αν
επρόκειτο να τον... χρεωκοπήσει δεν του χρειαζόταν
καθόλου η αγάπη της.

Η Έλιζα αναγκάστηκε φυσικά να νοσταλγήσει τον
καιρό, που ο άνδρας της την άφηνε να κάνει όσες του-
αλέτες επιθυμούσε και της επέτρεπε να ξεδιεύδωσα λε-
φτά ήθελε δηλώνοντας:

— Όσο έχουμε λεφτά θα κάνω τον πλούσιο. Έπειτα
όσα κερδίζω θα σ'α δίνω έσένα κι' εγώ όσο φτωχός κι'
αν φαίνομαι, θα είμαι ευτυχισμένος, φτάνει να ξέρω,
ότι μ' αγαπάς...

Και για πρώτη φορά η Έλιζα σκέφθηκε, ότι μπορού-
σε να την αγαπούσε σ' αλήθεια ο Άνρϋ και να είχε
πληρωθεί που τον είχε εγκαταλείψει.

Σιγά-σιγά η αγάπη της για τον Ζουλιέν έσβησε κι'
όταν έμαθε, ότι εκτός από αυτήν είχε ένα σωρό φίλες,

Τράθηξε προς το σπίτι...

πήρε το πρώτο τραίνο για να γυρίσει στο Παρίσι.

Πού θα πήγαινε; Μά φυσικά στον Άνρϋ.

Και προς το σπίτι του τράθηξε.

Θά έπεφτε στα πόδια του και θα του ζητούσε να
συγχωρήσει.

Θά του ώρκιζόταν, ότι ποτέ άλλοτε δεν θα
έλλαν άνδρα κι' ότι από δω και πέρα θα ήταν
σκληρά του.

Μόλις όμως ο ύπηρέτης ανήγγειλε την άφιξη της
να παρυσιάζεται άμέσως ο Άνρϋ.

— Α, φτωχό μου παιδί, της φώναξε, άργησες να
ρίσεις! Διαρκώς είσαι άσυλλόγιστη. Μισή ώρα
σε περιμένω στο τραπέζι και κοντεύει να κρυθώ
φαγητό...

Και πιάνοντάς την από τη μέση την δόνησε
τραπεζαρία.

Σαν ύπνωτισμένη κάθισε άπέναντί του κι' άρχισε
την περιποιηθή. Έθελπε ότι τίποτε δεν είχε αλλάξει
και μέσα. Ύπληρχαν ακόμη και τα λουλούδια που
πούσε.

Η Έλιζα κύτταξε μ' ένα θέλημα γεμάτο τρυ-
φητα τον Άνρϋ.

— Αγάπη μου!... ψιθύρισε. Αγάπη μου!...

Ο Άνρϋ την πήρε στην άγκαλιά του, τη φίλησε
της είπε:

— Σώπα, μην είσαι άνόστη
Μη κλαίς και χαλάς τα μά-
τια σου... Θέλω μόνο να
κάνω να γελάς... Δεν έ-
μένα;

— Μά κι' έσύ κλαίς, Άνρϋ
φώναξε η Έλιζα.

— Ε, ναι, μά την άλλη
μπορεί να κλαίω!... Μπορεί
κλαίω από την ευτυχία μου.
Μά έσύ δεν πρέπει να στε-
νιωσεις. Δεν αξίζω τον κα-
κό σου.

Κι' ο Άνρϋ έσφιξε με τρυ-
φήτα την Έλιζα πάνω στο
σώμα του ενώ ψιθύριζε μ' ένα
ναγμό:

— Σ' ευχαριστώ, θέω μου,
μου έδωσες πάλι τη χαρά μου.

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Η μελέτη στη μοναξιά είναι για την ψυχή, διότι
για το σώμα μία αεροθεραπεία σ' ένα ψηλό βουνό.

Η μελέτη μ'ας απλώνει, μ'ας μεγαλώνει, μ'ας
ρει. «Ω! είν' η καλλίτερη όλων των ήδων».

Η σκέψις παρηγορεί για όλα και τα έπαυσα
λα. «Αν καμιά φορά, μ'ας κάνει κακό, ζητήστε
φάρμακο του κακού που σ'ας έκανε: Θά σ'ας το
δώσω».

Η δυστυχία μικραίνει κ' η ευτυχία μεγαλώνει
μελέτη.

Όραία ζωή είν' εκείνη, όπου η σκέψις και η
αντιδροή αδιάκοπα ή μία στην άλλη.

Η γνώσις συνεισφέρει το μεγαλύτερο ποσοστό
ευτυχίας των ανθρώπων.

Οι άνθρωποι γίνονται ευτυχισμένοι ή δυστυχισ-
μένοι λόγω προς τον τρόπο που σκέπτονται.

Η ΤΑΝ τρελλός ο Τζόνι; Και θέ-
ταια θά ήταν τρελλός. Είχε
μία όμορφη φίλη που τον έ-
λάτρευε κι' άστόσο δεν δι-
σέσσε να τη διώξει.

Είχε μία εύθυμη
συντροφιά και την
έγκατελείψε. Είχε έ-
πίσης ένα πλήθος
αίσθηματικές περι-
πέτειες και τις εί-
χε παρατήσει. Το
τηλέφωνό του δεν
ήγούσε πια παρά
για ύπηρεσιακές ύ-
ποθέσεις. Ούτε τρυ-
φές, «καλημέρες»
ούτε δικαιολογίες,
ούτε συνεντεύξεις.
Τα «χρυσά μου»,
τα «αγάπη μου», η
«καρδούλες» του
και τα «περιστερά-
κια» του είχαν σβυ-
σθή από το λεξιλό-
γιό του. Είχε «α-
γάσσει», όπως λένε,
ο Τζόνι; Μά μπο-
ρεί ποτέ να φρονι-
μήν ένας πλούσιος
νέος στην Νέα Υ-
όρκη όσο υπάρχει ή περίφημη τεσσαρακοστή δευτέρα
λεωφόρος τ' όλοφωτο Μπρόντγουαϊ, με τους χίλιους
πειρασμούς του; Θά έπρεπε να είχε τρελλαθή. Και πρά-
γματι, κάτι τέτοιο συνέβαινε με τον Τζόνι Μούρεϋ. Εί-
χε τρελλαθή. Είχε τρελλαθή... από αγάπη!

Αυτός ο άσωτος, ο γλεντιές, ο άνθρωπος που έξευτέ-
λιζε τις γυναίκες με τα χρηματά του, είχε μεταβληθή
τάρα σ' έναν εργατικό και δραστήριο νέο που δεν σκε-
φτόταν παρά τις ύπηρεσιακές ασχολίες του.

Τζόνι, του δήλωναν οι φίλοι του, ή θεοπάλαθος
Μπέττυ οργανώνει αζρίο, ένα «πτιγκ - πάρτυ». Θά έ-
σης;

— Έχω δουλειά, τους άπαντούσε με σοβαρότητα. Αυ-
τά τα «γλέντια» παύαν αλλώς τε να με συγκινούν. Εί-
ναι τόσο άνητα! Ιέντας με χιλίες γυναίκες μέσα στο
σκουαί. Όταν συνεθίς, συλ...σαι τον εαυτό σου. «Ο-
χι, φίλοι μου, δεν είναι αυτό διασκεδάσις.

Τότε δεν θα μ'ας χαλάσει το χατήρι, θέλει να σέ-
δη ή ίσως, το «πτιγκ» «νουμερο» του «Σέϋμους». Της
ύποσχεθήκαμε, ότι θα είσαι άποψε στην συντροφιά μας.

— Άδυσιατον, παιδιά. Έχω να τακτοποιήσω κάτι λο-
γαριασμούς. Θα μείνω ως τα μεσάνυχτα στο γραφείο...

Οι φίλοι του σκύλλιαζαν από το κακό τους. Η «συμ-
πάθεια» του παθαιναν νευρικές κρίσεις κι' όλος ο κό-
σμος των παρασίτων που τον περιποιώντουσαν για να
τους διασκεδάσει είχαν άρχεισι σιγά - σιγά να φύγουν
από τη ζωή του.

Κι' έτσι ήρθε μία μέρα που ο Τζόνι έμεινε όλομόνα-
χος. Ο Μούρεϋ ανενόχλητος πια μπορούσε ν' άφρωσι-
ώη στην αγάπη του. Στη μικρούλα και χαριτωμένη Κά-
θριν, ένα τρυφερό και γοητευτικό πλάσμα, έξυπνο, δρο-
σερο κι' ευχάριστο.

Όταν την γνώρισε δεν φανταζόταν τον σημαντικό ρό-
λο που θά έπαιζε στην ζωή του. Νόμιζε ότι θά διασκε-
δάσε μαζί της και θά την ξεχνούσε.

Μά όσο περιούσε ο καιρός, τόσο ανεκάλυπτε σ' αυ-
τήν καινούργιες όμορφιες και χάρες.

Μία μέρα, παραδείγματος χάριν, ή Κάθριν τού δή-
λωσε με ειλικρίνεια:

— Καυμένη Τζόνι, είναι στιγμές που σέ λυπώμαι!...

— Γιατί, μικρούλα μου; άπόρησεν εκείνος.

— Μά, γιατί είσαι κιάλας τριάντα χρονών και δεν έ-
χεις κάνει τίποτε στη ζωή σου. Αφήνεις τον καιρό και
περιμένεις σκορπώντας τα λεφτά του πατέρα σου.

— Και τί ήθελες να κάνω;

— Μά έργασθής. Μά κερδίσεις μόνος σου τη ζωή σου.

Είσαι ικανός, αλλά δεν θέλεις ή δεν το έχεις σκεφθή.

— Έτσι μοι έρχεται να σέ διώξω. Δεν έχεις τίποτα που να
είμαι υπερήφανη για σένα. Δεν μπορώ να πω στις φίλες
μου: «Ο Τζόνι είναι άδρας! Θά γελάσουν και θά
άπαντήσουν: «Με τα λεφτά του πατέρα του, ο κα-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚ ΔΙΗΗΜΑΤΑ

Σ' ΑΓΑΠΩ ΟΠΟΙΟΣ ΚΙ' ΑΝ ΕΙΣΑΙ!!..

μως όλοι τους είχαν τα θάσανά τους και τις στενοχώ-
ριες τους.

Κι' έν τούτοις ήταν πάντα περιποιημένοι, πρόθυμοι,
εργατικοί.

Ο Τζόνι τους συνέκρινε ακόμα με τους φίλους του:

Ο Μπόμπ, ο Τσέρυ, ο Τζώρτζ, ο Έμερ, τί τρομεροί
τελέτρες που ήταν! Σηκώνόντουσαν το μεσημέρι, το
έριχναν στο χερτί και στο ξενύχτι. «Αν κάποιος τους
έπιανε όμως από τ' αυτί και τους έθωαζε από το σπίτι
του πατέρα τους στον δρόμο, θά πέθαιναν της πείνας. Η-
ταν άνίκανοι να κερδίσουν και πέντε σέντς.

Κι' ο Τζόνι, τους συχάθηκε.

Τους άπεμακρυνε από τη ζωή του σαν κάτι μολυσμα-
τικό κι' επικίνδυνο κι' άφωσιώθηκε στη δουλειά του. Τό-
τε του έφυγαν ή μελαγχολίες του, ή τεμπελιές του, τα
νεύρα του. «Ένοιωθε χαρά κι' έμπιστοσύνη στον εαυτό
του.

Ο πατέρας του δεν τολμούσε να πιστέψη σ' αυτήν την
άλλαγή. Φοβόταν μάλιστα, ότι θά πλήρωνε πολύ ακρι-
θά αυτήν την προθυμία του γιού του. Κι' έστρεψε μή-
πως καμιά μέρα ο Τζόνι το έριχνε για καλά έξω. Οι
νέοι είναι τόσο τρελοί!

Για μία γυναίκα, για ένα
γλέντι, για μία περιπέτεια, καταστρέφουν συχνά τα πάν-
τα. Κι' αυτό φοβόταν κι' ο μίστερ Μούρεϋ.

Η Κάθριν όμως είχε έμπιστοσύνη στον Τζόνι:

— Θά σέ βοηθήσω, του δήλωνε με σοβαρότητα, να
γίνης άνθρωπος κ' ύστερα θά σέ παντρευτώ. Έχεις κα-
λό χαρακτήρα, μά παρασύρεσαι. Μά, έχω προσέξει ότι
κυττάς όλες τις γυναίκες. Είσαι πάντα πρόθυμος να κά-
νεις το κέφι τους, να τους πληρώσεις τους λογαριασμούς
τους, να κάνεις ό,τι κι' αν σου πούν. Είναι σωστό αυτό;
Ταιριάζει σ' ένα λογικό άνδρα; Δεν θλίπεις με πόσο
κόπο κερδίζονται τα λεφτά;...

Ο Τζόνι, κι' αυτήν την φορά δικαίωσε την Κάθριν.
Μήπως δεν ήταν έτσι; Άλγες φορές είχε πληρώσει τα
«μαλλιά της κεφαλής» του; Ε, όχι, όλ' αυτά έπρεπε
να πάρουν ένα τέλος.

Κι' ο Μούρεϋ έπαψε να συγκινείται από τις φλογερές
ματιές, από τα δάκρυα, από τα τρυφερά τηλεφωνήμα-
τα των γυναικών του ήμερου.

Μά και πάλιν ή Κάθριν δεν ήταν ευχάριστημένη.

— Τζόνι είσαι άδίκος, του δήλωνε. Περιφρονείς τους
φτωχούς. Κι' όμως αυτοί αξίζουν κάθε αγάπη. Για κύ-
ταξε πώς ζούν. Τί συνδυασμούς κάνουν για να τα φέ-
ρουν βόλτα. Με τί ήρωισμό αντιμετώπιζουν την δυστυ-
χία τους. Πρέπει να τους βοηθήσεις, Τζόνι. Πρέπει κι'
έσύ να έχης τους φτωχούς σου. Ένα χαμόγελο, ένας
καλός λόγος αξίζει περισσότερο από ένα σωρό δολλά-
ρια που τα πετάς για... έλεημοσύνη στα μούτρα ενός
άνθρώπου.

Ο Τζόνι για να την ευχαριστήσει ώργάνωσε στην
τραπέζα μία ύπηρεσία ένισχύσεως και προστασίας των

θένας κάνει τον σπουδαίο. Μά αν εί-
ναι ικανός, άς κερδίσει μόνος του τη
ζωή του».

Ο Μούρεϋ θρήκε σωστά
τά λόγια της Κά-
θριν. Και για να
διασκεδάσει άποφά-
σισε μία έβδομάδα
να έργασθής σοβα-
ρά. Σηκώνόταν το
πρωί, άφωσιωνόταν
στις δουλειές της
τραπέζης του πατέ-
ρα του κι' έφευγε
το θράδυ την ώρα
που οι νυκτοφύλα-
κες ανέλαμθαναν ύ-
πηρεσία. Στην άρ-
χή κουραζόταν. «Ε-
πειτα άρχισε να θρί-
σκη ευχάριστη τη
δουλειά. Άρχισε να
συμπαθή όλον αυ-
τόν τον κόσμο των
υπαλλήλων και των
δακτυλογράφων
που πλούτιζαν τον
πατέρα του, δουλεύ-
οντας αδιάκοπα
και με το χαμόγε-
λο στα χείλη. Κι' έ-

απόρων.

Η πρωτοβουλία του αυτή κίνησε το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης, ή εφημερίδες δημοσίευσαν την φωτογραφία του κι' έναν σωρό κολακευτικά λόγια γι' αυτόν κι' ο Τζόνυ Μούρεϋ έγινε ο πιο αξιαγάπητος Νεοϋρκέζος.

Όπου νά πήγαινε, όπου κι' αν θρισκόταν έβλεπε να του σφίγγουν με ειλικρινή αγάπη το χέρι του, να του χαμογελούν με συμπάθεια κι' εκτίμησι.

Καί τότε ο Τζόνυ κατάλαβε την αληθινή αξία του χρήματος και την χρησιμοποίησέ του. Κ' ήταν ευτυχισμένος. Πολύ ευτυχισμένος.

Μά εκείνη ακριβώς την εποχή μιά φοβερή θύελλα ξέσπασε στο χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης. Η Γουώλ Στρήτ είχε κυριευθή από μιά απερίγραπτη παραφροσύνη. Η αξίες κατακυλοούσαν σ' έξευτελιστικές τιμές. Πολλοί χρηματιστάι είχαν μείνει στον δρόμο κι' είχαν τινάζει τα μυαλά τους. Ένα σωρό τράπεζες έκλεισαν τις πόρτες τους.

Η τράπεζα Μούρεϋ είχε την ίδια τύχη.

Ο Τζόνυ νόμιζε ότι ζούσε σ' ένα εφιαλτικό όνειρο. Δεν τολμούσε να πιστέψει την τραγική αλήθεια. Τού έρχόταν τρέλλα, όταν σκεφτόταν μάλιστα, ότι θα έχανε την Κάθριν.

Τώρα ήταν τόσο φτωχός, που δεν τολμούσε να πατήση την πόρτα του μεγάρου της.

Πήρε το θάρρος όμως να της κάνει μιά επίσκεψη, την τελευταία.

— Κάθριν, της δήλωσε, δεν είμαι πειά εκείνος που ήξερες. Δεν είμαι πλούσιος. Είσαι έλευθερη να διαλέξεις μιά καλλιτέρα τύχη. Έγώ, πρέπει να φύγω από τη ζωή σου.

Η Κάθριν άμβλητη, τον κυττούσε με θουρκωμένα μάτια.

— Τι σοφ' έκανα και με προσβάλλεις έτσι ; του παραπονέθηκε. Γιατί μ' έξευτελίζεις ; "Αν με θαρέθηκες μπορείς να μου πής. "Αν μ' αγαπάς όμως δεν πρέπει να στενοχωριέσαι. Σου όρκίζομαι ότι θα σ' αγαπάω πάντα, όποιος κι' αν εσαι. Και γιά να σου αποδείξω πόσο σε θεωρώ Ικανό γιά να κερδίσεις τη ζωή σου, θα φύγω από το σπίτι του πατέρα μου. Η θέσι μου είναι τώρα κοντά σου. Πρέπει να έχης κάποιον που να σου δίνη θάρρος και να σε προσέχη με τρυφερότητα.

Και τον έσφιξε στην άγκαλιά της φωνάζοντάς του.

— Μη ξεχνάς, ότι πρέπει να είσαι δυνατός. Ένας πραγματικός άνδρας !

— Μά πώς θα ζήσουμε ; απόρησε ο Τζόνυ. Σ' ή μερα είμαι κι' εγώ ένας άνεργος σαν όλους και τόσους άλλους.

Μά είχε άδικο. Για τον Τζόνυ Μούρεϋ, τον εργατικό, τον δραστήριο τον ευγενικό και τον φιλεύσπλαχο ν ο πάντα ύπηρχε δουλειά. "Από τους θισπαλαιούς μέχρι τους εμπόρους όλοι προθυμοποιήθηκαν να του δώσουν μιά θέση. Κάθε μέρα λάμβανε κατά έκτοντάδες προτάσεις εργασίας.

Όλοι οι «φτωχοί» του, τον είχαν θυμηθή:

«Έχω πέντε παιδιά, — του έγραφε ένας από αυτούς, — θα είμαι ευτυχής αν το έκτο παιδί μου είσαι εσύ, Τζόνυ. Το πιάτο σου σε περιμένει στην τιμητική θέσι του σπιτιού μου. Δεν λησμονώ που μ' έσωσες από την χρεωκοπία και με έοδησες να φτιάξω πάλι την

ΑΠΟ ΤΟ «ΓΚΙΟΥΛΙΣΤΑΝ» ΤΟΥ ΣΑΛΛΗ

ΠΕΡΣΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ένας άνθρωπος γλύτωσε κάποτε ένα άρνι από δόντια που λύκου. Την ίδια μέρα όμως έτοιμάσε το χαιρί του γιά να σφάξη το άθωο άρνάκι. Κι' εκείνη χυθή το αίμα του, του είπε παραπονετικά:

«Καύμενε, με γλύτωσες από τα δόντια του λύκου, λά τώρα καταλαβαίνω ότι κι' εσύ δεν είσαι καλλί από εκείνον».

Όστόσο ο άνθρωπος δεν άκουσε διόλου την άρνιο. Ήταν τόσο άδύνατη !... Και τσάφαζε να φαγε...

Γιά μιά κοπέλλα στολισμένη από τη φύσι με άνητα σώματος και άγνότητα χαρακτήρος, δεν γράφεται φτιασίδια, δαχτυλίδια και σκουλαρίκια από άδω. Το δάχτυλο μιάς άμορφης κοπέλλας είναι άδω χωρίς δαχτυλίδια από άσημι και τ' αυτιά της από τωμένα χωρίς σκουλαρίκια...

Ένας μαθητής κάποτε ρώτησε τον δάσκαλό του: — Δάσκαλε, τί να κάνω ; Πολλοί γνωστοί και με επισκέπτονται τακτικά κι' έτσι μου άπαροχολού πολυτιμότερες ώρες της ήμέρας, που είναι προτιμότερες γιά την μελέτη μου...

Κι' εκείνος του άπάντησε:

— Στους φτωχούς φίλους σου δάνεισε μερικά χτακί από τους πλούσιους ζήτησε να σου δανείσονται να είσαι θέβαιος ότι ποτέ δεν θα σε ξαναπληρώσουν οι πρώτοι, ούτε οι δεύτεροι...

Κάποιος σοφός μιά μέρα είδε έναν άθλητή να ται και να θγάζη άφρους όργης από το στόμα του.

— Τί συνέβη σ' αυτόν τον άνθρωπο ; ρώτησε ο φίλος.

— Κάποιος τον έβρισε ! του άπάντησαν.

— Ό θουμάσιος αυτός παλληκαράς, είπε τότε ο φίλος, σηκώνει εύκολώτατα χίλιες λίτρες θάρρος και μπορεί να τηκώση μιά άνόητη θρισιά !...

Μην άπονεύσεις από την δύναμη των χεριών σου, ρωσισμός της πη νά δουλέψω μ' ένα χαστό το στόμα του θριστού σου, λά νάχης το γικό σθένος του κάπης γλώσσα γιά ρη, με την νική συμπεριφορά και την θουλή σου.

Ζωή μου, Σάμιο, Τζόνυ...

Κι' ο Τζόνυ παντρεύθηκε. Κ' άθροισμα των άγαπώντων, όλοι τον έκτιμα και τον άγάπησαν. Κι' έτσι κατάφερε να νικήσει την πλούσια, γιατί είχε κοντά του γυναίκα που τ'ν άγαπούσε, που τον όδηγεί στον άληθινό δρόμο της ζωής, που τον είχε κάνει από άσωτο γλεντάκι δυνατό και εργατικό άνθρωπο χωρίς στην οκνηρία του και στην άνομια.

ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ ΜΑΚΡΩΣ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΡΑ'Υ'ΝΟΛΤΣ

ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Όταν ο Ουίθιγκαμ άποσύρθηκε, ή "Έλλη προσπάθησε με κάθε τρόπο να κάνει τον Ριχάρδο ν' αλλάξει άπόφασι.

—Πρός Θεό ! του είπε. Σκέψου τί κινδύνους μπορείς να διατρέξης... Θυμήσου ότι έχεις έχθρούς, θυμήσου ότι αντίκρυσε πολλές φορές το θάνατο... Δεν είναι ή πρώτη φορά που αυτός ο άθλιος άποπειράται να σου κάνει κακό.

—Ξέρω γιά ποιόν σκοπό μιλάς, είπε ο Ριχάρδος, και σ' ευχαριστώ ειλικρινώς γιά το ενδιαφέρον που δείχνεις γιά μένα. Πιστέψέ με όμως... Ό Νεκροθάφτης δεν είναι καθόλου άνακατεμένος σ' αυτή την υπόθεση.

Ό Ριχάρδος έπρόφερε τα λόγια αυτά με ύφος πολύ σταθερό.

Η "Έλλη άποσύρθηκε στο δωμάτιό της γιά να σκεφθή μόνη της σχετικώς με το ζήτημα αυτό.

—Τί μπορώ να κάνω, άναρωτιόταν, γιά να πείσω τον Ριχάρδο ότι όνειρεύεται; Τρέμω, γιατί κάποιος άθλιος έπιδουλεύεται τη ζωή του. Άλλά πώς να του άποδείξω ότι τόν άπατούν... Άλλοίμονον !... Είναι άδύνατον... Έκτός άν...

Μά κούνησε το κεφάλι της μ' άνυπομονησία, σαν νά ήθελε να διώξη από το μυαλό της τη σκέψη αυτή.

—Όχι ! έξακολούθησε. Είναι άνοησία... Μά τί πρέπει να κάνω; Γιατί είμαι θέβαιη ότι κάποιος κινδυνος τόν άπειλεί...

—Ίσως το άποτέλεσμα της συναντήσεως αυτής να είναι καμιά φριχτή δολοφονία... "Ω ! όχι... Αυτό δεν θα γίνει... Δεν τολμάω να του πω ότι ξέρω... μά θα κάνω ότι μπορώ να τόν σώσω...

Η "Έλλη, άφοδ σκέφθηκε ακόμα λίγο, κάθησε κι' έγραψε μιά έπιστολή. Χτύπησε τότε ένα κουδούνι και σέ μιά στιγμή, ή Μαριάννα παρουσιάστηκε.

—Αγαπητή μου φίλη, της είπε ή "Έλλη, πριν σου έξηγήσω τί θέλω από σένα, σε παρακαλώ να μη ζητήσης να μάθης τίποτε. Μεθαύριο θα μάθης τά πάντα.

—Μιλήστε, κυρία... Είμαι έτοιμη να κάνω ό,τι μου περιείπει άπ' το χέρι γιά την αγάπη σας, άπάντησε ή Μαριάννα.

—Πρέπει έν πρώτοις άπόψε να πάς στο σπίτι του κ. Γκρήνβουντ και να δώσης κρυφά αυτό το γράμμα στο Φίλιππο, τον Ίταλό θαλαμηπόλο του. Δεν τόν ξέρεις... Θά τόν άναγνωρίσης όμως εύκολα... Είναι ψηλός, μελαγχρόνος και έχει μακριά μαύρα μαλλιά. "Αν τυχόν συναντήσης τον κ. Γκρήνβουντ, θά του πής ότι πιάς έκ μέρους μου να τόν πληροφορήσης ότι το παιδί του είναι καλά. Πάντως προσπάθησε να δής τόν Φίλιππο...

—Έχετε έμπιστοσύνη σέ...ένα, κυρία...

Κ'.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΗΡΩΊΣΜΟΣ

Ήταν ή ώρα έφτάμιση περίπου το θράδυ, όταν ή "Έλλη πολύ άπλά ντυμένη κα τυλιγμένη σ' ένα εύρύχωρο μανδύα, μπήκε στην όδο Χολοουέλ, ή όποια, κατά την εποχή εκείνη, ήταν γεμάτη από κάθε είδους παλαιόσυναια. Ήταν γλωμή, μά ή έκφρασι της φανερώανε άποφασιστικότητα και σταθερότητα.

Προχωρούσε ήσυχα, όταν έξαφνα θλέποντας ένα καπάκι πουλουιάντουσαν μεταχειρισμένες ένδυμα-σες, προχώρησε και μπήκε μέσα.

—Θά ήθελα νάγοράσω μιά άνδρική φορεσιά γιά μένα, είπε στην ιδιοκτήτρια του καταστήματος, μιά ήλικιωμένη "Εβραία. Κάμετε γρήγορα και θά σάς δώσω όσα ζητήσετε...

—Αμέσως, κυρία, άπάντησε εκείνη.

Και, διαλέγοντας μιά δλόκληρη φορεσιά, ώδήγησε την "Έλλη σ' ένα δωμάτιο που ήταν πίσω άπ' το κατάστημα γιά να τη δοκιμάση.

Η "Έλλη τη φόρεσε, κυτάχτηκε σ' ένα καθρέφτη κι' έπειτα είπε χαμογελώντας:

ΚΑΡΔΙΕΣ

—Τώρα, δώστε μου ένα καπέλλο κι' ένα ζευγάρι παπούτσια.

Η "Εβραία της έφερε ό,τι της ζήτησε και σέ λίγο ή "Έλλη είχε μεταμφιεσθή σέ τέλειο άνδρα. Έπειτα πλήρωσε την "Εβραία κι' έφυγε, λέγοντας ότι θά έστελνε την άλλη μέρα να πάρη τά ρούχα της.

Η ώρα ήταν πειά όχτώ. Ό καιρός ήταν ψυχρός και όγρος και δυνατός άνεμος φυσούσε.

Η "Έλλη περπατούσε όσο πιο γρήγορα μπορούσε και τέλος έφτασε στο σταθμό του ανατολικού σιδηροδρόμου. Εκεί στάθηκε και κύτταξε γύρω της με άνησυχία. Έπειτα από μερικές στιγμές, ένας ύψηλός άνδρας που φορούσε ένα εύρύχωρο μανδύα προχώρησε με προφύλαξι στο μέρος όπου περίμενε ή νέα.

—Εσύ είσαι, Φίλιππε; τόν ρώτησε ή "Έλλη.

—Μάλιστα, δεσποινίς, και είμαι στις διαταγές σας, άπάντησε ο καμαριέρης του Γκρήνβουντ. Ύψαχθήκα στην ύπηρετήσι σας ότι θάρθω και κράτησα το λόγο μου.

—Ποτέ δεν θά μπορέσω να έκπληρώσω την εύγνωμοσύνη, την όποια σου χρωστάω, είπε ή "Έλλη. Η στάσις σου άπέναντί μου το θράδυ που με άπήγαγε ο Γκρήνβουντ, μου έδωσε το θάρρος να σου γράψω ότι είχα την ανάγκη ενός φίλου. Σου συνιστάω επίσης να είσαι ώπλισμένος. Είσαι :

—Μάλιστα, κυρία, ήσυχάστε, άπάντησε ο Φίλιππος.

—Απόψε θά προσφέρης μ' άνεκτίμητη έκδούλευσι να έναν άνθρωπο, στον όποιο θέλουν να κάνουν μεγάλο κακό, είπε ή "Έλλη με φωνή συγκινημένη. Τού έχουσι στήσει παγίδα... Στις δέκα θά βρίσκεται στο «Ραβδί της Τρέλλας». Εκεί θά πάμε κι' εμείς γιά να τόν σώσουμε, άφοδ δεν θέλησε να μ' άκούση...

—Τότε, γιά να ματαιωθούν τά σχέδια των κακούργων, πρέπει να προσκαλέσουμε την αστυνομία.

—Όχι, Φίλιππε, Όχι, Φίλιππε, γιατί αν μπή στη μέση ή αστυνομία, πιθανόν ν' άσκαλυφθούν τά πράγματα, τά όποια πρέπει να μείνουν άγνωστα.

—"Ω ! δεσποινίς, είπε ο καμαριέρης, ό,τι μου είπατε πώς θέλετε να κάνετε μου φαίνεται τόσο μυστηριώδες, ώστε διατάξω να σάς συνοδεύσω, είπε ο Ίταλός καμαριέρης.

—Ελάτε χωρίς κανένα διαταγμό μαζί μου ! φώναξε ή "Έλλη. Προτιμώ να σου τά πω όλα, παρά να σ' αφήσω να φύγης... Μά κι' αν φύγης, εγώ δεν θά όπισθοχωρήσω... Μόνο σ' αυτή την περίπτωση δώσε μου τά όπλα σου...

Ό "Ιταλός στην αρχή δεν άπάντησε τίποτε, αλλά έξακολούθησε να συνοδεύη τη νέα.

—Άκουσε, είπε ή νέα, ο άνθρωπος, του όποιου θέλουμε να σώσουμε τη ζωή, είναι ο Ριχάρδος Μάρκχαμ.

—Άκουσα πολλές φορές τόν κύριο Γκρήνβουντ να προφέρει το όνομα αυτό, παρατήρησε ο Φίλιππος.

—Ό Ριχάρδος Μάρκχαμ λοιπόν νομίζει ότι θά συναν-

τήση απόψε τον αδελφό του, ο οποίος λείπει πριν από πολλά χρόνια...

—Δεν θέλω να μάθω τα μυστικά σας, δεσποίνης, είπε ο Φίλιππος, στον οποίο είχε κάνει έντυπωσι το θάρρος της νέας. Σας ακολουθώ...

—Θα σας οφείλω αιωνία ευγνωμοσύνη, απάντησε η Έλλη. Έχω να σας ζητήσω μία χάρι ακόμα.

—Λέγετε...

—Δώστε μου το ένα από τα πιστόλια σας.

Ο Ίταλος έδωσε πρόθυμα ένα όπλο γεμάτο στην νέα γυναίκα, η οποία, με καρδιά που χτυπούσε δυνατά, το έκρυψε κάτω απ' το φόρεμά της.

Ετάχυναν κι' οι δυο το θήμα τους και προχώρησαν γοργά προς το Κλάμπ-Τάουν.

Την ίδια ώρα περίπου, ενώ ο Ριχάρδος πήγαινε, χωρίς καμιά υπόψια στο μέρος της συνεντεύξεως, έλεγε από μέσα του:

—Αν ο αδελφός μου έχη ανάγκη από χρήματα, πόσο θα είμαι ευτυχισμένος, θυσιάζοντας γι' αυτόν το υπόλοιπο της περιουσίας μου!... Τότε, όταν δεν θα έχω πια τίποτε άλλο, θ' αποσφραγίσω το μυστηριώδες έγγραφο που μου παράδωσε ο Άρμστρογκ πριν πεθάνει και στο οποίο είμαι βέβαιος ότι θα βρω μία καλή συμβουλή, για να την έχω οδηγό στο μέλλον, αν όχι χρήματα...

Αυτά σκεφτόταν ο Ριχάρδος, ενώ προχωρούσε προς τη διώρυγα του Ταμέσως. Ξαφνιάστηκε από τη σωπή και την ηρμιά που βασιλευσε δόγυρα. Στο μέρος, όπου θριασκόταν, είχαν σκαφτή βαθείς λάκκοι κι' έκαναν το πέρας τους όχι μόνο δυσάρεστο, αλλά κι' επικίνδυνο.

Ο Ριχάρδος κύταζε δόγυρα για να δει που ήταν η ταβέρνα το «Ραβδί της Τρέλλας», όταν ξαφνικά άκουσε θήματα πίσω του. Γύρισε και είδε έναν άνθρωπο που πλησίαζε προς αυτόν.

—Είσαι ακριβώς στο λόγο σου, αφέντη, είπε στο Ριχάρδο, ο άνθρωπος αυτός, ο οποίος δεν ήταν άλλος από τον Μπυφέρ.

—Σας είπα ότι θάρθω, απάντησε ο Ριχάρδος, αναγνωρίζοντας τη φωνή του επισκέπτου του. Άλλά ο αδελφός μου ποιος είναι;

—Θάρθω σε λίγο, του είπε ο Μπυφέρ.

—Είσαι βέβαιος; ρώτησε ο Ριχάρδος. Γιατί δεν ήρθε μαζί σας; Μήπως φοβήθηκε ότι ο αδελφός του θα τον προδώσει;

—Μπα! απάντησε ο Μπυφέρ. Μονάχα... Άλλά να τον...

—Ακούστηκαν θήματα και σε λίγο μία σκιά φάνηκε μέσο στο νυχτερινό σκοτάδι.

—Να ο αδελφός σου, αφέντη! είπε ο Μπυφέρ.

—Ευγένιε!... Άγαπητέ μου Ευγένιε! φώναξε ο Ριχάρδος, προχωρώντας για ν' αγκαλιάσει τον αδελφό του.

—Καλέ ποιός Ευγένιος!... Ποιός αδελφός σου;... ακούστηκε η άγρια φωνή του Νεκροθάφτη.

Την ίδια στιγμή, ο Μπυφέρ ρίχτηκε έναντίον του και μ' ένα γερό σκονί προσπαθούσε να του δέση τα χέρια.

—Αθλιέ!... φώναξε ο Ριχάρδος, προσπαθώντας με όλη του τη δύναμη ν' απαλλαγεί από τα δεσμά του. Άλλά του κάκου, γιατί είχε ριχτή απάνω του κι' ο Νεκροθάφτης κι' οι δυο άθλιοι τόν είχαν ξεπλώσει καταγής.

—Τώρα, αφέντη μου, του είπε ο απαίσιος κακούργος, η μοίρα σου είναι αποφασισμένη... Σε λίγο ώρα θα βρισκασαι στο θυθό του καναλιού, και τότε...

Λέει... όποτε να πή περισσότερα, γιατί την ίδια στιγμή φάνηκε ένας άλλος άνθρωπος που χτυπώντας το Νεκροθάφτη

με τη λαβή του πιστολιού του, τον ξάπλωσε καταγής. Πέφτοντας όμως ο άθλιος, έπιασε τον Φίλιππο από το λαιμό και τον παρέσυρε κι' αυτόν στην πτώση του. Ο Φίλιππος έσφιγγε μάλιστα με τόση δύναμη, ώστε ο Ίταλος κριέρης θα πνιγόταν αν εκείνη τη στιγμή η Έλλη, χοντας κι' αυτή, δεν χτυπούσε τον κακούργο με το πόδι της.

Εν τώ μεταξύ, ο Μπυφέρ, τρομαγμένος απ' τη πρόσπη αυτή έπίθεσι, παράτησε το σκονί με το οποίο ήσαν δεμένα τα χέρια του Μάρκχαμ. Τότε ο τελευταίος με μία γρήγορη κίνησι, απαλλάχτηκε από τα δεσμά του, ρίχτηκε μ' αστραπιαία ταχύτητα κατά του Μπυφέρ, τον ξάπλωσε κατάγής και πάτησε το πόδι του στη θήκα του.

Ο Νεκροθάφτης, συνερχόμενος απ' το χτύπημα Έλλης, έρριξε μία ματιά γύρω του και κατάλαβε κρίσιμη θέσι του.

Με μία απότομη κίνησι, πετάχτηκε απάνω, έπιασε την Έλλη, έρριξε κάτω τον Φίλιππο που προσπαθούσε να σηκωθεί κι' αυτός ώρμησε κατά του Ριχάρδου.

—Έπειτ' από μία στιγμή, ακούστηκε ο κρότος σώματος που έπεφτε μέσα στο νερό του καναλιού.

Η Έλλη έβγαλε μία κραυγή απελπισίας.

—Ριχάρδε! Ριχάρδε! φώναξε. Τόν πνίξαν!

—Δρόμο!... Δρόμο!... φώναξε κι' ο Νεκροθάφτης, οποίος είχε ρίξει τον Ριχάρδο μέσο στον Ταμέσο.

Άλλά ούτε η Έλλη, ούτε ο Φίλιππος σκέφτηκαν να ταδιώξουν τους κακούργους.

—Τόν πνίξαν οι άθλιοι! φώναξε ο Φίλιππος.

Και, χωρίς να διστάση καθόλου, ρίχτηκε κι' αυτός μέσο στο κανάλι!...

—Α! σώσε τον! φώναξε έκτευτικά η Έλλη, στον!

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, άρπαξε το σκονί το οποίο οι κλέφτες είχαν δέσει τα χέρια του Ριχάρδου και το οποίο είχαν ξεχάσει στη φυγή τους.

Έρριξε τη μία άκρη του σκονιού μέσο στη διώρυγα και φώναξε:

—Να τόν σκονί, Φίλιππε... Ριχάρδε, κράτησε το Φίλιππε, σώσε τον!...

—Χάθηκε! Δεν είν' έδώ! απάντησε ο Φίλιππος, οποίος ήταν λαμπρός κολυμβητής. Άλλά να... τόν έβλεπε εκεί κάτω... Παλεύει απελπισμένα...

Εκείνη τη στιγμή, ακούστηκε μία άσθενική κραυγή του Ριχάρδου, ο οποίος φώναζε: «Βοήθεια!...»

Η Έλλη πλησίασε προς το μέρος εκείνο, κρατώντας πάντα το σκονί.

Είδε στην επιφάνεια ένα σκοτεινό όγκο, ο οποίος ξαφνιάστηκε σχεδόν άμέσως. Άλλά ο Φίλιππος φτάσει κιόλας στο μέρος εκείνο και η νέα του έλπίς το μέρος όπου προ δλίγου φαινόταν ο Ριχάρδος.

Ο γενναίος Ίταλος, αν και εξαντλημένος και πεινμένος, έκανε μία θουτιά μέσο στο νερό και σε λίγο, με μεγάλη χαρά της Έλλης, ξαναπαρουσιάστηκε στην επιφάνεια, κρατώντας τον Ριχάρδο απ' τα μαύρα του, φωνάζοντας:

—Τόν έβρηκα!... έθηκε!...

Ο Φίλιππος, μπλώντας, κατάρθεσε φτάση ως την όψη να θυάλη σ' αυτό φορτίο του.

Ο Ριχάρδος ήταν ναίσθητος. Ο Φίλιππος όμως έβαλε το χέρι στο στήθος του και έλεγε:

—Αναπνέει!...

Τότε η Έλλη έβγαλε να τρέξει προς τους φίλους του, ενώ ο Φίλιππος το έκανε έντρεξας άλλω σίμα.

—Σ' ευχαριστώ μου! ψιθύρισε σ' έναν Έλλη. Τόν έσωσε!

Πραγματικά, ο κριέρης έβγαλε, τη στιγμή εκείνη, ένα στενό κομμάτι κι' έβγαλε από μία στιγμή, ρισσε:

(Ακολουθεί)

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΤΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ ΜΑΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

[Η ζωή του, η δράσις του, τα όνειρά του]

Ένας από τους καλλίτερους πρωταθλητάς μας είναι και ο Χρήστος Δημητρόπουλος, ο σπουδαιότερος σφυροβόλος μας, ο άσος του αγωνίσματος της σφύρας.

Ο Δημητρόπουλος είναι είκοσι πέντε ετών, γεννήθηκε στην Κόρινθο, έχει απολυτήριο της Εμπορικής Σχολής και είναι πολύ ευκατάστατος. Ο πατέρας του, Αλέξανδρος Δημητρόπουλος, κτηματίας και έμπορος στην Κόρινθο έχει κρατήσει τον γιο του ως βοηθό στις έμπορικές του επιχειρήσεις. Ο συμπαθής όμως πρωταθλητής μένει τον περισσότερο καιρό στην Αθήνα, σαν ένα είδος ανταποκριτού και συνεργάτου του πατέρα του.

Εται τα δυο πράγματα που άπασχολούν τον υιόν Δημητρόπουλον είναι ο άθλητισμός και το έμποριον. Τis μισές ώρες της ημέρας του τις περνά στο Στάδιο, όπου πηγαίνει πρώτος και φεύγει τελευταίος. Η επίμονη όμως προπόνησις του δεν όφειλεται τόσο στην έπιθυμία του να βελτιώση το ρεκόρ του. Βέβαια κάνει, ό,τι μπορεί για να καλλιεργήση την έπίδοσί του, αλλά παραλληλώς δεν ξεχνά ότι εκείνο που τον έφερε στον τίθον δεν ήταν παρά η λατρεία του προς τα σπόρ. γενικώς προς όλα τα αγωνίσματα άνεξαρτήτως, από την στοιχειώδη σουηδική γυμναστική ως την σκιοδρομία, τις έκδρομές, την όρειβάσιαν, τ' ποδόσφαιρο και το ποδόσφαιρο.

Από μικρό παιδί είχε αυτήν την άδυναμίαν για τα σπόρ. Στο σπίτι του συναντούσε κάποια αντίδρασι, όχι από τον πατέρα του — που έδειχνε πολύν καιρό στην Άγγλια και τρέφει θαθεία έκτιμηση προς τον άθλητισμό — αλλά από την μητέρα του που φοβόταν μήπως της άρρωστίσης ο μονοχουγιός της στα θουνα και στις θαλάσσεσι που εύρύριε διαρκώς.

—Θα μού κρώσης, θα πάθης τίποτα, τού έλεγε συχνά. Άλλά πού ν' άκούση από λόγια ο μέλλων πρωταθλητής. Άδιαφορώντας για τίς μητρικές συστάσεις και παρ' όλην την έξω... ολουθοῦσε τίς πολυήμερες έκδρομές του, τίς μεγάλες ποδηλατοδρόμους και τα όλην-μέρα παιχνίδια φούτ — μπόλ.

Όταν σέ ηλικία δεκατεσσάρων χρονών ήρθε στην Αθήνα κι' ενεγράφη στο Λεόντειο Λύκειο η μαζία του στα σπόρ έγινε ακόμη μεγαλύτερη. Μπήκε στις σχολικές ομάδες βόλεϋ — μπόλ και μπάσκετ — μπόλ, ένεγράφη στον Όρειβατικό Σύνδεσμο Αθηνών, άρχισε να άσκηται στις πρωτοφανείς τότε για την Ελλάδα σκιοδρομίες και τέλος θρήκε τον δρόμο που φέρνει στον τίθον. Στην άρχή ένεγράφη στον «Πανελλήνιον» κατόπιν όμως, με την είσηγησι του μοναδικού προπονητού μας κ. Σίμιτσεκ, προσελήθη στην Έθνική ομάδα, της οποίας έκτοτε — δηλαδή από το 1931 — άποτελεί πολύτιμο στέλεχος.

Από την πρώτη στιγμή ο Δημητρόπουλος είχε νοιώσει μία ιδιαίτερα άδυναμίαν στην σφύρα, άλλως τε για το άγώνισμα αυτό τόν βοηθούσε και η σωματική του διάπλασις. Κάπως παχύς με μέγε ευτραφείας και καλο-δεμένους, με μπράτσα γερά και ρωμαλέα, ήταν ό,τι χρειαζότανε για άγώνισματα ρίψεων.

Επί δυο χρόνια έμενε στην Έθνική ομάδα ως δόκιμος πρωταθλητής και αναπληρωματικός και το 1934 τέλος έκέρδισε σιγής Πανελληνίους άγώνας την πρώτη νίκη του. Έρριξε τότε 42,15 μέτρα και η έπίδοσις αυτή έβεωρήθη τόσο καλή, ώστε οι άρμόδιοι να τόν δεχθούν άμέσως ως πρώτο και έπίσημο μέλος της Έθνικής ομάδος για το άγώνισμα της σφύρας.

Ο κ. Χρήστος Δημητρόπουλος

σαν να φθάσουν την θάσι και να συμπεριληφθούν στους τελικούς.

Είπαμε όμως ότι τα μαθήματα που πήρε ο Δημητρόπουλος ήταν πολύτιμα. Απόδειξις ότι ένα μήνα άργότερα, όταν είχε πια γυρίσει στην Ελλάδα «έσπασε» αλληλοδιαδόχως τρία ρεκόρ.

Την πρώτη φορά έρριξε 46,15 μ., την δεύτερη 47,65 και την τρίτη — στους Βαλκανικούς άγώνας τόν ίδιον χρόνο — έπιασε τα 50,23 μέτρα. Η έπίδοσις αυτή έβεωρήθη καινούργιο ελληνικό αλλά και βαλκανικό ρεκόρ και έχάρισε στην Ελλάδα την πρώτη νίκη στη σφυροβολία, της οποίας το μονοπώλειο είχε για πολλά χρόνια ο Γιουγκοσλαβός Γκόιτς. Στους έλληνοτουσεχολοθακικούς ήλθε δεύτερος, αλλά ο άθλητής που τόν είχε περάσει ήταν ο περίφημος Τσέχος Κνόντεκ, ο οποίος τότε έρριξε 52 μέτρα.

Στους Βαλκανικούς άγώνας του 1937 ο Δημητρόπουλος κατήγαγε και πάλι περίφανη νίκη, παρ' όλον, ότι τόν είχε χτυπήσει στο χέρι με τη σφύρα ο συνάδελφός του Πετρόπουλος, κατά την διάρκεια μιάς προπονήσεως στο Παναθηναϊκό Στάδιο. Τέλος δυο μήνες μετά τους ά- (Συνέχεια στη σελίδα 67)

ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Η ΣΜΥΡΝΗ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΣΑΡΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΙΑ

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΚΑΥΓΑΣ ΤΟΥ ΤΣΑΚΙΛΤΖΗ ΜΠΑΣΗ

Σήμερα θα ασχοληθώ με τους παλιούς νταήδες της Σμύρνης. Πολλοί από αυτούς την εποχή που έζησαν και έθρασαν, έθεωρούντο από το ελληνικό στοιχείο της Σμύρνης το πικρό ήρωες και απελάμβαναν γενικής εκτίμησης και θαυμασμού.

Και δικαίως. Γιατί δεν ήταν ούτε κοινοί κακοποιοί, ούτε συνηθισμένοι κουτσαβάκηδες με ταπεινά αλθήματα. Κάθε άλλο μάλιστα. Ήσαν γενναίοι άνδρες, υπέρφανοι, τίμιοι και κατά μια παλιά παράδοση θεωρούσαν τους εαυτούς των... φύλακας της οικογενειακής τιμής των δυο φύλων τους και του ελληνικού φιλότιμου!

Κάθε μαχαλάς της Σμύρνης είχε τους δικούς του νταήδες που το θεωρούσαν προσωπική τους προσβολή αν κανένας αλλόφυλος — φράγκος ή Τούρκος — τολμούσε να κάνει καμιά προστυχιά στο μαχαλά του. Έπρεπε να ξεπλύνουν την προσβολή όποιοδήποτε, ακόμα και με το αίμα τους.

Σε παλαιότερες εποχές, δηλαδή πριν από 50 χρόνια, οι νταήδες του φημισμένου μαχαλά Τσακιλτζή Μπασή έθεωρούντο ως οι μεγαλύτεροι νταήδες της Σμύρνης και μέχρι σήμερα οι Σμυρνηοί αναφέρουν με θαυμασμό τα όνοματά του Ζαφείρη, του Πέτρου Άραπακίου, του Χατζή, του Κουτσού και άλλων νταήδων του Τσακιλτζή Μπασή. Ό καυγάς μάλιστα που έγινε μεταξύ αυτών και 7-8 Τούρκων που επίσης έθεωρούντο την εποχή εκείνη τα πρωτοπαλλήκαρα του Τουρκομαχαλά, σημείωσε στ' αληθινά εποχή. Και σήμερα ακόμα οι παλαιότεροι Σμυρνηοί, όταν μιλάνε για κάποιο γεγονός, τους άκουε να λένε:

— Αυτό έγινε πριν από τον καυγά ή ύστερα από τον καυγά.

Ο περιλάλητος αυτός καυγάς έγινε πριν από πενήντα χρόνια, πολεμικών δέ πεδίων ήταν ο καφενές του Ζαφείρη, που ύστερα από τον καυγά οι Τούρκοι τον έκαμαν καρακός, δηλαδή αστυνομικό τμήμα και μόνον έπειτα από την ανακήρυξη του Συντάγματος στην Τουρκία, οι κληρονόμοι του Ζαφείρη τον πήραν πίσω.

Τώρα, ως διηγηθούμε με λίγα λόγια την ιστορία του περιφήμου εκείνου καυγά.

Ο καφενές του Ζαφείρη στο Τσακιλτζή Μπασή ήταν το έντεκτριο των νταήδων του μαχαλά. Αλλόφυλος δεν πατούσε ποτέ το πόδι του στον καφενέ αυτόν και αν καμιά φορά τολμούσε κανείς να πάει, δεν εύρισκε ούτε καφέ να πιει, ούτε ναργιλέ να φουμάρει.

Όπως όμως είχαν οι Ρωμιοί της Σμύρνης τους νταήδες των, έτσι είχανε τους δικούς των και οι φράγκοι και οι Τούρκοι. Πρώ πάντων οι τελευταίοι. Περισσότεροι από τους Τούρκους νταήδες σύγχρονων των δικών μας Ζαφείρη, Άραπάκη κλπ. ήταν: ο Μιραλάχ Κιόρ, Άλχημης, ο Άππουλάχ που τον λέγανε «Προτεσταντάς», γιατί η μητέρα του ήταν Σμυρνηοεγγλέζα και ο Καλαϊτζή

Χασάν έφιν που οι Τούρκοι θαύμαζαν τόσο γενναϊότητα του και τον αγαπούσαν τόσο πολύ, ώρκιζόντουσαν στ' όνομά του.

Ένα βράδυ λοιπόν, εκεί που ο Ζαφείρης κάθεται στο τεζάκι του καφενέ του, βλέπει να μπαίνουν μισομεθυμένοι ο Καλαϊτζή Χασάν, ο Κιόρ Άλχημης, ο Άππουλάχ και τέσσερα ακόμα Ζεϊμπέκκια που τα τεζάκια κόκκινα ζωνάρια τους ήταν σωστά όπλα.

Ο Ζαφείρης κατάλαβε αμέσως πως αυτοί οι καφενέδες δεν πήγαν με καλό σκοπό. Δεν είχε όμως χρόνο να τους πει τίποτα. Έκανε πως δεν κατάλαβε και διέταξε τον παρτίτζι να τους περιποιηθεί. Στο μεταξύ όμως έστειλε ανήψιό του το Βαγγέλη να ειδοποιήσει τους άλλους μικρούς νταήδες. Πραγματικά σε λίγο έφτασαν ο καφενέ ο Άραπάκης με τον Χατζή, τον Κουτσό και θησαν σ' ένα τραπέζι αντικρύ στο τραπέζι των Ζεϊμπέκκων.

Άρχισε το πιότο. Πίνανε και οι μόν και οι μόν στην αρχή ή δυο παρέες περιωρίζονταν σε άμυνή με πειραχτικές φράσεις.

Ο Ζαφείρης, άμα κατάλαβε πως έφτασε η ώρα «πληγυριού», διάταξε τον παραγυιό του να πάει να σερβίρη τους Ζεϊμπέκκους και μάλιστα να τους σερβίρη με λογαριασμό.

Αυτό ήτανε. Βρίζοντας και φοβερίζοντας οι νταήδες του Τουρκομαχαλά, πετάχτηκαν πάνω και θύλασε τις ζώνες τους τα κουμπούρια τους και τις πελάκαμες τους. Το ίδιο έκαναν και οι δικοί μας. Πρώτος ο Ζαφείρης γρήγορος σαν άστραπη άδειάζει τις κάννες της διμούτσουσνης κουμπούρας του στα στήθη των Ζεϊμπέκκων και τον ξαπλώνει νεκρό. Αμέσως η χη έγενικεύθηκε.

Οι δικοί μας ήταν τρεις. Οι αντίπαλοί τους έφταναν άδειασαν ή κουμπούρες — τα περιστροφή τότε ακόμα... πολυτέλεια — άρχισε να δουλεύει ή και οι αντίπαλοι θυγήκαν από τον καφενέ και συνέχισαν μάχη—γιατί σωστή μάχη ήταν—έξω στο δρόμο, στο κακό, θλαστήμιες, θρισίες. Φόβος και τρόμος. Η νομιά πήρε βέβαια είδησι, μά οι Ζαπτιέδες που δεν τόλμησαν να πλησιάσουν τους αϊμόφυρτους αντίπαλους. Προτίμησαν να σταθούν σε απόσταση, περιμένοντας να λήξει ή σφαγή!

Και το μακελειό εκείνο το φοιχτό θάσταζε πάνω από μιά ώρα. Με αποτέλεσμα δυο νεκρούς Τούρκους και πέντε πληγωμένους. Ένας από τους δυο νεκρούς ήταν κι ο περιφήμος Καλαϊτζή Χασάν. Τον σκότωσε ο Ζαφείρης με έφτα μαχαϊριές στην καρδιά!...

Οι νταήδες του Τσακιλτζή Μπασή άμα ξαπλώσαν τους αντιπάλους των κάτω, έτρεξαν λαθωμένοι θορείά κι αυτοί να κρυφτούν και τότε μονάχα πλησίασαν οι Ζαπτιέδες για να... περιουλλέξουν τους δυο νεκρούς και τους τραυματίες, τους όποιους φόρτωσαν σ' έναν άραμπά και τους μετέφεραν στον Τουρκομαχαλά, όχι βέβαια εν πομπή και παρατάξει, αλλά κατ' ιδίαν και ταπεινωμένοι. Από τότε έμεινε ή φράσι: — «Θά σέ στείλω σπίτι σου με τον άραμπά!» ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συνέχεια.

Π. Ι. ΚΑΨΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΗΣ ΟΘΩΝΗΣ

ΤΣΑΡΛΥ ΤΣΑΠΛΙΝ

[Ένα άρθρον του Ούιστον Τσώρτσιλ για τον περιφημο «βασιλέα του γέλωτος»]

Στο νοσοκομείο Σαιντ Τόμας, στο Λονδίνο, ξεψυχοῦσε ένας άνθρωπος. Είχε ζήσει μιά ζωή γεμάτη περιπέτειες και συγκινήσεις. Ήταν ο πιο προσφιλής ήθοποιός των μιούζικ - χόλς κι είχε γνωρίσει ως «σανσοτέ» τους θριάμβους της ράμπας. Είχε γνωρίσει ακόμη την όμορφη της οικογενειακής ζωής. Όστόσο, τώρα, νέος ακόμη, στο μεσουράημα της δόξας του, πέθαινε σ' ένα κρεβάτι του νοσοκομείου. Όλα τὰ φώτα, έκελη η νύχτα του χειμώνα, είχαν σβύσει πια στην κλινική. Ένα μόνο, θαμπό, φώτιζε το δωμάτιο στο όποιο ψυχωραγοῦσε αυτός ο καλλιτέχνης. Κι' έξω, στο δρόμο, μέσα στην έρημιά, στο κρύο και στο σκοτάδι, ένας μικρό παιδί έκλαιγε μ' απελπισία. Κάθε έλπιδα είχε σβύσει, μέσα στην καρδιά του. Ο άνθρωπος που αγωνιότανε στο έπιθανάτιο κρεβάτι είχε, το ίδιο όνομα του παιδιού που έβρισκταν στο δρόμο: Λεγόταν Τσάρλυ Τσάπλιν. Κι' ο θάνατός του ήταν μοιραίο.

Μα ή φτώχεια δεν είναι μιά αιώνα καταδίκη. Είναι ένας εφιάλτης, που μπορεί συχνά να φύγει από τη ζωή μας. Είναι ένα μεγάλο σκολιό, στο όποιο μαθαίνει κανείς να ξεχωρίζει τους φίλους του απ' τους έχθρους του. Και το ίδιο ακριβώς συνέβη και γιά τον μικρό Τσάρλυ Τσάπλιν.

Μετά τον θάνατο του πατέρα του, γνώρισε ή φτώχεια, μά είχε το κουράγιο να την νικήσει. Σ' αυτόν όμως τον σκληρό αγώνα πέρασε από τόσες ψυχικές μεταπτώσεις κι από τόσα θάνατα, που διδάχθηκε να προσέχει κάθε συνάθροπό του. Η ζωή του έμοιαζε έκπληκτικά με την ζωή ενός άλλου δυσημικού παιδιού του Τσάρλυ Ντίκενς. Κι' οι δυο αυτοί μεγάλοι άνδρες είχαν περάσει από μιά τραγική και στενόχωρη παιδική ηλικία, όποσο χάρισαν στην ανθρωπότητα τη χαρά του γέλιου και της εθιμίας.

Γι' αυτό και ο Τσάρλυ Τσάπλιν έλεγε αργότερα: — Είμαι ευτυχής που από πολύ μικρός ρίχτηκα στη διαπύλη και κέρδισα με τον ιδρώτα μου το ψωμί μου. Όμολογώ μάλιστα ότι αν γεννιόμουν σ' ένα μέγαρο κι' είχα άνατραφή σε μιά χρυσή κούνια, όπως τα παιδιά των εκατομμυριούχων, δεν θα είχα μιά τόσο ενδιαφέρουσα ζωή.

Αλλά ως να φθάσει σε ήλικια είκοσι χρόνων ο Τσάρλυ Τσάπλιν υπέφερε πολύ. Αυτός, ή μητέρα του κι' ο άδελφός του άναγκαζόντουσαν να μένουν στην εργατική συνοικία του Λονδίνου, σ' απλήσια δωμάτια, που κάναν πιο τραγική ή κατάσταση τους και γέμιζαν

μελαγχολία την πληγωμένη καρδιά τους. Ο ίδιος μάλισα όμολογεί:

— Θεωρούσα τον ήλιο πολύ... άριστοκράτη. Νόμιζα ότι δεν καταδεχόταν να ιππύ στο φτωχικό μας. Κι' όρες δολοκλήρες καθόμουν και τον κύτταζα να παίξει με τα κρύσταλλα του αντικρινού μεγάρου και του έδειχνα με κακία τη μικρή μου γροθιά. Μπορεί να είμαστε φτωχοί, μά είμαστε τίμιοι. Και μου έκανε θλίβερη έντύπωση επίσης ότι όλοι οι παλιοί φίλοι μας μάς είχαν εγκαταλείψει και μάς είχαν ξεχάσει, από τη μέρα που υποχρεωθήκαμε να εγκαταλείψουμε το πλούσιο διαμέρισμά μας, εκεί, στην άριστερή όχθη του Τάμεσι.

Έν τούτοις ο μικρός Τσάρλυ Τσάπλιν είχε φαίνεται κληρονομήσει το ταλέντο του πατέρα του Παρ' όλες τις δοκιμασίες που τραβούσε, παρ' όλους τους κόπους του εμπορικού έπαγγέλματός του, είχε πάντα τον καιρό να μελετά.

«Όταν ήμουν ένα παιδί που έκανε θελήματα, όμολογεί ελκρινέστατα, διάβάζα στο δρόμο. Όταν έγινα «γκροῦμ» ενός καταστήματος, μελετούσα τις όρες που δεν είχα δουλειά. Σε κάθε χειρονακτικό έπάγγελμα που έκανα είχα τον καιρό ή μάλλον έκλεβα λίγο καιρό γιά να διαβάσω».

Κι' έτσι ο Τσάρλυ Τσάπλιν ήρθε μιά μέρα που νόμιζε ότι γλύτωσε από τα νύχια της δυστυχίας. Σ' ηλικία 21 έτους υπαρκάρισε με την «Φρέντ Κέρνο Κόμεντυ Κόμπανυ» γιά τις «Ηνωμένες Πολιτείες και τον Καναδά».

Και σ' αυτή την περιόδεία του φάνηκε το σπουδαίο ταλέντο του που τον ώθηγήσε στον πλούτο και στη δόξα.

Εμείς οι Άγγλοι, βλέπουμε στον Τσάπλιν έναν Άγγλο. Μά ή Αμερική ήταν εκείνη που του άνοιξε διαπύλη την πύλη του ναού της τέχνης και τον έκανε τόσο αξιοθαύμαστο. Γιατί, πράγματι, εδώ και είκοσι πέντε χρόνια, ή Αμερική ήταν μιά χώρα θαυμάτων. Ήταν πολύ διαφορετική από την Αγγλία. Δεν υπήρχε ή διάκρισις των κοινωνικών τάξεων. Δεν υπήρχε αυτή ή τραγική φτώχεια του Λονδίνου. Οι Αμερικανοί δεν περιφρόνουν τους φτωχούς. Μπορεί να ή των όσων θοῦν, αλλά δεν τους έξευτελίζουν. Τους αφήνουν να εξαναφύσσουν τη ζωή τους. Δεν ήταν τόσο σκληροί όπως οι Άγγλοι που πίκραναν άφάνιστα τον Τσάρλυ Τσάπλιν με την περιφρόνησή τους και του μαύρισαν την ψυχή.

Κι' ο Τσάρλυ Τσάπλιν, στον ήρωα που διάλεξε γιά άπαθανάτιον, στις όποιες

Ο Τσάρλυ Τσάπλιν και ο... Σαρλα

ουργίες του, δεν διάλεξε έναν φτωχό "Αγγλο, αλλά έναν "Αμερικανό. "Εναν συμπαθητικό φτωχό που ξεκαρδίζει από τα γέλια τον κόσμο, με τους οικονομικούς συνδυασμούς του, τους έρωτές του, τα όνειρά του, τις σκέψεις του και τα δεινοπαθήματά του. "Εναν συμπαθητικό φτωχό που μπορεί να δέχεται συχνά καρπιάδες, μά το δίδεται ή ευκαιρία να εκδικηθεί τους έχθρους του, να τους σατυρήσει και να φανεί Ιππότης και αλτρούιστης. Κι' ένας τέτοιος τύπος είναι ο "Αμερικανός φτωχός. Μά ως να φτάση να δημιουργήσει ο Τσάρλυ Τσάπλιν τον τύπο του «Σαρλώ», πέρασε ακόμη πολλά θάσσανα. Γύρισε σαν την άδικη κατάρα στα διάφορα λαϊκά θέατρα ποικιλιών, παρουσιάζονταν στα «μιοζίκ - χώλ», κάνοντας τον παληάτσο και μαζί με τον Στάν Λωρέλ (τόν λιγνό) έμενε σ' ένα μικρό δωμάτιο, στο τεσσαρακοστό πάτωμα ενός ούρανοξύστη, «από την ταράτσα του οποίου, έλεγε, μπορούσε να συνειννοηθεί κανείς απ' ευθείας με το Θεό!»

Ο κινηματογράφος του έδωσε την ευκαιρία να κάνει πασίγνωστο αυτό τον λαϊκό τύπο του «κομπιναδόρου», του «μοντέρνου Δόν Κιχώτη», του «επικού της έλευνης μορφής». Η τύχη τον βοήθησε να περάσει από την άβυσσ σκηνής των λαϊκών «μιοζίκ - χώλ» στο ολόφωτο «πλάτ» του «στούντιο» και να γίνει διάσημος αστέρας της δόξης.

Και ίδου πώς:

Μιά βραδυά του 'Ιουλίου 1913, ένας από τους μεγάλους στάρες του κινηματογράφου, ο Μ. Α. Κέσσελ, κατέβαινε δυσθυμικός τη λεωφόρο του Μπρόντγουαι, αψωσιμένος στις σκέψεις του. Στο νυχτερινό κέντρο «Χαμμερστάιν» στάθηκε για να συνομιλήσει λίγο με τον διευθυντή. Καθώς όμως εισήρχετο στο χώλ, άκουσε δλη την αβουσα του «μιοζίκ - χώλ» να ούεται από τα γέλια. Περίεργος, ρώτησε τί συμβαίνει:

— Ο Τσάρλυ, κάνει αυτή τη στιγμή το «νούμερό» του, εξήγησαν.

— Ποιός είναι αυτός ο Τσάρλυ; άπόρησε. Δεν τον ξέρω.

— Είναι ένας φτωχός "Αγγλος κωμικός. Τον πήραμε από ελεημοσύνη...

Ο Κέσσελ, δίχως να άκούση τις άλλες εξηγήσεις του θεατρώου, διευθύνθηκε στην αίθουσα και κάθησε σε μία γωνιά σοβαρός και αξιοπρεπής για να παρακολουθήσει το «νούμερο» του Τσάπλιν. "Ενα λεπτό αργότερα όμως δλη η σοβαρότης του είχε πάει περίπατο. Ο Κέσσελ κρατούσε την κοιλιά του από τα γέλια και ξεφώνιζε σαν τους αγαθούς θεατάς. Ο Τσάπλιν Τσάπλιν έκανε ένα «νούμερο» που είχε τίτλο «Μιά Νύχτα σ' ένα «μιοζίκ - χώλ» του Λονδίνου».

Ο μεγιστάν του κινηματογράφου στο τέλος του ρόλου του, φώναζε στο τραπέζι του τον «Σαρλώ».

— Σου προσφέρω έβδομήντα πέντε δολάρια την έβδομάδα, αν θέλεις να παίξεις στον κινηματογράφο, του δήλωσε.

— Αδύνατον, του είπε ο Τσάπλιν, δεν εγκαταλείπω τό... θέατρο.

— Έκατό δολάρια!... επέμενε ο Κέσσελ.

Μά και πάλι ο «Σαρλώ» ήρνήθη μ' ένα θυμωμένο ύφος.

— Έκατόν πενήντα, φώναζε ο συνομιλητής του. Έκατόν πενήντα δολάρια την έβδομάδα. Δέχεσαι; Είναι μισός ήγεμονικός. Έλα, μη διστάζεις να υπογράψεις το συμβόλαιο.

Και ο Τσάρλυ Τσάπλιν υπέγραψε, "Όταν όμως ο Κέσσελ έφυγε, έπιασε το κεφάλι του με τα χέρια του και φώναζε:

— Θά τρελλαθώ! Βοηθήστε με, γιατί θά τρελλαθώ από τη χαρά μου!...

— Κι' όμως, του είπαν οι άλλοι καλλιτέχνες, όταν του μιλούσε ο Κέσσελ, δεν δείχνεις κανέναν ένθουσιασμό.

— Νόμιζα ότι με κορόιδευε, ωμολόγησε ο Τσάπλιν, αγωνιζόμενος δέ να συγκρατηώ τα νεύρα μου και να μη του δώσω ένα γερό ύγλο...

— Έλα, ήσουν τυχερός, Τσάρλυ...

— Μπα, αυτός ήταν ο τυχερός, τους απάντησε...

Και πράγματι, ο Κέσσελ ήταν ο τυχερός, γιατί πλούτισε με τον «Σαρλώ». "Επειτα ήρθε και η σειρά του Τσάρλυ Τσάπλιν. Έγινε διάσημος, έκανε δική του κινηματογραφική εταιρία κι' έγινε ο «Βασιλεύς του Γέλωτος». Μά, ποτέ δεν έχασε το μικρό εκείνο παιδί, που μιά νύχτα έβω από ένα νοσοκομείο του Λονδίνου εκλασε και παρακαλούσε να μη πεθάνη ο πατέρας του...

ΟΥΙΣΤΟΝ ΤΣΩΡΤΣΙΑ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

(Ποιήματα του ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΦΟΝ ΠΛΑΤΕ)

Ι

Ω, άλλοι σου τη ζωή που άμνηφας μοναχός σου (μην) δπου πάντα ή ψυχή σου μοχθεί μοναχή της να μένη Πλήθια ο άστεϊρευτος πλάστης πλάσματα έπλασε και κανένα δεν είναι που θέλει μονάχο να μένη. Στη θραγιά μοναχό του το λείριο να μένη δεν θέλ' οδν θραδυάξει φοβάται τ' άστέρι μονάχο να μένη. Την περφάνεια άφησε την θαθεία που πλαναίει την

που σκοτώνει της κάθε χαρά, μοναχή της να μένη. "Απ' το θρόνο του άπάνω κι' ο Κύριος το χέρι του (πλάτ) τας του θεάτρου «Σύγχρονος Καμωδίας», που έπιχορηγείται από Κράτος. "Ηραϊος άντρας, ψηλόσωμος, κομποφυμένος, με γκριζά

τί χαλίζεται, ως βλέπει κι' αυτός μοναχός του να έσιν συνοδιά του ένα είδωλο παίρνει στο δάσος κι' ο έσιν και προσεύχεται, τί τ'όχει κρίμα, μονάχος να μένη.

II

Δίχως κάκια, άνοιγμένο ως το κρίνο άς σου έσιν

μά σαν το παρθένο το ρόδο θαθύ πάλε, και πλάτ' "Ασ' τον πόνο πλάτειά στην ψυχή σου ν' άπλωσιν

το τραγουδι σου άφου άπ' την πηγή του συχνά έσιν (να δώ) να μη στο γραφείο του, χωρίς να περάσει από δώ...

Τόν έραστή άπ' την άγκάλη αν δεν είχαν η... (φίλη) τους στο ποδάρι, και όταν ακόμα δεν μάς χρειάζεται...

τί στεφάνι στην λύρα του θάπλεκεν ύστερα ο "Απ' Νά πεθάνης καλέ, μη φοβάσαι, ή ζωή είναι μια μά Δός της γής το στερνό, τό φριχτό δόσε προθύμα

"Ασ' το κίτρινο φύλλο άπ' το δέντρο να πέση στη... (φίλη) τί κι' εκεί στο χορό του θανάτου θά έρθι το μέθυ.

III

Την άγάπη σου νάταν να κέρδινα σήμερα κι' αήρ Μην αφήστε το κάκου να πάη, φίλοι, σήμερα κι' αήρ Είναι σήμερα κι' αήρ ο ζωή μας άκέρια έδω κάποι

κι' δλοι έξορμε πόσο γοργά φεύγουν σήμερα κι' αήρ Στο τοπάκινο λείριο ή δροσιά λάμπει σάλα από έσιν όμως λυώνει τη ο ήλιος, λυώνει τη εκεί σήμερα κι' αήρ

Κάποια φύλλα άπ' τα ρόδα τα πήρε ο άγέρας, τα έσιν και τα πήρε, για πάντα φοβάμαι άπ' τα ήμερα κι' αήρ

Τό ποτήρι άς γιομίζη, γιατί το κρασί του χαράς ανεβαίνει ψηλά ως τα κορφοβούνια σήμερα κι' αήρ

IV

Τ' άγαπημένο χέρι μ' έγιανε, χαρά μου, πού μ' έδεσε με φύλλο του θαλάμου.

Στις φλόγες όταν μ' έζωνε ή άπελπισία το σκέπασμα της πίστης άπλωσές μου.

Γυρνοόσα πλανημένος στο πυκνό το δάτος, μά ένα πουλάκι γλυκολάλησέ μου.

Τά κύματα μ' έπνιξαν, μά το δελφίνι στο πράσινο άκρογιάλι, άρμένισέ με.

Γλύστηρα άπ' το θουνο στα θάθη κάτω, μά του θουνο το κλήμα άγκάλιασέ με.

V

Φωτεινή και θερμή πέφτει ή νύχτα στη Ρώμη: "Ελα, άγόρι, και γύρνα μ' έμέ χέρι - χέρι Έλα και σμίε το μελαψό μάγουλό σου με το έανθό του φίλου σου κεφάλι!

"Από γένος φτωχό είσ' αλήθεια ή μιλιά σου πώς μ' άρσει όμως πιά άπ' το λαού των ιταλών Μελωδία άπαλή τα γλυκά ρήματά σου άπ' το ρωμαϊκό σου στόμα κυλούνε.

Ευχαρίστια καμιά, μά καμιά μου ψελλίζεις! Μπορούσα άσυμπόνετος το πόνο το δάκρυ στο μάτιού σου την άκρα να ιδώ να κρεμά; "Αχ! και τί μάτι αυτό, τί μάτι, ώμίνα!

Ίερός άς είναι ο τόπος που σε πρωτοβήκα ιερός ο λόφος του Janiculum, φίλε, ιερό το εϊρηνικό, τωραίο το μοναστήρι, ιερή ή πάντα πράσινη πλάτεια.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΤΟΜΜΕΡΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ: Ζοζέτ - Μασιέρ, ή πασίγνωστος ήθοποιός, 50 περίπου έτών, μά που θέλει να φαίνεται μικρότερη. "Η πούδρα όμως και το κοκκινάδι δεν κατορθώ

ν να κρύψουν τις ρυτίδες του προσώπου της. "Υψηλή, με ξανθά μάλλια, με γκριζά μάτια που τα σκεπάζει ένας έλαφρός πέπλος με

αγκυλός. - Ζυλιέν Τουρνιέ, 55 έτών, γενικός γραμματέας του θεάτρου «Σύγχρονος Καμωδίας», που έπιχορηγείται από Κράτος. "Ηραϊος άντρας, ψηλόσωμος, κομποφυμένος, με γκριζά

μάλλια. (Η σκηή στον αντίθλαστο του κ. Πώλ Φλαπέν, διευθυντού της «Σύγχρονου Καμωδίας».)

ΖΟΖΕΤΤΑ (μπαινοντας μέσα). - Καλημέρα, Ζυλιέν!

ΖΥΛΙΕΝ. - Καλημέρα, άγαπητή μου φίλη.

ΖΟΖΕΤΤΑ. - Μέσα είναι ο διευθυντής;

ΖΥΛΙΕΝ. - Όχι δεν ήλθε ακόμα...

ΖΟΖΕΤΤΑ. - Είσαι θέβαιος;

ΖΥΛΙΕΝ. - Φαντάζεσαι ότι θά σου το έκρυβα;

ΖΟΖΕΤΤΑ. - Όχι, θέβαια. Μά ξέρω καλά ότι μπο

ν να μη στο γραφείο του, χωρίς να περάσει από δώ...

ΖΥΛΙΕΝ. - Αυτό είναι αλήθεια. Θά χτυπούσε, όμως, κουδούνι. Μόλις έρθη έδώ, έννοι να μάς έσηκώσει

τους στο ποδάρι, και όταν ακόμα δεν μάς χρειάζεται...

Νά πάση περιτώσει, πηγαίνα να δώ... (Φεύγει κι' έπι

τρέφει σε λίγο.) Κανείς... Και είμαι σχεδόν θέβαιος

ότι δεν θάρη...

ΖΟΖΕΤΤΑ (άγανακτισμένη). - Δεν θάρη, είπες;

ΖΥΛΙΕΝ. - "Ετσι μου φαίνεται... "Εφυγε πριν από

τά άρα μαζί με την δεσποινίδα Ζίτα Μπαρέλ...

ΖΟΖΕΤΤΑ (με πικρία). - "Η έννοσημένη της ήμέρας...

ΖΥΛΙΕΝ. - "Ακριβώς... Νά, λοιπόν, γιατί σου είπα

ίσως να μην ξανάρθη ο κ. διευθυντής.

ΖΟΖΕΤΤΑ. - Μά... μου έδωσε ραντεβού στις τέσσε

ρες παρά πέντε.

ΖΥΛΙΕΝ. - Τώρα είναι τέσσερες.

ΖΟΖΕΤΤΑ. - Με άλλα λόγια, σε πέντε λεπτά θά ξε

φύγει αν ο κ. διευθυντής μας είναι συνεπής στον λόγο

του.

ΖΥΛΙΕΝ (κουτώντας το κεφάλι του). - Πολύ φοβά

ται ότι...

ΖΟΖΕΤΤΑ (άναστενάζοντας). - "Αλλοτε, αν θά τολ

μούσε κανείς διευθυντής να με κάνη να περιμένο, την

πομπή δλοι οι φίλοι μου οι δημοσιογράφοι θά κατηγ

έλλαν το «σκάνδαλο» στις έφημερίδες. "Ενώ σήμερα...

άναστενάει και πάλι). Τά τελευταία τρία χρόνια, κα

είς δεν με πολυλογαριάζεις... Δεν είμαι πια ή ώραία

Ζέττα Μασιέρ. "Αρχίζω να γίνωμαι κυρά - Μασιέρ...

Είναι κακό πράγμα να γερνά κανείς, Ζυλιέν!

ΖΥΛΙΕΝ (μελαγχολικά). - Κανείς δεν θέλει, Ζοζέτ

τα!

ΖΟΖΕΤΤΑ. - "Ασφαλώς! (Παύσις). Σε λίγο, Ζυλιέν,

λέινουν τριάντα χρόνια από τότε που πρωτογνωριστή

σαμε...

ΖΥΛΙΕΝ (χαμογελώντας). - Ναι, πέρασαν τριάντα

ρόνια από την εποχή που άγαπηθήκαμε κάποτε...

ΖΟΖΕΤΤΑ. - "Όλα τα θυμάμαι, σαν νάτανε χθές...

ΖΥΛΙΕΝ. - Θυμάσαι, αλήθεια, και το καφέ-κονσέρ

Εξέλιος;

ΖΟΖΕΤΤΑ. - "Αν το θυμάμαι, λέει; Μά ήταν δυνα

νά το ξε

μνή, άφου έ

πάρησα,

σε πρώτη,

τό πό

μου σε σα

ή σκηής;

ΖΟΖΕΤΤΑ. - "Όλα τα θυμάμαι, σαν νάτανε χθές...

ΖΥΛΙΕΝ. - Θυμάσαι, αλήθεια, και το καφέ-κονσέρ

Εξέλιος;

ΖΟΖΕΤΤΑ. - "Αν το θυμάμαι, λέει; Μά ήταν δυνα

νά το ξε

μνή, άφου έ

πάρησα,

σε πρώτη,

τό πό

μου σε σα

ή σκηής;

ΖΟΖΕΤΤΑ. - "Όλα τα θυμάμαι, σαν νάτανε χθές...

ΖΥΛΙΕΝ. - Θυμάσαι, αλήθεια, και το καφέ-κονσέρ

Εξέλιος;

ΖΟΖΕΤΤΑ. - "Αν το θυμάμαι, λέει; Μά ήταν δυνα

νά το ξε

μνή, άφου έ

πάρησα,

σε πρώτη,

τό πό

μου σε σα

ή σκηής;

ΖΟΖΕΤΤΑ. - "Όλα τα θυμάμαι, σαν νάτανε χθές...

ΖΥΛΙΕΝ. - Θυμάσαι, αλήθεια, και το καφέ-κονσέρ

Εξέλιος;

ΖΟΖΕΤΤΑ. - "Αν το θυμάμαι, λέει; Μά ήταν δυνα

νά το ξε

μνή, άφου έ

πάρησα,

σε πρώτη,

τό πό

μου σε σα

ή σκηής;

ΖΟΖΕΤΤΑ. - "Όλα τα θυμάμαι, σαν νάτανε χθές...

ΖΥΛΙΕΝ. - Θυμάσαι, αλήθεια, και το καφέ-κονσέρ

Εξέλιος;

ΖΟΖΕΤΤΑ. - "Αν το θυμάμαι, λέει; Μά ήταν δυνα

νά το ξε

μνή, άφου έ

πάρησα,

σε πρώτη,

τό πό

μου σε σα

ή σκηής;

ΖΟΖΕΤΤΑ. - "Όλα τα θυμάμαι, σαν νάτανε χθές...

ΖΥΛΙΕΝ. - Θυμάσαι, αλήθεια, και το καφέ-κονσέρ

Εξέλιος;

ΖΟΖΕΤΤΑ. - "Αν το θυμάμαι, λέει; Μά ήταν δυνα

νά το ξε

μνή, άφου έ

πάρησα,

σε πρώτη,

τό πό

μου σε σα

ή σκηής;

ΖΟΖΕΤΤΑ. - "Όλα τα θυμάμαι, σαν νάτανε χθές...

ΖΥΛΙΕΝ. - Θυμάσαι, αλήθεια, και το καφέ-κονσέρ

Εξέλιος;

ΖΟΖΕΤΤΑ. - "Αν το θυμάμαι, λέει; Μά ήταν δυνα

νά το ξε

μνή, άφου έ

πάρησα,

σε πρώτη,

τό πό

μου σε σα

ή σκηής;

ΖΟΖΕΤΤΑ. - "Όλα τα θυμάμαι, σαν νάτανε χθές...

ΖΥΛΙΕΝ. - Θυμάσαι, αλήθεια, και το καφέ-κονσέρ

Εξέλιος;

ΖΟΖΕΤΤΑ. - "Αν το θυμάμαι, λέει; Μά ήταν δυνα

νά το ξε

μνή, άφου έ

πάρησα,

σε πρώτη,

τό πό

μου σε σα

ή σκηής;

ΖΟΖΕΤΤΑ. - "Όλα τα θυμάμαι, σαν νάτανε χθές...

ΖΥΛΙΕΝ. - Θυμάσαι, αλήθεια, και το καφέ-κονσέρ

Εξέλιος;

ΖΟΖΕΤΤΑ. - "Αν το θυμάμαι, λέει; Μά ήταν δυνα

νά το ξε

μνή, άφου έ

πάρησα,

σε πρώτη,

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Η ΧΡΥΣΗ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ένα αποκαλυπτικό άρθρο του ΠΩΛ ΜΠΡΕΝ

ΜΩ και τέσσερα χρόνια στα «στούντιο» της Ζουανθίλ, θριάμβευε η «Παραμάουντ». Οι υπάλληλοί της λοιπόν από το πρωί μέχρι το βράδυ γυρίζαν στις συνοικίες της κοσμοπόλεως και ανέλυναν στα διάφορα έργα που «γυρίζονταν».

Σ' ένα λαϊκό κέντρο, κάποια μέρα, ένας σκηνοθέτης πρόσεξε έναν άπαχη.

— Θέλεις να παίξεις στον κινηματογράφο; Θα κερδίσεις χίλια φράγκα την εβδομάδα.

— Καί τί θα κάνω; ρώτησε περιέργως ο άπαχης.

— Θα δίνης δταν χρειάζεται, μια γροθιά σαν αυτή που έδωσες στο γκαρσόνι.

Κι' ο τρομερός αυτός γορύλλας κουβαλήθηκε στα «στούντιο» της Ζουανθίλ, έπινε όλη τη μέρα και στο τέλος της εβδομάδας εισέπραττε ένα κολλαριστό χιλιάρικο. Όταν «γυρίσθηκε» ή άπαχη σκηνή του έργου κι' ο «γορύλλας» δεν χρειαζόταν πια κανείς δεν τόλμησε να τον δώξ.

Φοδώντουσαν τις γροθιές του. Κι' αυτός εξακολούθησε να ζή εις θάρος των καλλιτεχνών. Μά εκείνη την εποχή ύπηρχε μεγάλη ζήτηση γαλλικών έργων. Πριν ακόμη «γυρισθούν», «κλείνονταν» από τους κινηματογράφους των διαφόρων χωρών. Έτσι ή έταιρείες θησαύριζαν και πλήρωναν δίχως να λογαριάζουν. Υπήρχε ακόμη στα «στούντιο» ένας άνθρωπος που ζύγιζε εκατόν πενήντα κιλά. Πληρώνονταν κι' αυτός ήγεμονικά για να κάνει τους διαφόρους χοντρους των έργων. Μά ή κυριώτερη ασχολία του ήταν να διασκεδάξη τις νευρασθενείς «θεντέτες» με τ' αστεία του και τὰ παθήματά του.

Τὰ γαλλικά φιλμ «γυρίζονταν» τότε σε δεκαεφτά γλώσσες: ακό-

μη και στην Νορβηγική και στην Τουρκική. Κάθε των καλλιτεχνών μιας από αυτές τις εθνικότητες «διαδοχικά» στο «πλατώ» την σκηνή του έργου νοείται ότι συνέβαιναν ένα σωρό εύθυμα επεισόδια.

Αλλά και ή έντολές των κινηματογραφιστών πολύ διασκεδαστικές. Έδιναν παραδειγματος για τοι οι εκπληκτικοί κύριοι, εκατό χιλιάδες σ' ένα γραφέα για να γράψη ένα σενάριο. Έπειτα δίναν εκατό σ' έναν άλλον για να το τροποποιή και το σενάριο μ' άλλες εκατό χιλιάδες φράγκα δούσαν αυτόν που το έγραψε για να τό... ξαναγράψη!

Μιά μέρα πάλι ένας γνωστός συγγραφέας περι από το ταμείο της κινηματογραφικής επιχείρησης να πληρωθή, άντελήφθη να στέκεται κοντά του ένας άλλος άνθρωπος. Αυτός ο δυστυχισμένος έπρεπε την συγκίνησι, τὰ δόντια του χτυπούσαν από την κη κρίσι που τον είχε πιάσει και μόλις στεκόταν πόδια του.

— Τί σάς συμβαίνει; τον ρώτησε ο συγγραφέας.

— Κάτι εκπληκτικό, κάτι αφάνταστο, κύριε μου, εξήγησε ο άλλος κατασυγκινημένος. Είμαι ένας χος υπάλληλος της «Γκαλερί Λαφαγέτ». Έχω γράψει ένα σενάριο. Με την έλπίδα ότι μπορούσε να παίξω το θάρρος και το έδειξα στον διευθυντή της κινηματογραφικής αυτής εταιρείας. Έκείνος κύταξε το μου και τον τίτλο, το κράτησε και μου υπέγραψε «τοέκ» πενήντα χιλιάδων φραγκών. Νά, ή διαπαιδαγωγικός συγγραφέας. Και πώς λέγεσαι, φίλε;

— Αυτό ήταν το μόνο που με ρώτησε κι' ο διευθυντής. Όνομάζομαι Όκτάβιος Μπωντλαίρ, μά δεν έχω μια σχέση με τον ποιητή.

Μιά άλλη φορά στην συνοικία του Σαιντ-Μαρπασίγνωστη Λουλού, μια από τις όμορφες κι' ευγίστες πεταλούδες της νύχτας, είχε αρχίσει να χορεύει με μια πολυτελή λιμουζίνα. Δεν μύλουσε ο νέαν, είχε δώξει όλους τους φίλους της και τώρα τηγμένη στα μεταξωτά και στις γούνες καμάριαν σαν γύφτικο σκερπάνι.

— Λουλού κέρδισες τον πρώτο αριθμό του λαχειορωτούσαν ή φίλες της.

— Όχι, έκανα μια καλή γνωριμία. Γνώρισα ένα ρο. Με πήγε σ' ένα κέντρο και διασκεδάσαμε. Έχα κέφι και μέθυσα. Έπειτα μου ήρθε ή όρεξη να ρέψω και πήδησα πάνω στο τραπέζι σηκώνοντας φουστάνια μου. Όταν τέλειωσα τον χορό ο γκαρσόνι μου με θαυμασμό: «Μπράβο!... Μπορείς φώναξε. Λουλού είσαι ένα σπουδαίο κορίτσι! Έπαινε χρειάζεσαι...» Την άλλη μέρα πήγαμε στα «στούντιο» της Ζουανθίλ. Μ' έβαλε να χορέψω πάλι πάνω στο τραπέζι ενώ με φωτογράφιζαν. Έγτερα ο «προστάτης» με φίλησε και μου είπε:

— Έκανες την τύχη σου. Από δω και πέρα θα γίνης πέντε χιλιάδες φράγκα κάθε φορά που θα χορεύεις. Είσαι μια σπουδαία «θεντέττα»!

Η ιστορία της Λουλού διεδόθη στο Παρίσι. Μια λα έπιασε τότε τις χρυσάλλες της κοσμοπόλεως, τις διατρούλες, τις ζόμενες γυναίκες λα τα εύθυμα τοια του Παρι. Σε πρώτη ενόλη η Λουλού ηδούσαν πάνα τραπέζι και γόδπως ή Λουλού «Ελπίζαν να πω και αυτές την τους. Οι Άμερ που έρχόντουσαν (Συνέχεια σελ.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΖΑ

«ΦΤΩΧΗ ΔΙΣ ΛΕΟΝΩΡΑ!...»

ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΒΑΪΧ

λάμπουν μέσ' στο σκοτάδι.

— Ξέρεις, ξεαναλεί η Μαργαρίτα, θα ήθελα να σου πω... Μά απάντησέ μου πρώτα: Δεν έχεις προσέξει τίποτα, τελευταία, στην γκουβερνάντα μας, τη βίδα Λεονώρα;

— Ναι, λέει η Βιολέττα. Έχω προσέξει κάτι, μά δεν ξέρω τί... Δεν είναι πια τόσο αυστηρή... Την περασμένη εβδομάδα, δεν έγραψε καθόλου τα θέματά μου δυο μέρες στη σειρά και δεν μου είπε τίποτε. Έπειτα, είναι όλο... όλο... δεν ξέρω πώς να το πω. Μου φαίνεται πως δεν την νοιάζει καθόλου για μας. Αποτραβιέται πάντα παράμερα και δεν παίζει πια μαζί μας όπως άλλοτε...

— Μου φαίνεται πως είναι λυπημένη και δεν θέλει να το δείξη. Νά, ούτε παίζει πια ποτέ πιάνο.

Η σιωπή απλώνεται πάλι ανάμεσα στις δυο αδελφές.

Σε λίγο ή μικρότερη λέει στην άλλη:

— Άκου, Μαργαρίτα, θά σου πω κάτι, μά δεν πρέ-

Οι δυο μικρούλες είνε τώρα μόνες στην κάμαρά τους. Τό φως είνε σβυστό. Τό σκοτάδι τους τις χωρίζει. Μονάχα τὰ κρεβάτια τους ξεχωρίζουν αμυδρά. Η άσπρη τους είνε τόσο ανάλαφρη που θά νόμιζε κανείς πως κοιμούνται.

— Άκου, λέει ξαφνα, με τόνο σιγανό, σχεδόν φοβισμένο, μέσ' στο σκοτάδι, ή μεγαλύτερη, ή Μαργαρίτα, μια κοπέλλα δώδεκα χρόνων.

— Τι είνε; της απαντάει από τό άλλο κρεβάτι ή αδελφή της, ή Βιολέττα, που είνε μόλις ένα χρόνο μικρότερη.

— Δεν κοιμήθηκες ακόμα; Καλά, θά ήθελα να σου πω κάτι...

Η Βιολέττα δεν απαντάει. Άκούγεται μόνο ένας μικρός θόρυβος στο κρεβάτι της. Η μικρούλα έχει ανασηκωθεί και κυττάει περίεργα πρὸς τό μέρος της αδελφής της. Θά μπορούσε κανείς να δῇ τὰ μάτια της που

πει να της τίποτε σε κανένα, ούτε στη μαμά, ούτε στη φιληνάδα σου την Αμαλία.

— "Έχεις το λόγο μου, απαντάει η μεγαλύτερη.

Κι' ανυπομονώντας προσθέτει άμέσως : — Μά τι είνε λοιπόν ;

— Νά, πριν από λίγο, την ώρα που ήρθαμε να πλαγιάσουμε, θυμήθηκα ξαφνα ότι δεν είχα πη καληνύχτα στη Δεσποινίδα. Είχα θυάλει πειά τα παπούτσια μου κι' έτσι, περπατώντας ανάλαφρα, πήγα ως την κάμαρή της. "Ανοιξα αθόρυβα την πόρτα. Στην αρχή νόμισα πως δεν ήταν εκεί. Τό καντήλι έφεγγε, μά δεν την έβλεπα. "Εξαφνα, τρόμαξα φοβερά. "Ακουσα κάποιον να κλαίη και την είδα άμέσως πεσμένη με τα ρούχα στο κρεβάτι της, με το κεφάλι χωμένο στα μαξηλάρια. "Εκλαιγε και τινάζεταν τόσο απ' τούς λυγμούς που μου πιάστηκε η καρδιά. Εύτυχως δεν με πήρε είδησι κι' αφοῦ ξανάκλεισα σιγά-σιγά την πόρτα, έφυγα. Καθώς ξαναγύρισα έδω, αναγκάστηκα να σταθώ μιά στιγμή, τόσο πολύ έτρεμα. "Επειτα άκουσα να φτάνη ως έμένα μέσ' απ' την κλειστή πόρτα ένας λυγμός τόσο σπαραχτικός που απομακρύνθηκα γρήγορα-γρήγορα.

Οι δυο μικρούλες σωπαίνουν. "Επειτα, η μιά απ' αυτές λέει σιγανά : «Φτωχή Δεσποινίς !» Τά λόγια της τρεμουλιάζουν για μιά στιγμή μέσα στην κάμαρη σαν ένας ήχος άοριστος και χαμένος, κι' έπειτα ξεψυχούν μέσα στη σιωπή.

— Θα ήθελα να μάθω γιατί έκλαιγε, ξαναλέει σε λίγο η Βιολέττα. Δεν είχε καμιά άφορμή τις τελευταίες ημέρες. "Η μαμά την έχει αφήσει επί τέλους ήσυχη, με τις αϊώνιες γκρίνιες της κι' εμείς, θέβαια, δεν της έχουμε κάνει τίποτε. Γιατί λοιπόν κλαίει έτσι ;

— Νομίζω πως θρήκα, απαντάει η Μαργαρίτα.

— Γιατί, πές μου λοιπόν ;

— "Η άλλη διατάζει. "Επί τέλους, λέει :

— Μοῦ φαίνεται πως είν' έρωτευμένη.

— "Ερωτευμένη ; ξαναλέει η Βιολέττα σκιρτώντας.

Και με ποιόν λοιπόν ;

— Δεν έχεις προσέξει τίποτε ;

— Δεν φαντάζομαι νάνε με τον ξάδελφό μας τόν "Οττο ;

— "Ακριβώς ! Κι' αυτός είνε έρωτευμένος μαζί της. "Εχω αποδείξεις. "Ο "Οττο κάθεται τρία χρόνια τώρα στο σπίτι μας για τις σπουδές και ποτέ άλλοτε δεν καταδεχόταν να μάς συνοδεύει, ένω, έδω και μερικούς μήνες, βρίσκεται διαρκώς μαζί μας. Πριν έρθη η Δεσποινίς δεν ήταν ποτέ ευγενικός απέναντί μας, ένω τώρα στριφογυρίζει όλη την ημέρα γύρω μας. Σε κάθε στιγμή τόν συναντάμε... τυχαίως-τυχαίως !—στο δημόσιο πάρκο, στο Πράτερ, στο δρόμο, παντού όπου πηγαίνουμε με τη Δεσποινίδα. Δεν σού έκαναν ποτέ εντύπωσι δλ' αυτά ;

Τρομαγμένη σχεδόν, η Βιολέττα τραυλίζει :

— Ναί...ναί, φυσικά, το πρόσεξα. Μονάχα που νόμιζα πάντα πως έρχόταν...για μάς...

— Κι' έγω το νόμιζα αυτό στην αρχή. Λέει η Βιολέττα. Είμαστε πάντοτε τόσο άνοητα, εμείς τα κορίτσια. Μά με τόν καιρό κατάλαβα ότι του χρησιμεύαμε μονάχα για πρόσημα.

Τώρα, σωπαίνουν κ' οι δυο. "Η συζήτηση φαίνεται τελειωμένη. "Εχουν κ' οι δυο θυιστή στις σκέψεις τους. "Εξαφνα, η πιο μικρή, που δεν κατορθώνει να καταλάβη έντελως, λέει πάλι :

— Μά γιατί λοιπόν κλαίει η Δεσποινίς ; "Ο "Οττο την αγαπάει, καθώς φαίνεται... Κ' έγω που φανταζόμουν πως είνε τόσο ωραίο πράγμα νάνε κανείς έρωτευμένος...

— Δεν ξέρω, απαντάει η μεγαλύτερη, με ύφος δνειροπόλο. Κ' έγω νόμιζα πως έπρεπε να είνε ωραίο...

Και σιγανά, θλιβερά, σαν πνοή, από τα χείλη τους πού είνε κιόλας θαρεία απ' τόν ύπνο, ξεφεύγουν οι δυο λέξεις : «Φτωχή Δεσποινίς Λεονώρα !...».

"Επειτα, η σιωπή απλώνεται όριστικά μέσ' στην κάμαρη.

Την άλλη μέρα τὸ πρωί, δεν κάνουν καθόλου λόγο για τη θραυνή κουβέντα τους, και όμως η καθεμιά τους μαντεύει πως η σκέψις της άλλης τριγυρίζουν γύρω από τὸ ίδιο ζήτημα. Χωρίς να τὸ θέλουνε, τὰ θέματα τους σμίγουν κάθε φορά που κυττάζουν κι' η δυο κρυφά την γκουβερνάντα τους. Στο τραπέζι, παρατηρούν τόν "Οττο και προσέχουν να δούν μήπως κάνει

νοήματα με την γκουβερνάντα τους.

"Η άησυχία τις βασανίζει. "Αντίθετα πρὸς τη θειά τους, δεν παίζουν καθόλου εκείνη την ημέρα μέσ' στη νευρική επιθυμία τους να εισηωρήσουν στο στήριο, κάνουν πράγματα περιττά και χωρίς σκοπό. Τὸ δράδυ, η μιά απ' αυτές λέει μόνο, με τὸν φωνισαν να της είν' αδιάφορο αυτό :

— Πρόσεξες τίποτε ;

— "Οχι, απαντάει η άλλη με τὸν ίδιο τόνο.

Κ' οι δυο φαίνονται σὰ νάχουν κάποιο φόβο να σουν. Μά προσέχουν τὰ πάντα, άφωνες, έρευνούν, ρυθιά, αναζητούν... Είνε άησυχες γιατί νοιάζονται είνε κοντά σ' ένα φλογερὸ μυστήριο. Κι' αυτή η στασις εξακολουθεῖ επί μερικές ημέρες.

Τέλος, κάποιο μεσημέρι, η Μαργαρίτα αντιλαμβάνεται στο τραπέζι την γκουβερνάντα να γνέφει αδόκτον "Οττο. "Εκείνος της απαντάει με μιά έλαφρη νησι τοῦ κεφαλιού. "Η Μαργαρίτα τρέμει από συγκίνηση και πιάει, κάτω απ' τὸ τραπέζι, τὸ χέρι της φίλης της. "Η ταραχή της, σάν ηλεκτρικὸ ρεύμα, μεταδεται τότε και στη Βιολέττα πού τὰ μάτια της λαμψά τώρα παράδοξα.

Σε λίγο, καθώς τὰ κορίτσια σηκώνονται απ' τὸ τραπέζι, η γκουβερνάντα τους τους λέει :

— Πηγαίνετε στην κάμαρά σας και μελετήστε.

"Εχω πονοκέφαλο και θέλω ν' αναπαυθώ μισή ώρα. "Η μικρούλες χαμηλώνουν τὰ μάτια τους και η γκουβερνάντα απομακρύνεται, η μικρότερη παραμένει πρὸς τη μεγαλύτερη :

— "Ακου, της λέει, θὰ πᾶς να δῆς τώρα αν ὁ "Οττο θὰ πάη στην κάμαρη της Δεσποινίδος Λεονώρας ;

— Και θεαίως θὰ πάη ! Γι' αυτό μάς εἶπε να πᾶμε στο δωμάτιό μας ! Τὸν περιμένει !

— Πρέπει να κρυφακούσουμε στην πόρτα !

— Κι' αν έρθη κανείς ;

— Ποιὸς μπορεί νάρθῃ ;

— "Η μαμά...

— "Η Βιολέττα τρομάζει.

— "Ακου της λέει η Μαργαρίτα, εἰδὼ θὰ κρυφώ στην πόρτα και σὺ θὰ μείνεις στο διάδρομο για να γνέψης αν έρθη κανείς... "Ετσι, δεν έχουμε να φοβούμε τίποτε...

"Η Βιολέττα κάνει μιά γκριμάτσα κ' έπειτα απαντά :

— Μά, ύστερα, θὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλα, δεν είν' ἔτσι ;

— Ναί, ὅλα.

— "Ολα, ὅλα...δεν θὰ μοῦ κρύψης τίποτε !...

— Ναί, σὺ δίνω τὸ λόγο μου. Μονάχα ἔχω τὸ ναί να θῆξης αν ακούσης κ' έρχεται κανείς.

Περιμένουν μιά στιγμή στο διάδρομο, τρεμάμενες έρεθισμένες. "Η καρδιά τους χτυπάει άγρια. Τὸ συμβῆ ;

"Εξαφνα, ακοῦν ένα θῆμα και άμέσως τρυπώνουν μιά κάμαση. Είνε ὁ "Οττο, ὁ ὁποῖος υπαίνει στο τιτὸ της Δεσποινίδος. Σάν ἄλλος, η Μαργαρίτα έρεθισμένη του και κολλάει στην πόρτα, τεντώνοντας της και κρατώντας την αναπνοή της. "Η Βιολέττα κυττάζει πρὸς τὸ μέρος της με κάποια ζήλεια.

"Η περιέργεια τη φλογίζει, δεν την άφνει να έρθη στη θέσι όπου φυλάει σκοπός. Γλυστράει στην πόρτα, μά η αδελφή της την σπρώχνει μ' ὀργή. Πάει στέκεται πάλι στο διάδρομο, και περιμένει δυο-τρία πτά πού της φαίνονται ατελείωτα σαν την αλυσίδα. "Η ανυπομονησία της την κάνει άσυγκράτητη, πετάει δεξιά κι' αριστερά σαν να πατάη σ' άναστράς κάρθουν. Είνε έτοιμη να κλάψη από έννευρισμό ὀργῇ, με τη σκέψη ότι η αδελφή της άκουγε τὰ καλά αυτή τίποτε.

"Εξαφνα, ένα θῆμα ακούγεται απ' την άλλη του διαδρόμου. "Η Βιολέττα θῆχει, η Μαργαρίτα κοντά της κι' η δυο μαζί καταφεύγουν στην κάμαρη τους. "Εκεί, μένουν μιά στιγμή με κομμένη ανάσα, με καρδιά πού χτυπάει άσυγκράτητα.

"Επειτα, με τὸνο έπιτακτικό, η Βιολέττα, σιωπῶσα με μᾶθη, φωνάζει :

— Λοιπόν !... Λέγε μου !...

"Η Μαργαρίτα παίρνει ὕφος στοχαστικό. Τέλος, αρκῶς, σὲ κάθε στιγμή, η περιέργεια τις τρώει.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε !

— Πῶς ;... Τί ; Τί ; κάνει η μικρή λαχανιασμένη.

— Είνε τόσο περιέργη αὐτὰ πού άκουσα, ξαναλέει

μεγάλη, τόσο διαφορετικά απ' δτι φανταζόμουν. Μοῦ φαίνεται πως μόλις ὁ "Οττο μπῆκε μέσα στην κάμαρη θέλησε να την πάρη στην άγκαλιά του ή να τη φιλήση, γιατί η Δεσποινίς τοῦ εἶπε : «"Αφρέ με, θέλω να σου μιλήσω για πράγματα σοβαρά». Δεν μπόρεσα να δῶ τίποτε γιατί τὸ κλειδί ήταν στην κλειδωνία από μέσα, μά άκουσα καθαρά τί έλεγαν. "Τί συμβαίνει λοιπόν ;» απάντησε ὁ "Οττο με μιά φωνή πού πρώτη φορά την άκουγα απ' τὸ στόμα του. Ξέρεις, μιλάει πάντε αδιάντροπα και δυνατά, μά, αυτή τη φορά, μίλησε τόσο δειλά, ὥστε άμέσως κατάλαβα ότι είχε κάποιο φόβο. Τότε η Δεσποινίς τοῦ εἶπε γλυκά ! «Ξέρεις καλά τί συμβαίνει». — «"Οχι, δεν ξέρω τίποτε». — «"Α ! !» έκανε τότε η Δεσποινίς με τὸνο θλιμμένο, τρομερὰ θλιμμένο. "Γιατί λοιπόν απομακρύνθηκες ξαφνικά από μέσα ; Μιά ὁδομάδα τώρα, δεν μοῦ έχεις πῆ ούτε λέξι, μά αποφεύγεις ὅσο μπορείς, δεν συνοδεύεις πειὰ τα κορίτσια...

Χωρεῖ πειὰ στο πάγκο... Σοῦ εἶνα λοιπόν ξαφνικά τόσο ξένη, τόσο αδιάφορη ; "Ω ! ξέρω καλά γιατί άρχισες ξαφνικά να μ' αποφεύγης... "Ο "Οττο σήκασε μερικές στιγμές κ' έπειτα απάντησε : « "Μαι τῶρ χ σε παραμονές εξετάσεων, έχω πολὺ διάβασμα και δεν μοῦ μένει καιρὸς ν' ασχολούμαι με τίποτε άλλο. Ναί, αὐτὸ εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον για την ὥρα». Τότε, η Δεσποινίς άρχισε να κλαίη, κ' έπειτα τοῦ εἶπε, άναμεσα στα δάκρυά της, μά με τόσο γλυκύτητα και καλωσύνη : «"Οττο, γιατί λές ψέματα ; Πες λοιπόν την αλήθεια... Δεν δέξαι σ' αλήθεια να φερθῆς ἔτσι απέναντί μου...Δεν σοῦ ζήτησα τίποτε, πρέπει όμως να μιλήσουμε γι' αὐτὸ τὸ πράγμα οἱ δυο μας...». — «Γιὰ ποῖο πράγμα λοιπόν ;» τραυλίζει ὁ "Οττο, με μιά φωνή πολὺ ξεψυχισμένη...Και τότε η Δεσποινίς Λεονώρα εἶπε...

Ξαφνικά η Μαργαρίτα άρχίζει να τρέμει και η συγκίνήσις της την έμποδίζει να συνεχίση τη διήγησί της. "Η Βιολέττα σφίγγεται κοντά της και τη ρωτάει μ' άγανά :

— Τι ;... Τι λοιπόν εἶπε η Δεσποινίς ;

Και η Μαργαρίτα συνεχίζει :

— Τότε η Δεσποινίς εἶπε : «Ξέρεις καλά, "Οττο, πῶς έχω ένα παιδί από σένα...».

— "Ενα παιδί ! "Ενα παιδί ! φωνάζει αναπηδώντας η Βιολέττα. Μά αὐτὸ εἶν' αδύνατον !

— Και όμως τοῦ εἶπε η Δεσποινίς Λεονώρα.

— Θα άκουσες κακά.

— "Οχι ! "Οχι ! Τὸ εἶπε και τὸ ξαναεἶπε. "Ο "Οττο μάλιστα, μόλις τὸ άκουσε, αναπήδησε σαν ἑσένα και φώναξε : «"Ενα παιδί !...» Για πολλή ὥρα η Δεσποινίς έμεινε σιωπηλή. "Επειτα εἶπε : «Τί θὰ γίνῃ τώρα ;...»

Κ' έπειτα...

Κ' έπειτα έβηξες κι' αναγκάστηκα να φύγω.

"Η μικρούλα Βιολέττα κυττάζει κατ' εὐθείαν μπροστά της άναστατωμένη.

— "Ενα παιδί ! ψιθυρίζει. Μά εἶνε αδύνατον ! Ποῦ τὸ έχει λοιπόν ;

— Δεν ξέρω. Αὐτὸ ακριβῶς δεν καταλαβαίνω κ' εἰγώ.

— "Ισως στο σπίτι πού ήταν πριν έρθη στο δικό μας.

Φυσικά, η μαμά δεν της επέτρεψε να τὸ πάρη μαζί της ἔξ αιτίας μας.

— Τι λές ; Ξέρεις πολὺ καλά ότι η Δεσποινίς, πριν έρθη στο σπίτι μας, δεν ήξερε τόν "Οττο.

Σωπαίνουν κ' οι δυο, υπερβεμένες και σπάζουν τοῦ κάκου τὸ κεφάλι τους. "Η σκέψις τοῦ παιδιοῦ τις βασανίζει. Σε λίγο η Βιολέττα, λέει πάλι :

— "Ενα παιδί ! Εἶν' έντελως αδύνατον ! Πῶς μπορεί να ἔχη ένα παιδί ; Δεν εἶνε παντρεμένη, και μόνο οἱ παντρεμένοι άνθρωποι έχουν παιδιά, αὐτὸ τὸ ξέρω καλά.

— "Ισως ήταν παντρεμένη ;

— Μην εἶσαι τόσο άνοητή ! Πάντως, ὄχι με τόν "Οττο.

— Τότε, πῶς ;

— Δεν ξέρουν πειὰ τί να σκεφθοῦν και κυττάζονται με-
σα στα μάτια.

— Φτωχή Δεσποινίς Λεονώρα !... λέει η μιά απ' αυτές με τὸνο άπέραντης θλίψις.

Αὐτὲς η δυο λέξεις ξαναρχονται διαρκῶς στο στόμα τῶν δυο κοριτσιῶν μ' ένα στεναγμὸ συμπονιας. Και διαρκῶς, σὲ κάθε στιγμή, η περιέργεια τις τρώει.

— "Αναρωτιέμαι αν εἶνε ἀγόρι ή κορίτσι.

— Ποῦ να ξέρη κανείς !...

— Τι λές...να ρωτήσω τη Δεσποινίδα, διακριτικά, πο-

λὺ διακριτικά ;...

— Εἶσαι τρελλή !...

— Γιατί ;... Εἶνε τόσο καλή μαζί μας.

— Μά τί κάθεται και σκέφτεται ; Ξέρεις καλά ότι δεν λένε σ' εμάς τέτοια πράγματα. "Οταν μπαίνουμε στο σαλόνι και μιλάνε για τίποτε τέτοιο, παύουν άμέσως τη συζήτησι κι' άρχίζουν να μιλοῦν για πράγματα άνόητα, σαν νάμαστε μικρά παιδιά, τη στιγμή πού μπαίνω στα δεκατρία ! Γιατί θέλεις να τη ρωτήσης αφοῦ ξέρεις ότι δεν μάς λένε παρὰ ψέματα ;

— Θα ήθελα τόσο να μάθω !...

— Και νομίζεις πως εἰγὼ δεν θὰ ήθελα ;

— Αὐτὸ όμως πού δεν μπορὼ να καταλάβω καθόλου εἶνε ότι ὁ "Οττο δεν ήξερε τίποτε. "Αμα ἔχη κανείς παιδί τὸ ξέρει, ὅπως ξέρη ότι ἔχει γονεῖς...

— Προσποήθηκε πῶς δεν τὸ ήξερε, ὁ κατεργάρης. Εἶνε τόσο ὑποκριτής !

"Εκείνη τη στιγμή η γκουβερνάντα μπαίνει μέσα.

"Η Μαργαρίτα κ' η Βιολέττα σωπαίνουν άπότομα και κάνουν πῶς διαβάζουν. Μά κρυφοκυττάζουν πρὸς τὸ μέρος της.

Τὰ μάτια της φαίνονται κόκκινα, η φωνή της εἶνε λίγο θραυνή και πνιγμένη. Μιά άπέραντη μελαγχολία απλώνεται στο πρόσωπό της.

«"Εχει ένα παιδί, σκέφτονται η δυο μικρούλες, και γι' αὐτὸ εἶνε τόσο λυπημένη».

Και, σιγά-σιγά γίνονται λυπημένες κ' οι ίδιες.

Τὴν ἄλη μέρα, στο τραπέζι, μιά ξαφνική εἰδησι τις περιμένει : "Ο "Οττο φεύγει απ' τὸ σπίτι.

Δήλωσε στο θεῖο του ότι βρίσκεται στις παραμονές τῶν εξετάσεων, ότι πρέπει να μελετήση έντατικά, κι' ότι στο σπίτι του άησυχοῦν πολὺ. Νοίκιασε μιά ήσυχη κάμαρη, για ένα-δυο μήνες, ὥς ὅτου να τελειώσουν η εξετάσεις.

"Η Μαργαρίτα κ' η Βιολέττα συγκινοῦνται τρομερὰ ακούγοντάς το αὐτό. Βλέπουν κάποια σχέση στην αναχώρησι τοῦ "Οττο με τη χθεσινή κουβέντα στο δωμάτιο της Δεσποινίδος. Μαντεύουν, με τὸ δξύ τους ένστικτο, την άναγνώρι και τη φυγή.

Γι' αὐτὸ, τη στιγμή πού ὁ "Οττο πάει να τις άποχαιρετήση, τοῦ φέρονται πρόστυχα και τοῦ γυρίζουν την πλάτη. Μά κρυφοκυττάζουν πρὸς τὸ μέρος του τώρα πού βρίσκεται μπροστά στη Δεσποινίδα. "Ενα έλαφρὸ τρεμουλιασμα, φαίνεται στα χείλη της. "Ωστόσο τοῦ δίνει γαλήνια τὸ χέρι χωρίς να πῆ λέξι.

Τὰ δυο κορίτσια έχουν γίνει έντελως διαφορετικά σ' αὐτὲς τις λίγες μέρες.

"Εχουν παρατήσει τὰ παιχνίδια τους κ' έχουν χάσει τὸ χαμόγέλο τους.

Τὰ μάτια τους δεν έχουν πειὰ τη συνθησμένη τους λάμψη της εὐθυμίας και της άμεριμνησίας.

Τις βασανίζει η άησυχία κ' η αθεοπάτητα και μιά άγρια δυσπιστία τις έμψυχώνει εναντίον ὅλων τῶν προσώπων πού τις περιβάλλουν.

Δεν πιστεύουν πειὰ σὲ δτι πῶς λένε. "Υποψιάζονται πίσω από κάθε λέξι, τὸ ψέμα και την ύστεροβουλία.

Παρατηροῦν και κατασκοπεύουν ὅλη την ημέρα. Παραμονεύουν κάθε κίνησι, προσέχουν κάθε σκίρτημα.

Γλυστροῦν παντοῦ σαν σκῆες και κρυφακοῦν πίσω απ' τις πόρτες για ν' άρπάξουν μιά λέξι. Θέλουν να σηκώσουν τὸν πέπλο τοῦ μυστηρίου και να ρίξουν ένα βλέμμα στον κόσμο της πραγματικότητας.

Κ' ἐν τῷ μεταξύ νοιώθουν μιά άκατανίκητη συμπάθεια, πού μεγαλώνει ὁλοένα, πρὸς τη Δεσποινίδα.

Χωρίς να συνειδηθοῦν, χωρίς να πῶν λέξι μεταξύ τους, κάνουν δτι μποροῦν για να δώσουν λίγη χαρά σ' αὐτήν πού εἶνε πῶ θλιμμένη.

Γράφουν τὰ θέματά τους με φροντίδα και τάξι, σθη-
θοῦν η μιά την άλλη, αποφεύγουν να κάνουν θόρυβο, δεν της δίνουν άφορμές για παρατηρήσεις, και προσπα-
θοῦν να προλαβαίνουν κάθε επιθυμία της.

Μά η γκουβερνάντα δεν τὰ προσέχει ὅλ' αὐτὰ κι' αὐτὸ τις κάνει να ὑποφέρουν πολὺ.

"Εχει γίνει κι' αὐτὴ έντελως διαφορετικὴ τὸν τελευταῖο καιρό. Καμιά φορά, όταν κανένας απ' τὰ κορίτσια της μιλά, τινάζεται άπότομα σαν να την έμψυχον ξαφνικά από ὕπνο. Και τότε τὸ θέλημα της φαίνεται σαν να ξαναγυρίζη από κάποιο μακρινὸ ὄριζοντα και σαν να ζητάη κάτι.

Συχνά πάλι, μένει δρες δλόκληρες καθισμένη κυττάζοντας μπροστά της με ύφος ονειροπόλο.

Τότε η Μαργαρίτα κ' η Βιολέττα περπατούν γλυστρώντας στις μύτες των παπουτσιών τους για να μην ανησυχήσουν. Έχουν τη στιγμή εκείνη ένα μυστηριώδες κι' άοριστο προαίσθημα και φαντάζονται ότι σκέφτεται το παιδί της, το παιδί της που, κατά τη γνώμη τους, βρίσκεται κάπου μακριά.

Και μέσ' στα βάθη της ψυχής τους, όπου έχει ξυπνήσει πεινά ή γυναιξία, αγαπούν ολοένα και πιο πολύ τη Δεσποινίδα που έχει γίνει τώρα τόσο γλυκιά και τόσο καλή...

Προσέχουν το κάθε τί επάνω της, όλες της τις κινήσεις.

Τό περπάτημά της, που ήταν άλλοτε τόσο ζωηρό και πεταχτό, έχει γίνει τώρα πιο γαλήνιο. Η χειρονομίες της έχουν γίνει πιο άργες, ή δμιλία της πιο σιγανή...

Τα κορίτσια τα βλέπουν όλ' αυτά και τ' αποδίδουν σε μία μυστική θλίψη.

Δεν την είδαν ποτέ να κλαίει, μα πάντα σχεδόν τα μάτια της είνε κόκκινα... Τα μάγουλά της πάλι που έχουν τόσο τριανταφυλλένια άλλοτε, έχουν γίνει χλωμά σαν το κερί...

Η Μαργαρίτα κ' η Βιολέττα βλέπουν ότι η γκουβερνάντα προσπαθεί, με κάθε τρόπο, να τους κρύψει τον πόνο της και είν' απελπισμένες που δεν μπορούν να τη βοηθήσουν.

Θέλουν, αν όχι τίποτε άλλο, να της πουν δυο γλυκά λόγια, που ίσως να χύσουν κάποιο βάλαμο στην πληγή της καρδιάς της.

Ναι, ναι, πρέπει κάτι να της πουν...

Μια μέρα, λοιπόν, καθώς η γκουβερνάντα ήταν γυρισμένη προς το παράθυρο κ' είχε φέρει άργα το μαντήλι της στα μάτια, ή μικρή, ή Βιολέττα, παίρνει ξαφνα θάρρος.

Την πλησιάζει σιγά-σιγά, της πιάνει γλυκά το χέρι και της λέει με την πιο τρυφερή φωνή της :

— Δεσποινίς, φανόσατε τόσο λυπημένη όλον αυτό τον καιρό... Δεν πιστεύω να ήμαστε εμείς η αίτια ;...

Η γκουβερνάντα την κυττάζει μία στιγμή με συγκίνηση χωρίς να πη λέξει.

Επειτα γλυστράει το χέρι της απάνω στα σγουρά μαλλιά της Βιολέττας και, χαϊδεύοντάς τα, της απαντά :

— "Οχι, παιδί μου... "Οχι !... Δεν είσατε σεις η αίτια..."

Και τη φιλάει στοργικά στο μέτωπο.

* * *

"Ο "Οττο έχει φύγει πειά...

Μα τα κορίτσια καταλαβαίνουν πως δεν τελείωσε μ' αυτό τίποτε...

* Απεναντίας...

Τό μυστήριο τώρα τους φαίνεται πιο πυκνό, πιο σκοτεινό.

— Γιατί έφυγε ο "Οττο ; Γιατί τό έκανε αυτό μόλις ή Δεσποινίς το μίλησε για τό παιδί του ;

Αυτές τις έρωτήσεις κάνουν στον εαυτό τους όλη την ημέρα.

Και προαισθάνονται ότι ή θαρειά ατμόσφαιρα που δημιούργησαν τα γεγονότα των τελευταίων ημερών, θα ξεσπάση γρήγορα... Θα ξεσπάση ίσως μ' ένα γεγονός πιο σπουδαίο και πιο μεγάλο απ' όλα τάλλα...

Και με την άναμνη του γεγονότος αυτού, δεν βρίσκουν ούτε μία στιγμή ήσυχία...

* Όλα απάνω τους προδίδουν τη νευρική τους.

Τα μάτια τους που είχαν άλλοτε μία λάμψη γλυκιά κ' έλαφριά, φαίνονται πως γίνηκαν ξαφνα πιο άστραφτερά και πιο θαθεία...

Και όλ' αυτά τα κοινά αίσθήματα, όλες αυτές ή κοινές συγκινήσεις, έχουν κάνει την αμοιβαία αγάπη τους ακόμα πιο στενή.

Συχνά, μέσ' στην αγωνία τους που τους την προκαλεί ή άδυναμία τους, να εισχωρήσουν στο μυστήριο που τις περιστοιχίζει, άγκαλιάζονται ξαφνα με μανία, υποχωρώντας έτσι σε μία ανάγκη τρυφερότητας που ξεχειλίζει μέσα τους, ή ξεσπούν σε δάκρυα.

Χωρίς να τό καταλαβαίνουν και χωρίς αίτια φαινομενική, ή ζωή τους περνάει μία ξαφνική κρίση...

* * *

"Όλα τα κυτάνε, όλα τα παραμονεύουν ή δυο μι-

κρές.

Δεν παραμελούν τίποτε απ' όσα βρίσκονται στον κύκλο των θλεμμάτων ή των αυτιών τους.

Μια μέρα, ή Βιολέττα μπαίνοντας ξαφνικά μέσα στον χώρο, άρπαξε μερικά λόγια από μία κουβέντα μητέρας της και του πατέρα της.

Μια φράση μόνο, γιατί οι γονείς της, μόλις την είδικοσαν ξαφνικά τη συνομιλία τους.

Μα κάθε λέξη τις κάνει τώρα να κάνουν χίλιες θέσεις.

— Ναι, ναι, έλεγε ή μητέρα της, κ' έγώ τό πού αυτό. Και μου έκανε μεγάλη έντύπωση. Βέβαια !...

— Νά τη ρωτήσω... "Αν είν' αλήθεια, είνε τρομακτικό !"

— Νά τη ρωτήσης σήμερα κιόλας, απάντησε ή μητέρα της.

Η Βιολέττα στην αρχή νόμισε πως οι γονείς της λούσαν γι' αυτή την ίδια και, σχεδόν με τρόπο, έμείσως κοντά στην άδελφή της για να ζητήσει τις βουλές της και τη βοήθειά της.

Η Μαργαρίτα, ακούγοντάς την, ανησυχεί κ' έμεινε κοντά στην άδελφή της.

— Μά έκανες τίποτε ; λέει στην άδελφή της.

— "Οχι ! "Οχι ! Δεν έκανα τίποτε... Μά ποιός έμεινε ;"

Τό μεσημέρι όμως τα δυο κορίτσια προσέχουν τις γονείς τους κυττάζουν διαρκώς, με θλέμματα έρευνας κ' επίμονα, την γκουβερνάντα, ή οποία έχει φανειροπόλο και μόλις άγγίζει τό φαγητό της. Την τάζουν και κατόπιν τα θλέμματα τους διασπαρται.

Μια άνυπόφορη σιωπή πλανάται γύρω απ' τό τραπέζι... Κανένας δεν λείει ούτε λέξη...

Η ατμόσφαιρα είνε περισσότερο θαρειά από ή άλλη φορά. Η Μαργαρίτα κ' η Βιολέττα προσέχουν ότι ή μόρτα είνε έτοιμη να ξεσπάση. Και να θέλουν, τρέμουν... Φοβούνται μήπως ο κεραυνός πηση κανένα...

Τέλος σηκώνονται απ' τό τραπέζι...

"Ξαφνα, τη στιγμή εκείνη, ή μητέρα τους γυρνάει προς την γκουβερνάντα και της λέει :

— Σας παρακαλώ, Δεσποινίς, νάρητε στην κουζίνα. Θέλω να σας μιλήσω.

Η γκουβερνάντα χαμηλώνει άργα τό κεφάλι της και πη λέξει.

Τα κορίτσια τρέμουν άσυγκράτητα.

— "Έφτασε πειά ή στιγμή !..." συλλογίζονται.

Και περιμένουν άνυπόμονα, άσυγκράτητα...

Σε λίγο ή γκουβερνάντα διευθύνεται προς την μαρη της μητέρας τους. Την βλέπουν να μπαίνει ενόψ ή πόρτα κλείνει πάλι... Τότε όρμουν και κείν πίσω της.

Τό να κολλάνε στις πόρτες, να ψάχνουνε στις γωνίες να κρυφακούνε, να κατασκοπεύουν, όλ' αυτά έχουν για τις δυο μικρές πράγματα έντελώς φυσικά.

Δεν βλέπουν πειά ούτε πόσο άσχημα, ούτε πόσο κίνδυνα είνε.

Δεν έχουν πειά παρά μία σκέψη : να έξιγνισαν τα μυστικά που κρύβονται από τα μάτια τους.

Κόλλημένες λοιπόν, πίσω από την κλειστή πόρτα, άφογκράζονται.

Μα δεν ακούνε, παρά ένα έλαφρό μουρμούρισμα, γιατί μέσα κουβεντιάζουν με σιγανή φωνή.

"Ένα νευρικό τρεμούλιασμα συγκλονίζει όλο τό μί τους. Φοβούνται μήπως δεν μάθουν τίποτε, μήπως μυστικό τους ξεφύγη...

Μα, ξαφνα μέσα στην κάμαρη, μία φωνή γίνεται καθαρή και άρχίζει να ξεχωρίζει...

Είνε ή φωνή της μητέρας τους.

Με τόνο άυστηρό, θυμωμένο, λέει στην γκουβερνάντα :

— "Έτσι λοιπόν, Δεσποινίς ; Νομίσατε πως ο κόσμος είνε τυφλός και πως δεν θα πρόσεχε ένα πράγμα ; Καταλαβαίνω τώρα πως έκτελούσατε πηθικόντα σας με τέτοιες σκέψεις και με τέτοια ήρωα !"

Κ' έγώ, έμπιστεύθηκα σε σας την άνατροφή του παιδιού μου, των κοριτσιών μου ! που μόνο ο Θεός τόσος θα την έχετε παραμελήσει... Είνε τρομερό !"

Η γκουβερνάντα φαίνεται σά ν' απαντά κ' έμεινε πολύ σιγανά και τα δυο κορίτσια δεν μιλάνε τίποτε.

Μα ακούνε πάλι σε λίγο, τη φωνή της μητέρας που ξαναλέει με τον ίδιο άυστηρό τόνο :

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες !... "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους... Η αλήθεια όμως είνε ότι παραδίδονται στον πρώτο τυχόντα χωρίς να σκέφτονται τίποτε !... "Α ! έχουν έμπιστοσύνη στον καλό Θεό, που δεν θα τις έγκαταλείψη κατόπιν..."

— Μά ξεχνούν πως ο Θεός δεν είνε μόνο καλός, αλλά και τιμωρός !

Σταματάει λίγο κ' έπειτα συνεχίζει πιο θυμωμένα :

— Και μία τέτοια γυναίκα έρχεται σ' ένα τίμιο σπίτι και γίνεται παιδαγωγός, άναλαβάνει να διαπλάση μία κορίτσια... Μά αυτό είν' άδιαντροπία !... Τί λέω ; Είν' έγκληματικό ! Δεν φαντάζομαι να πιστεύετε ότι θα σας κρατήσω ακόμα στο σπίτι μου σ' αυτή την κατάσταση !...

"Έξω τα κορίτσια τεντώνουν τ' αυτιά τους... Μία άνατριχίλα περνάει τό κορμί τους...

Δεν τα καταλαβαίνουν θεοαία όλ' αυτά, μά είνε τρομερό γι' αυτά ν' ακούνε την τόσο θυμωμένη φωνή της μητέρας τους και, σαν απάντησι τώρα τους πνιγμένους λυγμούς της γκουβερνάντας.

Δάκρυα κυλούν από τα μάτια της δυστυχισμένης, μα αυτό, φαίνεται, κάνει τη μητέρα τους να θυμώσει ακόμα πιο πολύ.

— Αυτό μόνο ξέρετε να κάνετε τώρα : να κλαίτε !... της λέει. Μα τα δάκρυά σας δεν με συγκινούν καθόλου. Δεν αισθάνομαι καμμία συμπόνια για τις γυναίκες του είδους σας, ούτε μ' ενδιαφέρει καθόλου τό τί θ' απογίνετε... Σεις ξέρετε πολύ καλά σε ποιόν πρέπει ν' απευθυνθήτε τώρα... Πηγαίνετε να τον ρηήτε... Αυτό που ξέρω μόνο, είνε ότι δεν μπορώ ν' άνεχθώ ούτε μία μέρα περισσότερο μέσα στο σπίτι μου την παρουσία ενός ανθρώπου που παραμέλησε τόσο αδιάντροπα τό καθήκον του.

Σαν απάντησι στα λόγια αυτά, ακούγεται ένας λυγμός απελπισμένος, άγριος, λυγμός ανθρώπου που πεθαίνει σχεδόν, που συνταράζει έξω τα κορίτσια σαν τό δυνατό ρίγος που έρχεται ύστερα από μεγάλο πυρετό.

Ποτέ δεν έχουν ακούει άνθρωπο να κλαίει έτσι.

Και μέσα στο σκοτάδι...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

— Δικαιολογίες ! Δικαιολογίες ! "Όλες ή έλαφρές νέες του είδους σας έχουν τις δικαιολογίες τους !...

δι του υποσυνειδήτου τους, διαισθάνονται ότι ένας άνθρωπος που κλαίει έτσι δεν μπορεί να έχει άδικο, δεν μπορεί να έχει κάνει κακό !...

Τώρα, ή μητέρα τους σωπαίνει και περιμένει... Μά ή Δεσποινίς δεν θγάζει ούτε λέξη από τό στόμα της. Τ' άναφιλήτά της ώστόσο εξακολουθούν πιο σιγανά, πιο πνιγμένα...

Τέλος, έπειτα από μερικές στιγμές, ή κυρία της της λέει σκληρά :

— Αυτά ήθελα να σας πώ. "Ετοιμάστε σήμερα κιόλας τα πράγματά σας. Αύριο τό πρωί έλάτε να σας πληρώσω. Αύριο τό μεσημέρι δεν θέλω να είνε πειά εδώ. Πιστεύω πως έξηγήθηκα καθαρά. Χαίρετε !

Η Μαργαρίτα κ' η Βιολέττα αφήνουν την πόρτα άναπηδώντας και τρέχουν στην κάμαρή τους.

Εκεί στέκονται επί άρκετη ώρα όρθιες, άκίνητες, άμιλητες και κυττάζοντας μέσα στα μάτια.

Τί συνέβη λοιπόν ;

"Επεσε ο κεραυνός !...

Ναι, όλ' αυτά τους έχουν κάνει την ίδια έντύπωση που θα τους έκανε ο κεραυνός πέφτοντας μπροστά στα πόδια τους...

Μένουν ακόμα στην ίδια θέσι χλωμές κι' άνατριχιάζοντας.

Για πρώτη φορά υποψιάζονται κάτι από την πραγματικότητα.

Και για πρώτη φορά επίσης, τολμούν να αισθανθούν έναντιόν της μητέρας άγανάκτησι και μνησικακία.

— Δεν έκανε καθόλου καλά ή μαμά που της μίλησε έτσι, λέει ή μεγαλύτερη με τα χείλη σφιγμένα.

Τρομαγμένη από τό τόσο τυληρή λόγια της άδελφής της, ή μικρότερη ψιθυρίζει διστακτικά :

— Μά δεν ξέρουμε τί ακριβώς έκανε ή Δεσποινίς.

— "Ασφαλώς δεν έκανε τίποτε κακό. Η Δεσποινίς δεν μπορεί να έχει κάνει κανένα κακό. Η μαμά δεν την ξέρει καλά.

— Και πως έκλαιγε !... λέει ή Βιολέττα. Μ'έκανε να φοβηθώ...

— Ναι, ήταν τρομερό !... Και πως φώναζε ή μαμά έναντιόν της !... "Ω ! ήταν άσχημο, σου λέω, ήταν πολύ άσχημο αυτό που έκανε ή μαμά... Δεν τό περίμενα ποτέ να της φερθή έτσι..."

Και ή Μαργαρίτα χτυπάει τό πόδι με πείσμα...

Τα μάτια της είνε θολωμένα από δάκρυα, όπως και της άδελφής της.

"Ξαφνα ή πόρτα άνοίγει και μπαίνει μέσα ή γκουβερνάντα. Είνε χλωμή, πολύ χλωμή και έχει ύφος τρομερά κουρασμένο.

Η δυο μικρές την κυττάζουν άκίνητες. Φτάνει τό παραμικρό για να ριχτούν στην άγκαλιά της και να ξεσπάσουν σε λυγμούς.

— Παιδιά μου, τους λέει με φωνή άργή, έχω κάποια δουλειά σήμερα τό άπόγευμα... Θα μείνετε μόνες. Διαβάστε κ' έπειτα παίξτε φρόνιμα. Μπορώ να θασιστώ σε σας, δεν είν' έτσι, παιδιά μου ;... Θα ξαναρθώ τό θράδυ για να δω αν όλα πηγαίνουν καλά...

Στέκεται μία στιγμή σαν να θέλε να προσθέσει κάτι ακόμα.

Μά δεν λέει τίποτε και ξαναφύγει χωρίς να προσέξη τη συγκίνηση των δυο κοριτσιών.

— Είδες ; φωνάζει ή Μαργαρίτα στην άδελφή της, μόλις ή πόρτα κλείνει πίσω από τη γκουβερνάντα. Τα μάτια της ήταν φουσκωμένα από τό πολύ κλάψιμο. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί ή μαμά συμπεριφέρθηκε έτσι μαζί της. Φταχ ή Δεσποινίς !

— Φταχ ή Δεσποινίς, ξαναλέει και ή Βιολέττα.

Και ή δυο αυτές λέξεις άνηχούν πάλι μέσα στην κάμαρη γεμάτες συμπόνια κι' άπελπισία.

Η δυο μικρές δεν έχουν όρεξη να κάνουν τίποτε και μένουν εκεί γεμάτες σκέψεις και συγκίνηση.

"Ξαφνα μπαίνει μέσα ή μητέρα τους και τους λέει :

— Θέλετε νάρητε μαζί μου να κάνουμε έναν περίπατο με αμάξι... Θα πάμε στο Πράτερ. Μά τα παιδιά δεν δέχονται...

— "Οχι, λένε, έχουμε να διαβάσουμε.

«Η μητέρα τους τις τρομάζει τότε... Κ' έπειτα είνε έξω φρενών μαζί της που δέν τους είνε τίποτε για τὸ δῶξίμο της Δεσποινίδος. Προτιμούνε λοιπόν νά μείνουν μόνες.

«Η μητέρα τους φεύγει χωρίς νά ἐπιμείνῃ περισσότερο.

Τώρα, ἡ Μαργαρίτα κ' ἡ Βιολέττα, σάν δυὸ χελιδόνια μέσα σ' ἕνα στενὸ κλουδί, πηγαίνουν κ' ἔρχονται πνιγμένες μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ψευτιάς καὶ τῆς ὑποκρισίας.

«Αναρρωτιῶνται μήπως θά ἔπρεπε νά πᾶνε νά θροῦν τὴν γκουβερνάντα τους στὴν κάμαρή της καὶ νά τὴ ρωτήσουν, νά μιλήσουν μαζί της γιὰ ὅλα τὰ πράγματα ποὺ συνέβησαν τὶς τελευταῖες μέρες, νά τῆς ποῦνε ὅτι δέν πρέπει νά φύγῃ, καὶ ὅτι ἡ μαμά της ἔχει ἀδικο...

Μὰ φοβοῦνται μήπως τὴ λυπήσουν, μήπως τὴ θιξουν... Ἐξ ἄλλου ντρέπονται : ὅλα ὅσα ξέρουν τὰ ἔμαθαν κρυφακούοντας στὶς πόρτες.

Πρέπει λοιπόν νά προσποιούνται πὼς εἶνε ἀκόμα ζῶα, ζῶα ὅπως ἦσαν πρὸ δυὸ-τριῶν ἐβδομάδων.

Μένουν ἔτσι μόνες, ἕνα μακρὸ καὶ ἀτελείωτο ἀπόγευμα, σπάζοντας τὸ κεφάλι τους μὲ διάφορες ἐνοχλητικὲς σκέψεις καὶ κλαίγοντας, καὶ διαρκῶς ἀντηχούν σ' αὐτὰ τους οἱ ἴδιοι τρομακτικοὶ ἦχοι : ἡ γεμάτος θυμὸ κ' ἄδυσώπητες φωνὲς τῆς μητέρας τους, κ' ὁ ἀπελπισμένος λυγμὸς τῆς γκουβερνάντας.

Τὸ θρόδου, ἡ Δεσποινὶς πηγαίνει μιὰ στιγμή στὴν κάμαρά τους.

Τὶς κυττάζει μιὰ στιγμή λυπημένη.

— Καληνύχτα!... τοὺς ψιθυρίζει μὲ φωνὴ πολὺ ἀργή... Καὶ μὲ θῆμα, πολὺ ἀργὸ ἐπίσης, διευθύνεται πρὸς τὴν πόρτα.

«Η δυὸ μικροῦλες τρέμουν, βλέποντάς τὴν νά φεύγῃ... Θὰ ἤθελαν νά τοὺς ἔλεγε ἀκόμα κάτι... μιὰ-δυὸ λέξεις ἀκόμα...

Μὰ νά ! ἡ γκουβερνάντα τους ποὺ ἔχει φτάσει πειὰ στὴν πόρτα, γυρίζει ἔξαφνα πίσω, σὰ νά ὑπακούῃ σὲ κάποια κρυφὴ ἐπιθυμία της.

Κάτι λάμπει μέσα στὰ ὑγρά καὶ θολὰ μάτια της. Σκύβει, παίρνει στὴν ἀγκαλιά της τὶς δυὸ μικροῦλες ποὺ ἀρχίζουν νά δολοῦζουν ἀσυγκράτητα, καὶ τοὺς δίνει ἕνα, δυὸ, τρία φιλήματα...

Ἐξαφνα σηκώνεται ἀπότομα καὶ φεύγει βιαστικά, πολὺ βιαστικά...

«Η πόρτα κλείνει πάλι πίσω της, ἐνῶ ἡ μικρὲς μένουν ἐκεῖ ὀρθιες, πλημμυρισμένες στὰ δάκρυα...

Αἰσθάνονται πὼς τὰ φιλήματα τῆς γκουβερνάντας ἦταν ἕνας ἀποχαιρετισμὸς, ἕνα χαῖρε...

«Η συγκίνησι τους εἶνε τόσο ποὺ περνάει πολλὴ ὥρα χωρίς νά κατορθώνουν νά μιλήσουν.

Τέλος ἡ Μαργαρίτα λέει κλαίγοντας :

— Δέν θά τὴν ξαναἰδοῦμε πειὰ... Νά εἶσαι θέβαιη πὼς αὔριο, ὅταν θά ξαναγυρίσουμε ἀπ' τὸ σχολεῖο, δέν θά εἶνε πειὰ ἐδῶ...

— Ἰσως ἀργότερα, τῆς ἀπαντᾷ ἡ Βιολέττα θά ἔχῃ ἀφήσῃ ἡ μαμά νά πᾶμε νά τὴν ἐπισκεφθοῦμε... Τότε θέβαια θά μᾶς δεῖξῃ καὶ τὸ παιδί της.

— Ναί, εἶνε τόσο καλὴ !...

— Ἡ φτωχὴ Δεσποινὶς !... ψιθυρίζουν καὶ ἡ δυὸ...

Καὶ λένε τὰ δυὸ αὐτὰ λόγια, ὅχι πειὰ σάν λόγια συμπόνης γιὰ τὴν γκουβερνάντα τους, μὰ σάν ἕνα στεναγμὸ γιὰ τὴν ἴδια τους τὴν τύχη.

Σὲ λίγο ἡ μεγαλύτερη λέει :

— Μπορεῖς νά φανταστῇς πόσο ἀσχημὴ θά εἶνε τώρα γιὰ μᾶς ἡ ζωὴ χωρίς τὴ Δεσποινίδα;

— Δέν θά μπορέσω ποτέ, ἀπαντᾷ ἡ μικρὴ, ν' ἀνεχθῶ μιὰ ἄλλη...

— Οὔτε κ' ἐγώ...

— Καμιά δέν θά εἶνε τόσο καλὴ γιὰ μᾶς... Μᾶς ἀγαποῦσε τόσο... Καὶ τὴν ἀγαποῦσαμε καὶ μεῖς... Κι' ἔπειτα εἶνε καὶ κάτι ἄλλο ποὺ αἰσθάνομαι τώρα γιὰ τὴν Δεσποινίδα, κάτι ποὺ θά τὸ αἰσθάνοσαι κι' ἐσύ, μὰ ποὺ δέν μπορῶ νά πῶ τί ἀκριθῶς εἶνε...

Αὐτὸ τὸ ἄλλο εἶνε ὁ σεβασμὸς ποὺ αἰσθάνονται τὰ δυὸ μικρὰ κορίτσια, — μικρὲς γυναῖκες πειὰ ποὺ θά γίνουν κι' αὐτὲς μιὰ μέρα μητέρες — πρὸς τὴν γκουβερνάντα τους ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἔμαθαν πὼς ἔχει παιδί...

Τὸ σκέπτονται κ' ἡ δυὸ ἀδιάκοπα αὐτό, ὅχι πειὰ μὲ τὴν παιδικὴ περιέργεια ποὺ εἶχαν στὴν ἀρχή, μὰ μὲ τὴν πιὸ θεαθεῖα συγκίνησι καὶ μὲ τὴν πιὸ μεγάλῃ συμπόνια.

— Ἄκου, λέει ἔξαφνα ἡ Μαργαρίτα.

— Σ' ἀκούω...

— Ξέρεις, θά ἤθελα νά κάνωμε κάτι γιὰ τὴν Δεσποινίδα, κάτι ποὺ θά τὴν ἔκανε νά αἰσθανθῇ μιὰ τελεῖα χαρὰ στὸ σπίτι μας πρὶν νά φύγῃ.

— Σάν τί ;

— Νά, κάτι ποὺ θά τῆς ἔδειχνε ὅτι τὴν ἀγαποῦμε πὼς δέν εἴμαστε σάν τὴ μαμά... Εἶσαι σύμφωνη ;

— Εἶνε ἀνάγκη νά μὲ ρωτᾷς, ἀφοῦ ξέρεις πολὺ καλά ὅτι γιὰ τὴ Δεσποινίδα εἶμαι ἱκανὴ νά κάνω πάντα...

«Η Μαργαρίτα στέφεται μερικὲς στιγμὲς κι' ἐπὶ φωνάζει εὐχαριστημένη :

— Βρῆκα ! Βρῆκα ! Ξέρεις θέβαια πόσο ἡ Δεσποινὶς ἀγαπᾷ τὰ ἄσπρα τριαντάφυλλα... Ἀπ' ὅλα τὰ λουῖδια αὐτὰ τῆς ἀρέσουν περισσότερο... Λοιπόν, φηκα, αὔριο τὸ πρωτὶ, νωρίς, πρὶν πᾶμε στὸ σχολεῖο, ἀγοράσουμε ἕνα μπουκέτο ἄσπρα τριαντάφυλλα καὶ τῆς τὸ θάλομε στὴν κάμαρή της.

— Μὰ πότε θά τῆς τὸ στείλουμε ;

— Τὸ μεσημέρι, ὅταν θά γυρίσουμε.

— Ὡ ! λέει ἡ Βιολέττα. Τὸ μεσημέρι ἡ Δεσποινὶς ἔχῃ φύγῃ... Ξέρεις τί εἶνε τὸ καλλίτερο ;... Νά σκεθῶμε νωρίς καὶ νά πᾶμε νά πάρουμε τὰ τριαντάφυλλα χωρίς νά μᾶς διηκανεῖς...

— Ἐπειτα, θά γυρίσουμε καὶ πᾶμε νά τ' ἀφήσουμε στὴν κάμαρή της...

— Ναί, ἔχεις δίκιο, ἀπαντᾷ ἡ Μαργαρίτα, πρέπει νά κάνουμε. Νά σκεθῶμε πρωτῶ...

— Μὰ ποῦ θά θροῦμε λεπτὰ γιὰ ν' ἀγοράσουμε λουλούδια ; Ξέρεις αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τὰ ἄσπρα τριαντάφυλλα εἶνε πολὺ ἀκριθὰ...

Μιὰ ἔκφρασις στενοχωρίας ἀπλώνεται στὰ χαρακτηριστικά τους.

Τί νά κάνουν ;

Ποῦ νά θροῦν χρήματα ;...

Ἐξαφνα, μιὰ λάμπι περνάει ἀπ' τὰ μάτια τῆς Βιολέτας.

— Βρῆκα ! Βρῆκα !... φωνάζει. Ἐχομε τὸν παρὰ μας.

Τρέχουν ἀμέσως καὶ παίρνουν τὸν κουμπαρὸ καὶ δαγάζουν ὅλα, τὰ χρήματα ποὺ τόσο καιρὸ ἔβρισκαν κ' ἡ δυὸ μέσας...

Τώρα, ἔχουν ξαναγίνει πιὸ εὐθυμεις μὲ τὴ σκέψιν θά μπορέσουν νά δώσουν στὴν γκουβερνάντα τους τελευταῖα ἀπόδειξι τῆς ἀφοσιώσεώς των...

Πρωτῶ-πρωτῶ, τὴν ἄλλη μέρα, πετάγονται κ' ἡ δυὸ τὰ κρεββάτια τους... Ντύνονται γρήγορα-γρήγορα θγαίνουν ἔξω, χωρίς νά τις πάρῃ εἰδησι κανεῖς...

Σὲ λίγο ξαναγυρίζουν... Διευθύνονται πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς γκουβερνάντας τους, κρατώντας στὰ τρεμὰ χέρια τους τὰ λευκὰ ὡμορφα ρόδα, καὶ χτυποῦν κριτικά τὴν πόρτα...

Μὰ κανένας δέν τοὺς ἀπαντᾷ...

Νομίζουν πὼς ἡ γκουβερνάντα τους κοιμάται μπαίνουν μέσα περπατώντας ἀνάλαφρα.

Μὰ ἡ κάμαρη εἶνε ἀδειανὴ καὶ τὸ κρεββάτι, περπατημένο, δείχνει ὅτι δέν κοιμήθηκε κανεῖς σ' αὐτὴ νύχτα.

Ὅλα γύρω εἶνε σκορπισμένα, ἀνάστατα...

Ἐπάνω στὸ θαυθῶρωμο τραπεζομάνηλο, ξεμαρῶ ἀκουμπισμένες μερικὲς ἐπιστολές, κλειστὲς σὲ φάκελους.

«Η δυὸ μικροῦλες τρομάζουν...

Τὶ συνέβη λοιπόν ;

Ἐξαφνα, ἡ μεγαλύτερη λέει ἀποφασιστικά :

— Θά πάω νά θρῶ τὴ μαμά...

Καὶ ἄγρια, μὲ τὰ μάτια ἑλοσυρά, σκοτεινά, καὶ θρίσκει τὴ μητέρα της.

Στέκεται μπροστὰ τῆς ἀφοβα καὶ τὴ ρωτᾷ πρὸς τὴν κὰ :

— Ποῦ εἶνε ἡ γκουβερνάντα μας ;

«Η μητέρα της τὴν κυττάει μιὰ στιγμή ἔξαφνα κι' ἔπειτα τῆς ἀπαντᾷ :

— Θά εἶνε χωρίς ἄλλο στὴν κάμαρή της.

«Η κάμαρη εἶνε ἀδειανὴ καὶ τὸ κρεββάτι ἄδειον Δεσποινὶς ἔχει φύγῃ ἀπὸ χῆς τὸ θρόδου. Γιατὶ δέν μᾶς εἶπαν τίποτε ;...

«Η μητέρα δέν προσέχει καθόλου τὸν προκλήτὸν τὸν ἄγριο τὸνο τῆς κόρης της...

Ἐχε γίνῃ μὲ μιὰς κατὰχλωμ.

Τρέχει καὶ θρίσκει τὸ σύζυγό της, τοῦ λέγει λόγια, κι' ἐκεῖνος ὀρμάει στὸ δωμάτιο τῆς Δεσποινίδος...

Μὰ ἀργεῖ πολὺ νά ξαναγυρίσῃ.

«Η Μαργαρίτα ἐν τῷ μεταξύ κυττάει τὴν μητέρα της ποὺ φαίνεται πολὺ ταραγμένη, μὲ θλέμμα ἐπίμονο καὶ γεμάτο ὀργή, ποὺ τὰ μάτια ἐκείνης δέν τολμοῦν νά τὸ ἀντίσουν.

Τέλος, ὁ πατέρας ξαναγυρίζει...

Τὸ πρόσωπό του εἶνε πελιδνὸ καὶ κρατᾷ μιὰ ἐπιστολὴ μέσα στὰ χέρια του ποὺ τρέμουν.

Παίρνει τὴν σύζυγό του μέσ' στὸ σαλόνι κι' ἐκεῖ τῆς μιλάει μὲ σιγανὴ φωνή...

«Η μικροῦλες στέκονται ἔξω καὶ γιὰ πρώτη φορὰ δέν τολμοῦν νά κρυφακούσουν.

Φοβοῦνται τὴν ὀργὴ τοῦ πατέρα τους ποὺ δέν τὸν ἔχουν ξαναἰδῇ ποτέ ὅτι ὅπως εἶνε τώρα...

Σὲ λίγο ἡ μητέρα τους θγαίνει ἀπ' τὸ σαλόνι... Ἐχε τὰ μάτια της δακρυσμένα καὶ κυττάει γύρω της μὲ ὕφος τρομαγμένο.

«Η μικροῦλες προχωροῦν γιὰ νά τὴ συναντήσουν, χωρίς νά ξέρουν τί κάνουν, σάν σπρωγμένες ἀπὸ τὴν ἀγωνία ποὺ νοιώθουν μέσα τους...

Θέλουν νά τὴν ρωτήσουν, μὰ αὐτὴ τοὺς λέει σκληρά :

— Πηγαίνετε στὸ σχολεῖο σας τώρα ! Ἡ ὥρα εἶνε πειὰ περασμένη...

Ἐτσι ἡ μικροῦλες ὑποχρεώνονται νά φύγουν...

Στὸ σχολεῖο, μένουν τέσσερες πέντε ὄρες καρφωμένες στὸ θρανίο τους, σάν νά ζοῦν σ' ἕνα ὄνειρο καὶ δέν ἀκοῦνε οὔτε λέξι ἀπ' ὅσα λέγονται γύρω τους...

Μόλις σχολάζουν ξαναγυρίζουν γρήγορα, τρέχοντας σχεδόν, στὸ σπίτι τους...

Δέν ἐλέπουν τὴ στιγμή ποὺ θά φτάσουν γιὰ νά μάθουν νεώτερα.

Μὰ ἐκεῖ, ὅλα εἶνε ὅπως πάντα...

Ὡστόσο ὅλοι φαίνονται σάν νά ἔχουν μιὰ τρομερὴ σκέψιν στὸ μυαλό τους...

Κανένας δέν μιλάει, μὰ ὅλοι, ἀκόμα κ' οἱ ὑπέρητες, ἔχουν θλέμματα τόσο περίεργα.

«Η μητέρα τους, βλέποντάς τες νά μπαίνουν μέσα, πηγαίνει πρὸς αὐτές...

Φαίνεται προετοιμασμένη νά πῇ κάτι...

— Παιδιά μου, τοὺς λέει, ἡ Δεσποινὶς Λεωνώρα, ἡ γκουβερνάντα σας δέν θά ξαναγυρίσῃ πειὰ.

Εἶνε...

Μὰ δέν τολμάει ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι τῆς.

Τὰ μάτια τῶν κοριτσιῶν εἶνε τόσο λαμπερά, τόσο διαπεραστικά ἀντιζοῦν τὰ δικά της τόσο ἄγρια, ὥστε δέν τολμάει νά τοὺς πῇ ἕνα ψέμα.

Πρὶν ἄλλοῦ κάνει μερικὰ θήματα καὶ πᾶει καὶ κλείνεται στὴν κάμαρή της.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὁ Ὀττο παρουσιάζεται ἔξαφνα στὸ σπίτι.

Τὸν φωνάζει γιὰτὶ ἡ Δεσποινὶς Λεωνώρα ἔχει ἀφήσει μιὰ ἐπιστολὴ στὸ νομά του.

Κι' αὐτὸς εἶνε πολὺ χλωμός.

Κυττάει γύρω του μὲ ὕφος χαμένο...

Κανένας δέν τοῦ λέει λέξι...

Ὅλοι ἀπομακρύνονται ἀπ' αὐτόν...

Μονάχα ὁ πατέρας τὸν πλησιάζει μιὰ στιγμή καὶ τοῦ λέει μὲ τόνο θαρρὺ, γεμάτο αὐστηρότητα :

— Ντροπὴ σου !... Ἡ φτωχὴ κοπέλλα αὐτοκτόνησε ἕξ αἰτίας σου... Πρὸ μιᾶς ὥρας μᾶς εἰδοποίησαν ἀπ' τὴν ἀστυνομία ὅτι ἀνέσυραν τὸ πτώμα της ἀπὸ τὸ ποτάμι...

Αὐτοκτόνησε...

«Η λέξι αὐτὴ δέν ἔκανε καὶ τόσο ἐντύπωσι στὰ κορίτσια... Τὴν εἶχαν μαντέψει πρὶν ἀκόμα τὴν ἀκούσουν...

Μαζεύονται κ' ἡ δυὸ σὲ μιὰ γωνιά καὶ σφίγγονται ἡ μιὰ στὴν ἄλλη...

Τρέμουν σάν νά θρίσκονται μέσα σὲ παγωμένο νερό...

Ὁ Ὀττο τίς ἐλέπει ἐκεῖ καὶ τίς πλησιάζει γιὰ νά τις

χαϊρετήσῃ...

Καὶ ἡ Μαργαρίτα ἀνατριχιάζοντας ἀπὸ ἀηδία, τοῦ φωνάζει :

— Μὴ μ' ἀγγίζεις !

«Η Βιολέττα, χωρίς νά τοῦ πῇ τίποτε, τὸν φτύνει κατὰμουτρα.

Κατακόκκινος καὶ ντροπιασμένος, ὁ Ὀττο κάνει μερικὰ θήματα παραπαίοντας.

Ἐπειτα, βλέποντας μιὰ ἀνοιχτὴ πόρτα μπροστὰ του, σπεύδει νά ἐξαφανιστῇ ἀπ' αὐτὴ.

Κανένας πειὰ δέν μιλάει στὶς μικρές.

Ὁύτε κ' ἡ ἴδιος ἀλλάζουν λέξι μεταξύ τους.

Χλωμές καὶ ταραγμένες, ἐκμηδενισμένες, περιφέρονται μέσα στὸ σπίτι σάν ἀγρίμια μέσα σὲ σιδερένιο κλουδί.

Κάθε φορὰ ποὺ κυττάζουν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, βλέπουν πὼς ἔχουν τὰ μάτια φουσκωμένα ἀπὸ δάκρυα, μὰ δέν προφέρουν οὔτε συλλαβὴ...

Τώρα τὰ ξέρουν ὅλα...

Ξέρουν πὼς τοὺς εἶπαν ψέματα, πὼς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μπορεῖ νά εἶνε κακοὶ καὶ ἀνάνδροι.

Δέν ἀγαποῦνε πειὰ τοὺς γονεῖς τους, δέν πιστεύουν πειὰ σ' αὐτούς. Ξέρουνε ὅτι δέν μποροῦνε νά ἔχουν πειὰ ἐμπιστοσύνη σὲ κανέναν κι' ὅτι ὅλο τὸ τρομερὸ φορτίο τῆς ζωῆς θά θαραῖνῃ στὸ ἐξῆς στοὺς ὡμούς τους.

Τοὺς φαίνεται σάν νά γκρεμίστηκαν σὲ μιὰν ἄβυσσο ἀπὸ τὴν εὐτυχισμένη γαλήνη τῆς παιδικῆς τους ἡλικίας.

Αἰσθάνονται πὼς εἶναι μόνες, δολομόναχες...

Μέσας σ' ἕνα ἀπόγευμα, ἔχουν γεράσει κατὰ πολλὰ χρόνια...

Καὶ τὸ θρόδου, ὅταν ξαναθρίσκονται μέσα στὴν κάμαρή τους, ἐμπνέει μέσα τους ὁ τρόμος, ὁ τρόμος τῆς μοναξιάς, ὁ τρόμος τῶν νεκρῶν, ἕνας μυστηριώδης τρόμος τῶν ἀόριστων πραγμάτων.

Μέσας στὴν γενικὴ ἀναστάτῳσι τοῦ σπιτιοῦ, ἔχασαν ν' ἀνάμουν φωτιά στὴν κάμαρή τους. Ἀνατριχιάζοντας, γλιστροῦν κ' ἡ δυὸ στὸ ἴδιο κρεββάτι, σφιχταγκαλιάζονται μὲ τὰ ἰσχνὰ παιδικὰ χερὰ καὶ σφίγγονται ἡ μιὰ στὴν ἄλλη, σάν νά ζητοῦν προστασία ἐναντίον τοῦ φόβου.

Δέν τολμᾶνε ἀκόμα νά μιλήσουν.

Μὰ, ἔξαφνα, ἡ μεγαλύτερη ξεσπάει σ' ἀνασφύλλητὰ κι' ἀμέσως κ' ἡ μικρὴ ἀρχίζει νά δολοῦξῃ κι' αὐτὴ ἄγρια...

Σφιχταγκαλιασμένες, μουσκεῖουν ἡ μιὰ τὸ πρόσωπο τῆς ἄλλης μὲ δάκρυα φλογερά κ' ἡ καρδιὲς τους χτυποῦν δυνατὰ ἐνωμένες κ' οἱ δυὸ...

Ὁ πόνος τῶν δύο παιδιῶν ἔχει γίνῃ κοινός, ἕνας, ὅπως καὶ τὰ κορμιά τους, ἔχουν γίνῃ ἕνα σῶμα ποὺ θρηνάει σπαραχτικά στὸ σκοτάδι.

Δέν κλαῖνε πειὰ τὴν πνιγμένη γκουβερνάντα τους, οὔτε τοὺς γονεῖς των ποὺ ἔχουνε πειὰ χάθῃ γι' αὐτές.

Μιὰ ἔαφνικὴ φρίκη τίς κάνει τώρα νά κλαῖνε, ὁ φόβος τῶν ἐκπλήξεων ποὺ θά παρουσιάσῃ στὸ ἐξῆς σ' αὐτές αὐτὸς ὁ ἀγνωστὸς κόσμος, μέσας ἀπὸν ὁποῖον ἔβρισαν πημερὰ μιὰ πρώτη ματὰ γεμάτη τρόμο...

Φοβοῦνται τὴν ζωὴ μέσα στὴν ὁποία μπαίνουν τώρα, τὴν ζωὴ ποὺ τοὺς παρουσιάζεται σκοτεινὴ καὶ ἀπειλητικὴ, τὴν ἕνα ἄγριο θάσος ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένες νά τὸ διασχίσουν μέσα στὴν νύχτα...

«Η συγκινημένη ἀγωνία ποὺ αἰσθάνονται, γνεται ὁλοένα καὶ πιὸ ἀόριστη, ἀρχίζει πειὰ νά μοιάζῃ μὲ δειρό, ἐνῶ συγχρόνως οἱ λυγμοὶ τους γίνονται πιὸ ἀδύνατοι.

«Η δυὸ ἀνάσσεις τους μπερδεύονται τώρα ὅπως πρὸ δλίγου ἀποκοιμίδουσαν τὰ δάκρυά τους.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η ΣΕΛΙΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

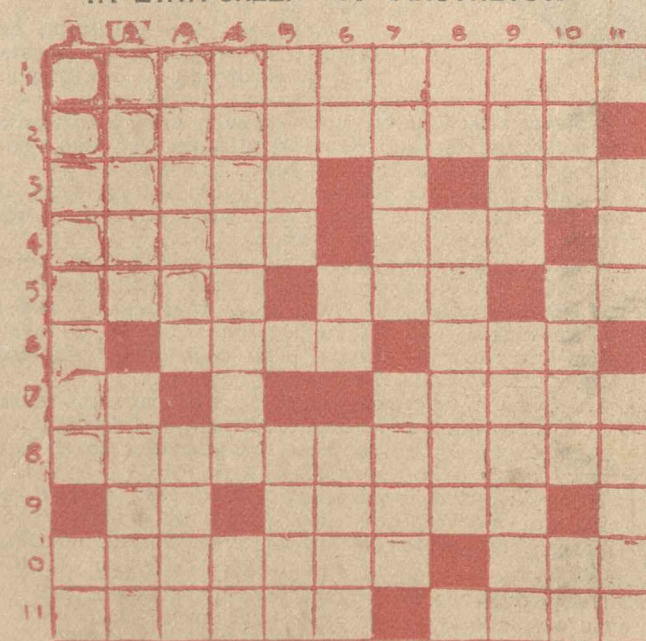
ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΣΑΣ

Κόψτε προσεκτικά με το φαλλίδι (ή αντιγράψτε τα, αν δεν θέλετε να καταστρέψετε το φύλλο) τα διάφορα μαύρα κομμάτια που βλέπετε παρακάτω και συναμολογήστε τα κατόπιν ούτως ώστε να

σχηματίσει ανάμεσα σ' αυτά, στο λευκό που θα παρουσιαστεί, ένα ζώο της έρημου.

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

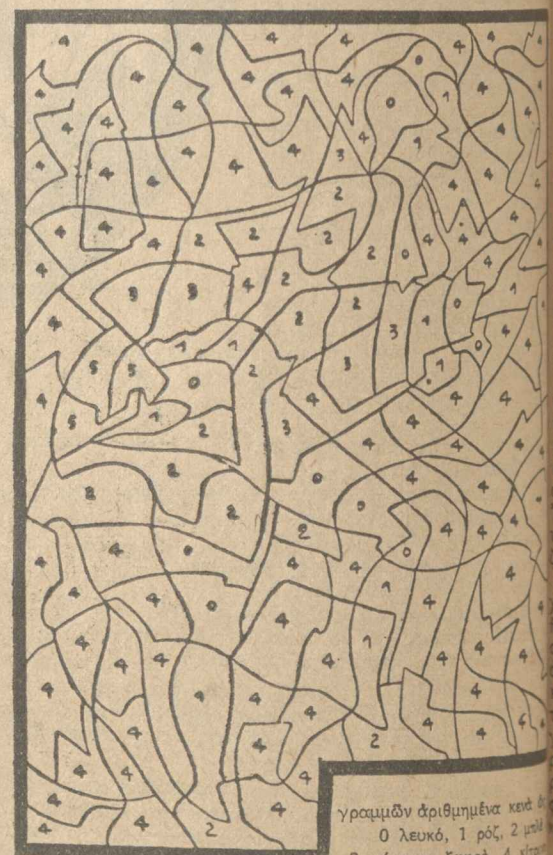
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Αίματηρά περίοδος της Ιστορίας της Γαλλίας.

[Σταυρόλεξα, έγχρωμες μαγικές εικόνες, αναγραμματισμοί κτλ. κτλ.]

- 2) Τις φορούν οι υπηρέτες των αρχοντοσπιτιών.
 - 3) Περίφημο θέατρο. Σήμα συνεταιρισμού.
 - 4) Λαός της Ασίας. Τρία συνεχή γράμματα από τη λέξη.
 - 5) Ωραίο πουλί. "Ετσι κάνει ή... καρδιά και τό... ρολόι."
 - 6) Η λέξη «Σίνα» αναγραμματισμένη. Πρόθεσις.
 - 7) Διφθγγος. Ωρισμένος αριθμός μονάδων.
 - 8) Περίφημος "Αγγλος πολιτικός του περασμένου αιώνα.
 - 9) Νότα. Πεσμένος κάτω (κλητ.).
 - 10) Κομψά γυναικεία υποδήματα. Λέξεις από περίφημο σπορτικό που το έλεγαν ή μητέρες στα στρατεύματα παιδιών.
 - 11) Προφήτης. Πόλις της Γερμανίας.
- ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) "Εθνικός ευεργέτης. Πλανήτης.
- 2) Ζαρωμένα. Διαφανές.
 - 3) Μέτρον θάρους (γεν. πληθ.) Κατακαίει τα πάντα.
 - 4) "Αγριοι σκύλλοι. "Αρθρον (πληθ.).
 - 5) "Αναφορική αντίωνυμία (πληθ.). "Ωραίο καρπολ.
 - 6) Δυο γράμματα απ' τη λέξη «άκτις». "Αρθρον (πληθ.) ζουν στο θέατρο.
 - 7) Ολιγοπνευμονώδεις. Ψητά.
 - 8) Νότα αναγραμματισμένη. "Αγαθοί και ήμεροι.
 - 9) Πηγαίνει με το φλυτζάνι. Προστακτική που την διαφέρει το τριανό ή σε δημόσια γραφεία με το απαγορευτικό από το τριανό.
 - 10) Τρία βμοια φωνήεντα. "Αγγλος πολιτικός. "Υποθετικό.
 - 11) Πρόθεσις. Χρονικόν επίρρημα της δημοτικής.

ΕΥΚΟΛΗ ΣΩΓΡΑΦΙΚΗ

Πάρτε το κουτί με τις μπογιές σας και χρωματίστε τα παρακάτω

γραμμών αριθμημένα κατά 1
0 λευκό, 1 ρόζ, 2 μαύρο
3 κόκκινο ζοηρό, 4 κίτρινο

5 μαύρο.

"Ετσι, χωρίς πολλές δυσκολίες θα σχηματίσετε μια όμορφη χρωμή εικόνα.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η σελίδα της Φαναίνας

Η ΜΟΔΑ

"Αλλοτε πολύ λίγες ήταν εκείνες που ενδιαφέρονταν για τα χειμωνιάτικα σπόρ και κατασκεύαζαν ειδικά κοστούμια για τις έκδρομές τους ή για τις δρεϊβασίες τους. Σήμερα η αγάπη του υπαίθρου έχει επεκταθεί και στο χειμώνα και οι νέοι και η νέες τις ημέρες που έχουν ελεύθερες, αντί να κλείνονται στα κέντρα και στους κινηματογράφους, ανεβαίνουν στα βουνά ή πηγαίνουν στις έξοχες και αναπνέουν καθαρόν αέρα.

"Εννοείται πως στις χειμωνιάτικες αυτές έκδρομες δεν μπορεί κανείς να θγωνη ντυμένος με το καθημερινό του παλτό ούτε με τα σκαρπινάκια της πόλεως, έστω κι' αν είναι με χαμηλό τακούνι. Πέτσινο ή φελλό. Ούτε πάλι, επειδή πρέπει κανείς ν' αντιμετωπίσει το κρύο είναι σωστό να γίνεται σωστή κρεμμυδόφλουδα, θάζοντας επάνω του όλα τα μάλλινα που βρίσκονται στο σπίτι.

"Η κατάλληλη ένδυμασία για το χειμωνιάτικο υπαίθρο πρέπει να είναι από ύφασμα πολύ ζεστό, αλλά λεπτό, κρουστό και μαλακό, ώστε να έχει κανείς κάθε εύκολια στις κινήσεις του.

Για τις δρεϊβασίες το μακρύ παντελόνι είναι ασφαλώς το πιο ζεστό και το πιο πρακτικό. "Οσες δεν θέλουν να ντυθούν έτσι ή βρίσκουν πως το παντελόνι δεν τις κολακεύει, μπορούν να φορέσουν μιά φούστα κλός και από κάτω χοντρές μάλλινες κάλτσες και μιά κυλόττα από λεπτό μάλλινο ύφασμα ή από τρικό.

Για τις φούστες και τα παντελόνια είναι πάντα προτιμότερα τα σκούρα χρώματα, μπλε μαρίν, πράσινο, μαύρον, μαύρο ή και τα ανακατεμένα, πράσινο και γκρι, μαύρον και κόκκινο κτλ. Για τις θέστες πάλι συνηθίζονται τα ζοηρά και χτυπητά χρώματα που να ξεχωρίζουν μέσα στο χειμωνιάτικο τοπίο, π. χ. το πορτοκαλί, το ζοηρό πράσινο, το κερασά, το χτυπητό κίτρινο, καθώς και τα ριγέ ή τα καρρώ με μεγάλα σχέδια.

"Η μπλούζες γίνονται σε μεγάλη ποικιλία σχεδίων. Το προτιμότερο σχέδιο και το πιο πρακτικό άλλωστε, είναι το πλεκτό πουλλόδερο από χοντρό μαλλί με ψηλόν γυριστόν γιακά και μακρύα μανίκια. Τα πουλλόδερα αυτά γίνονται μονόχρωμα και με μιά γαρνιτούρα π. χ. μονόχρωμα ή άλλο τι σε διαφορετικό χρώμα, από πέτρο ή τρικό κολλημένα επάνω ή και κεντημένα με μαλλί. Πολλές προτιμούν πουλλόδερα λευκά φορεμένα πάνω από χρωματιστή μπλούζα. Τα πουλλόδερα αυτά μπορεί να είναι κομμά, αλλά και τόσο πρακτικά.

"Εκτός όμως από τα κλασσικά πουλλόδερα, υπάρχουν και η μπλούζες που κλείνουν εμπρός σε έκλαϊρ και γαρνίζονται με τσέπες κολλητές και κουμπιές. "Ο γιακάς ή είναι κλειστός ως επάνω ή σχηματίζει ρεβέρ. "Από μέσα φορεί κανείς ή μιά μάλλινη έσαρπ ή μιά λεπτή μάλλινη μπλούζα με κλειστόν γιακά.

Πολύ πρακτικά είναι τα ζιλέ από χοντρό ύφασμα όμοιο με της φούστας ή του παντελονιού, χωρίς μανίκια σε σχήμα κλασσικό που φοριέται επάνω από ένα λεπτότερο πουλλόδερο με μακρύα μανίκια σε άλλο χρώμα. "Ενα τέτοιο κοστούμι — φούστα κλός και γιλέκο κουμπωτό — είναι πολύ όμορφο και πρακτικό αν γίνη σε σαιμαροσκοϋτι σε χρώμα γκρι ή μπέζ και φορεθί μ' ένα πουλλόδερο σε χρώμα κόκκινο ή πράσινο.

"Υπάρχουν γιλέκα και σε άλλη μορφή, πιο σπόρτ, από δέρμα με μακρύα από ύφασμα μάλλινο ή τρικό.

"Ωραιολάτρη έσαρπα πλεγμένη με το θελονάκι. "Εμπρός σταυρώνει και κλείνει με μιά σειρά από κουμπιά πλεκτά.

που κλείνουν εμπρός με έκλαϊρ. Βεβαίως, τα γιλέκα αυτά είναι πολύ ζεστά, αλλά χάρη στο έκλαϊρ μπορεί κανείς να τα φορή περισσότερο ή λιγώτερο κλειστά και όταν έχει από μέσα μιά λεπτή μάλλινη μπλούζα πλεκτή ή φανελλένια, δεν έχει ανάγκη από κρύο.

"Οσο για τα παντελόνια, αυτά είναι μακρύα και αρκετά φαρδιά, ώστε να αφήνουν κάθε ελευθερία στα γόνατα και στους αστραγάλους σουρώνουν και κουμπώνουν σφιχτά. "Η μάλλινες κάλτσες έρχονται από πάνω και διπλώνουν με χάρη. "Υπάρχουν όμως και παντελόνια σε σχήμα κυλόττας που δένουν στις γάμπες με κορδόνια και φουσκώνουν πάνω από το γόνατο.

"Εκτός όμως από τα κοστούμια με παντελόνι, συνηθίζονται πολύ και η φούστες και η φούστες - κυλόττες. "Η φούστες γίνονται από καμπαριντίνα ή σαιμαροσκοϋτι ή άλλο μάλλινο ύφασμα και γίνονται κοντές ως το γόνατο, φοριούνται δε με χρωματιστές μάλλινες κάλτσες κεντητές ή ριγωτές, που δίνουν εξαιρετικά νεανική εμφάνιση στην σιλουέττα.

"Οσο για τα συμπληρώματα της τουαλέτας, αυτά παίζουν σπουδαίο ρόλο στην εμφάνιση. Γίνονται σε χρώματα χτυπητά και πρέπει να είναι πρωτίστως ζεστά και θολικά. "Ως καλύμματα του κεφαλιού, εκτός από τους γνωστούς κούκους και τα μπερέ, συνηθίζονται πολύ τα καπυσσόν που γίνονται ή από τρικό ή πλεκτά με το χέρι από μαλλί.

Τα καπυσσόν αυτά συνεχίζονται σε έσαρτες που δένονται στον λαιμό, είναι δε πολύ χαριτωμένα και πρακτικά, γιατί πρώτον μὲν κρατούν ζεστά τα αυτιά και τὸν λαιμό, διπλώνονται δε εύκολάτα και χώνονται στην τσέπη. Τα καπυσσόν αυτά γίνονται σε χρώματα χτυπητά, συνδυάζονται δε με το χρώμα από τα γάντια και τις κάλτσες. Πολλά κεντιούνται με μαλλί ή με λεπτές μάλλινες λαυρίδες και παρουσιάζουν χαριτωμένα σχέδια, λουλούδια, ζωάκια κτλ. Τα σχέδια αυτά επαναλαμβάνονται στα γάντια και πουλλόδερα.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΕΛΑΤΕΣ

Προσπαθήστε να εύκολύνετε όσο το δυνατόν την εργασία του γιατρού, τὸν ὁποῖον συμβουλευθεθε, εἴτε ὅταν τὸν καλῆτε στὸ σπίτι σας, εἴτε ὅταν τὸν ἐπισκέπτεσθε στὸ ἱατρεῖόν του. "Αν εἰσθε σεις ἀσθενής, μὴ τοῦ κρύβετε τίποτε, ὅτε τὴν ἡλικία σας, ἢ ὁποῖα παίζει σπουδαῖο ρόλο στὸν καθορισμὸ μῆς ἀσθενείας, οὔτε τις προηγουμένως ἀσθενείας σας, οὔτε τις θεραπεῖες ποὺ ἀκολουθήσατε. "Εννοεῖται πως αὐτὰ πρέπει νὰ γίνονιν με σαφῆνεια, συντομία καὶ χωρίς περιτολογίες ποὺ μποροῦν νὰ κορρῶσουν καὶ νὰ μπερδεύουν τὸν γιατρό.

"Αν καλῆτε τὸν γιατρὸ στὸ σπίτι σας, φροντίστε νὰ τὸν πληροφορήσατε κατ' ἀρχὴν περὶ τίνος πρόκειται. "Ετσι θὰ ξέρη τί ἐργασία καὶ τί φάρμακα πρέπει νὰ πάρη μαζί του καὶ δὲν θὰ χάσετε πολὺτιμὸν καιρὸ.

"Αν καλῆτε τὸν γιατρὸ στὸ σπίτι σας, φροντίστε νὰ τὸν πληροφορήσατε κατ' ἀρχὴν περὶ τίνος πρόκειται. "Ετσι θὰ ξέρη τί ἐργασία καὶ τί φάρμακα πρέπει νὰ πάρη μαζί του καὶ δὲν θὰ χάσετε πολὺτιμὸν καιρὸ.

"Η Δις ΔΙΑΝΑ

Μόλις παρελήφθησαν τὰ
ἐκλεκτότερα ἀρώματα
ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον

GUERLAIN
CARON
WURTH
LANVIN
VIGNY
CHANEL
CIRO
SCHIAFFELLI
M. ROCHAS
H. UBIGANT
FLOHEL
PATOU

MOLYNEUX
CRENOVILLE
BIEN-ETI
BURJOIS
LENTHERIC
MILLOT
VENDON
CHERIGAN
D'ORSAY
LELONG
MOLYNARD
COTY

Ἐπίσης ὅλα τὰ περίφημα
προϊόντα τοῦ Οἴκου ARDEN

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ
ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

BODOL

Παρκετινή ρευστή Ἑλβετική ἐφεύρεσις.
Χρήσις ἀπλουστάτη δι' οἰονδήποτε πά-
τωμα ἢ μωσαϊκόν.
Δὲν θέλει οὔτε τρίψιμο οὔτε βούρτσισμα.
Δὲν γλυστρᾷ.
Χρησιμοποιεῖται ἐπίσης διὰ λουστράρι-
σμα.
Ἐπίπλων, Μουσικάδων, Πρεθηκῶν, Θυ-
ρῶν κτλ. μὲ θαυμάσια ἀποτελέσματα.
Ζητήσατε πληροφoρίας.

Τηλέφ. 54-238

I. N. ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΗΣ
ΣΩΝΙΕΡΟΥ 17

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ
ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
ΓΙΓΙΝΗΣ, ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΚΑΙ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
Γ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Πητροπόλεως Ὑπατίας 1
Τηλ. 26-389. ΑΘΗΝΑΙ

ΑΡΟΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΚΑΙ ΔΡΟΣΕΡΟ ΣΑΝ ΤΑ ΛΟΥΣΤΡΑ

Αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα ἔχου-
σιν ὁσμὴν μετὰ τὴν χρῆσιν τῆς ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ. Ὁ ἐνεργητικὸς ἀναζωογονεῖ ἀμέσως
εισδύει εἰς κάθε κοιλότητα καὶ ἀνα-
δυναμίζει συντόμως τὰ κίτρινα καὶ
καταστρέφει καὶ ἀποβάλλει τὰ ἐπι-
μικρόδια, τὴν αἰτίαν τῆς κακοσμίας.
Δοκιμάσατε τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ καὶ πα-
σατε πόσο δροσερὸ καὶ καθαρὸ
κατόπιν τὸ στόμα σας.

ΔΑΜΠΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ ΤΗ ΚΟΛΥΝΟΣ

ΚΟΛΥΝΟΣ
H ANTIPIPOPO
ΟΔΟΝΤΟΚΡΗΜΑ

Ἀπλίκ, πλαφονιέρες, πο-
λύφωτα ὅλων τῶν εἰδῶν

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ἑλληνικὰ καὶ εὐρωπαϊκὰ
Μεγάλῃ ποικιλίᾳ
Τιμαὶ ἐξαιρετικαὶ
ΜΙΖΡΑΧΗ
ΚΑΛΑΜΩΤΟΥ 10 Α

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΒΟΥΔΔΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 30)

...Ὡς ἐκδίκησιν τοῦ σὸν ἱερόσυλο.
...Ὁ λευκὸς κύριος γὰρ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ συρφετὸ τῶν
ἱερέων νὰ τὸν κυνηγήσῃ, ἀρχίσει νὰ πυροβολῇ μὲ τὸ πι-
στόλι τοῦ κι' εἶται γλύτωσε, ἀνέθηκε καὶ φύγαμε. Μὰ ὁ
συντροφὸς τοῦ ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ἱερέων, οἱ ὅποιοι
τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν βασάνισαν φρικτὰ!
...Ὡς ἐκδίκησιν τῆς φυγῆς καὶ ἀνάμεσά σ' αὐτὴν χειρότερες
κακοτοπιὰς τῆς Κίνας. Θυμᾶσαι τὸ ταξίδι μας στὴν Ἀγ-
γλία. Ἀπὸ τότε ἡσυχάσαμε, γλυτώσαμε, γινήκαμε κι'
ἐμεῖς πλούσιοι. Τὸ μεριδιό μου δὲν τὸ σπατάλησα, γι'
αὐτὸ δούλευα τόσον καιρὸ. Γιὰ νὰ τ' ἀφήσω σὲ σένα. Τὸ
ἴδιο νὰ κάνῃς κι' ἐσύ. Μέσα στὸ κουτί ὅμως πού θὰ ἔβρῃς
τὸ θησαυρὸ μου, ὑπάρχει κι' ἓνας μικρὸς ἑυέλινος Βούδ-
δας. Αὐτὸς μ' ἔσωσε. Ἐγὼ κάνεις λοιπὸν τάξιμο νὰ πᾶς
νὰ τὸν καταθέσῃς στὰ πόδια τοῦ Μεγάλου Βούδδα στὴν
Καλκούτα. Τότε θὰ ἡσυχάσω κι' ἐγώ. Ὁ πατέρας μου
πέθανε. Σὲ λίγο καιρὸ πέθανε καὶ ὁ λευκὸς κύριος, ὁ
Σέρ Ἀρτουρ Μάκκινσον. Ἐξετέλεσα λοιπὸν τὴν ἐντολὴν
τοῦ πατέρα μου. Τότε μὲ ἔβρῃκατε σεῖς καὶ μὲ πήρατε
στὴν ὑπηρεσίαν σας».

...Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ ἱστορία τοῦ μεγάρου ἐκεῖ-
νου καὶ τοῦ Σέρ Ἀρτουρ, ὁ ὁποῖος γλύτωσε ἀπὸ τὴν
ἐκδίκησιν τοῦ Βούδδα, θυσιάζοντας τὸ συντροφό του. Κι'
ὅλα τὰ ἑκατομμύρια τοῦ, κι' αὐτὰ πού ἔχουν οἱ ἀπόγονοί
τοῦ προέρχονται ἀπὸ τὴν περιπέτεια πού σὰς διηγήθηκα.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ... ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 6)

Πάντως τὰ χειρόγραφα — τὸν τινίζουμε αὐτὸ — ὑπῆρ-
χαν. Ἡ ἐργασία εἶχε γίνῃ.

Ἀποδείξῃς τὸ εὐρεθὲν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Νικ.
Βέη χειρόγραφο τοῦ Νικηταρά, τὸ ὁποῖον καὶ ἐξεδόθη
πρὸ ἐτῶν.

Τί ἔγιναν τὰ ὑπόλοιπα χειρόγραφα;
Εὐχὴς ἔργον θὰ ἦταν νὰ εὐρεθοῦν καὶ νὰ δημοσιευ-
θοῦν.

Ἐπὶ χρόνῳ ὁ Τερτσέτης ἐχρημάτισε ἔφορος τῆς Βι-
βλιοθήκης τῆς Βουλῆς. Ἐργάσθηκε γι' αὐτὴν κι' ἐμώ-
θησε μεγάλως γιὰ τὸν πλουτισμὸ τῆς. Κάθε χρόνον δέ,
στὴν 25 Μαρτίου, ἐκφώνουσε καὶ τὸν πανηγυρικὸ τῆς
ἡμέρας, πρὸ πυκνοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου. Οἱ πε-
ρίφημοι αὐτοὶ λόγοι τοῦ — οἱ περισσότεροι — τυπώθη-
καν κι' ἐκυκλοφόρησαν σὲ φυλλάδια, σπάνια σήμερα
καὶ περιζήτητα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ο ΚΕΜΑΛ ΑΤΑΤΟΥΡΚ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 33)

Καὶ στὴν μητρικὴ αὐτὴν εὐλογία ἀπέδιδε ὁ Κεμάλ τὴν
ἐπιτυχία του. Ἀργότερα, ὅταν ἀνηγέρθη στὴν Σταμπουλ,
μὲ δημοσίον ἑταῖον, ἕνα ἀγαλμα τῆς Δημοκρατίας, ὁ Ἀ-
τατούρκ εἶπε στὸν γλύπτη νὰ τῇ δώσῃ τὰ χαρακτηριστι-
κὰ τῆς μητέρας του, — τῆς ταπεινῆς γυναικούλας πού
ἀναιρετοῦν κατόπιν νὰ κἀν τὸν γυιὸ τῆς χότζα!...

Ἐντελὸς διαφορετικὸς τύπος ἦταν ἡ Λατιφὲ Χανούμ,
ἡ σύζυγος τοῦ Κεμάλ. Γεννήθηκε στὴν Σμύρνη καὶ ἦταν
κόρη ἑνὸς πολυεκατομμυριούχου ἐμπόρου σὺκων, πού
τῇ ἔδωκε εὐρωπαϊκὴ μόρφωσι. Σπούδασε σὲ σχολὴν κα-
ρναβαίων καὶ εἶχε γκουβερνάντα μιά Ἀγγλίδα. Κατὰ
τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου, θρικότανε στὴν Ἑλβετία,
σπουδάζοντας φιλοσοφίαν στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βέρνης.
Συνθε δέκα γλώσσας, σχετίσθηκε μὲ διεθνεῖς ἐπιστα-
τικὸς κύκλους — καὶ ὅταν ξαναγύρισε στὴν Σμύρ-
νη, μὲ τὴν ὑπογραφήν τῆς ἀνακωχῆς, ἐφλέγετο ὁλόκληρη
στὴν ἐπαναστατικὴν ἰδέαν.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνεταί λόγος γιὰ
τὸν Μουσταφᾶ Κεμάλ. Ἡ Λατιφὲ ἐνθουσιάστηκε μὲ τὴν
ἰδέαν μορφῆς τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ. Ἀφῆσε τὴν ἀνέ-
λκην τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ τῆς καὶ πῆγε νὰ ἔβρῃ τὸ εἶδω-
λόν της στὰ βουνὰ τῆς Ἀγκύρας. Βρῆκε τὸν Κεμάλ μόνο,
ἡδὼν ἀπογοητευμένο. Καὶ οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ τὸν
ἔβλεπον ἐγκαταλειμμένον, ἐπειδὴ φοβήθηκαν μήπως κατα-
στρεφῇ τὸν λαόν του. Ἦταν στρατηγὸς χωρὶς στρατό, —
χωρὶς χρήματα, χωρὶς ἐλπίδες.

Ἡ Λατιφὲ προθυμοποιήθηκε νὰ τοῦ διεθέσῃ τὴν κολ-
οσσὴ περιουσίαν τῆς, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ σχέδιά
αὐτοῦ. Συγχρόνως ἀρχίσει νὰ τοῦ ἐκθέτῃ καὶ τὴς ἀτομικὰς

τῆς γνώμης γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀναγέ-
νησιν τῆς Τουρκίας. Ὁ Κεμάλ τὴν ἀκούει χαμογελών-
τας. Διασκεδάει υπερβολικὰ μὲ τὴν τόλμην καὶ τὸ θάρ-
ρος τῆς γοητευτικῆς αὐτῆς κοπέλλας... Σὲ μιὰ στιγ-
μὴν, μάλιστα, φάνηκε τόσο... ἐνοχλητικὸς, ὥστε ἐκείνη ἐση-
κώσε ἀπειλητικὰ τὸ μαστίγιό της καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐρωμένη σου, ποτὲ ! Γυναίκα σου, ἴσως !
Καὶ ἔγινε πράγματι γυναίκα τοῦ καὶ πολὺτιμος σύν-
τροφός του.

Στὰ 1924, ἡ Λατιφὲ ἔμπαινε, χωρὶς φερετζέ, στὴν
Κωνσταντινούπολιν, στὸ πλευρὸ τοῦ νικητοῦ συζύγου τῆς.
Καὶ τὴν ἐπομένη, ἐπιθεωροῦσε τὸν τουρκικὸ στρατό,
σάν στρατηγίνα ! Οἱ Τούρκοι τὴν εἶχαν ἀποθεώσει. Μὰ
ἡ Λατιφὲ δὲν ἦταν εὐτυχισμένη στὸν ἰδιωτικὸ τῆς βίον.
Ζήλευε τρομερὰ τὸν ἑνδοξο ἄνδρα τῆς — καὶ μὲ τὸ δίκην
τῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον... Τὸ γεγονὸς, ἐν πάσῃ περι-
πτώσει, εἶναι ὅτι δύο χαρακτήρες τόσο ὁρμητικοί, τόσο
ἡφαιστειώδεις, δὲν θὰ μπορούσαν ποτὲ νὰ συμφωνήσουν.
Καὶ ἐν τέλει, χωρίσανε ἡρεμὰ σάν δύο καλοὶ φίλοι...
Ἐντέλει, ἀπὸ λίγον καιρὸ, ἡ Λατιφὲ ξαναπαντρεύθηκε
στὸ Βερολίνο. Ἡ γυναίκα τῆς Τουρκίας προσφέρουν μὲ
συγκίνησιν μέχρι σήμερα τ' ὄνομά της, γιὰτὶ σ' αὐτὴν
ἀφιέλου κατὰ μέγα μέρος τὴν χειραφετήν τους.

Ὁ Κεμάλ δὲν ξαναπαντρεύθηκε. Υἱοθέτησε ὅμως πολ-
λὰ κορίτσια. Τὸ πιὸ ἀγαπημένο του, ὑπῆρξε ἡ διάσημος
ἀεροπόρος Σαχίμπι Γιοξέν, ἡλικίας σήμερα εἴκοσι δύο
ἐτῶν. Λίγες μέρες πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ τῆς ἀπέμεινε τὸ
ἀνώτατο παράσημο τῶν Ἀδελφάντων Περικλῆ. Καὶ
τώρα, κρατεῖ ἡ σκέψις νὰ τῇ ἀναθέσῃ τὸ ὑπουργεῖον
τῶν Στρατιωτικῶν.

Δὲν ἔχουν, λοιπὸν, δίκην ἡ γυναίκα πού λατρεύουν
τὸν Κεμάλ Ἀτατούρκ ; MYRIAM HARRY

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΚΟΡΗ ΤΟΥΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 26)

δὲν ἔκανε ποτὲ λόγον στὴν μητέρα της γιὰ τὴν ἱστο-
ρίαν αὐτήν, ἀφοῦ δὲν ἀποφάσισε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πρω-
τεύουσαν καὶ ν' ἀφήσῃ μόνῃ τῇ τὸ παιδάκι της...

Ποτὲ δὲν θὰ μάθαιναν οἱ γέροι τί ἔγινε, οὔτε καὶ τ'
ὄνομα ἐκείνου πού παρεπλάνησε τὴν κόρη της. Ὡστό-
σο, ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ προτίμησε νὰ ὑποστῇ τὴν συνέ-
πειαν τῆς ἀτιμώσεώς της παρά νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ παιδί της.

Μιά σκέψις πέρασε ἁφαντικὰ ἀπὸ τὸ μυαλό τῆς κυρίας
Λεμερέ. Τί ἦταν τὸ παιδί αὐτό ; Ἀγοράκι ἢ κοριτσάκι;
ἔχει τὸ κουράγιο νὰ πάρῃ τὴν ἐφημερίδα καὶ νὰ ξανα-
διαβάσῃ μόνῃ τῇ τὴν εἰδησίην. Ἡ ἐφημερίδα ἔγραφε «ὁρέ-
φος», χωρὶς νὰ προσδιορίσῃ τὸ φύλον... Καὶ τὰ τυπωμέ-
να γράμματα θύμισαν τόσα πολλὰ στὴν μητέρα, ὥστε
πέταξε τὸ φύλλον κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀνδρός τῆς.
Ἐκλαψαν καὶ οἱ δύο μαζί, χωρὶς νὰ θάβουν λέξι
ἀπὸ τὸ στόμα τους. Δὲν εἶπαν τίποτα γιὰ νὰ κρίνουν, νὰ
καταραστοῦν ἢ νὰ οἰκτιροῦν τὴν νεκρήν...

Σὲ λίγο, ἡ κυρία Λεμερέ σηκώθηκε πρῶτῃ καὶ ἀνέ-
θηκε στὸ ἀπάνω πάτωμα. Πέρασε κάμποση ὥρα, χωρὶς
νὰ φανῇ. Ὁ ἀντρας τῆς, ὅμως, δὲν μπορούσε νὰ ὑποφε-
ρῇ τὴν μοναξιά σὲ τέτοιες στιγμῆς. Ἀκούει τὴν γυναι-
κα του νὰ πηγαίνει ἐκεῖ ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ. Κι' ἀποφάσισε ν'
ἀνέβῃ καὶ αὐτὸς νὰ δῇ τί κάνει. Τὴν ἔβρῃ
καὶ νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν βαλίτσαν τῆς. Τὰ συρτάρια τοῦ κοί-
μου ἦσαν ἀνοιχτά, ἔνω — κάτω...

— Τί κάνεις αὐτοῦ ; τὴν ρώτησε.
Ἐκείνη γύρισε τὸ κεφάλι τῆς καὶ τοῦ ἔβριξε ἕνα πα-
ράξενον βλέμμα.

— Δὲν κατάλαβες ἀκόμα ; ἀποκρίθηκε. Ἐτοιμάζω τὰ
πράγματά μας... Μόλις προλαβαίνουμε τὸ τελευταῖον
τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι. Πρέπει νὰ εἰσέλθῃ ἐκεῖ ἐγκαίρως,
νὰ φροντίσουμε γιὰ τὴν κηδεὶάν της... Ἐξ ἄλλου, μὴν
ἐρχνὰς καὶ τὸ παιδί... Ἐγὼ ἐγὼ σὲ τί χεῖρα θοίσκεται
τώρα ; Δὲν θέλω νὰ μὲ οὐ τὸ ἀρρωστήσουν...

Καὶ ὁ Λεμερέ εἶπε καὶ αὐτός:
— Θυμήθηκα ὅτι ἔχουμε φυλαγμένη στὴν σοφίταν καὶ
τὴν κοινὰ τῆς Ἀννέτας... Πηγαίνω νὰ τὴν κατέβω
μιά στιγμὴ... Θὰ τὴν περάσουμε ἕνα χεῖρ λαδομπογιὰ
καὶ ἂν εἶναι σάν καινούργια...

Τὰ ἰάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάγουλά της.
Ὡστόσο, ἕνα ὥρὸ χαμόγελο μισάνοιγε τὰ χεῖλη της
μὲ τὴν σκέψιν ὅτι δὲν θὰ ἔμειναν ἔρημοι καὶ ἀλομόναχοι
στὰ γεράματα τους καὶ ὅτι θὰ εἶχαν κοντὰ τους τὸ ἐγ-
γονάκι τους, νὰ τοὺς θυμίσῃ τὴν ἀλλήν, τὴν νεκρήν, τὴν
Ἀννέταν τους !... JEANNE LEUBA

Διόρ και Σουαβέλλας
Ανδρικά και Γυναικεία
Τόιας μας Παραγωγή

Δ Φ Ο Ι Λ Α Μ Π Ρ Ο Π Ο Υ Λ Ο Ι

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

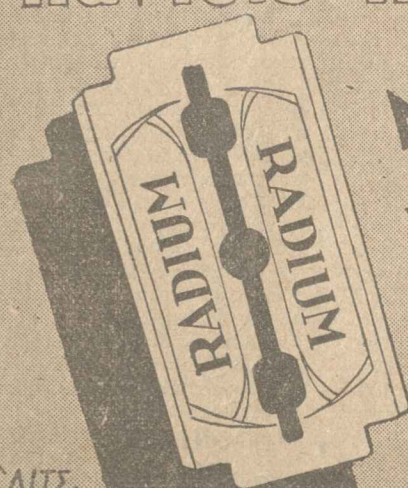
Επί 16ετίαν επιμελητής
της ιδιαιτέρας Κλινικής του
καθηγητού κ. Γ. Φωτεινού,
δέχεται έδω Κεφαλληνίας
και Τεγέας 1.

Ωραι 8-11 και 4-5
Αριθ. Τηλεφ. 80.215

Ο Βορονάφ των παλαι-
ων φορεμάτων είναι αι
Γερμανικαί Βαφαί «ARTI».

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Ραδιόφωνον
μάρκας PHILCO εις άριστην
κατάστασιν και τιμήν εύκαι-
ρίας. Πληροφορία παρ' ημίν.

Πάντοτε Πρώτη
ΝΕΟΝ ΣΧΗΜΑ
ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΒΕΛΤΙΩΣΗ

Η λάμπα RADI-
um εφαρμόζεται εις
είδη τας ευ-
κάς μηχανάς
ου και νέου

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ ΣΚΥΡΙΑΝΕΣ - ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΕΠΙΠΛΑΣΕΙΣ
ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ ΣΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΩΛ ΕΤΟΙΜΑ ΤΑ ΙΟΚΟΜΜΑΤΙΑ ΑΠΟ 3 ΧΙΛ.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ 2. Τηλ. 54-737 ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑΙ
Σκυριανές δραχ. 7.500 και
Βυζαντιναι 16.400, Αγγλικαί
και 28.000 τα 10 κομμάτια

Ωραιότερες αποχρώσεις
λίζουν το χρώμα που επιθυμ

α) FLAME 'Αποχρωεις νεανικών χείλε-
β) LIGHT (άνοικτον) Ζωηρά αρμονικα
αποχρωεις αίματος.
γ) MEDIUM (μεσαίον) Μια πολυ επιτυχής
κατάλληλος δι' όλας τας όψεις.
δ) RASBERRY Μια έκτυπτική και ροση
χρωεις κατάλληλος διά μελαχρο-
Διαρκής παρακαταθήκη και αποκλειστική
Ι. Π. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ
Αποθήκη ψιλικών και ειδών πολυτε-
ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 9 & 11 ΑΘ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ
Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45 ΑΡ. ΤΗΛ. 25-515

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ
ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ
ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
καταστήματα περιφέρειας Αθηνών - Πειραιώς
προς εύκολαν του κοινού.
ΕΝΤΡΙΚΟΝ έδω Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ
ΑΘΗΝΩΝ, έδω Πατησίων αριθ. 163.
ΥΨΕΛΗΣ, έδω Κυψέλης, αριθ. 86.
ΑΛΙΘΕΑΣ, Λεωχάρους - Θησέως αριθ. 110.
ΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, έδω Εϋτυχίδου
ΒΑΡΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομικαλή και Καλλι-
δρμίου.
ΑΚΑΚΑΣ, έδω Καπνικαρέας αριθ. 37.
ΑΛΩΝΟΥ, έδω Συρράκου, πλησίον σταθμού
Π.Α.Π. - Σ.Ε.Κ.
ΑΡΑΜΕΙΚΟΥ, έδω Πειραιώς 79 πλησίον Λαχα-
ναγοράς
ΑΘΗΣ, έδω Αριστοτέλους 15α.
ΑΡΩΝ, έδω Καρυσίας 31.
ΑΡΝΩΝ, έδω Αχαρνών 114.
ΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, έδω Αχελώου και Αλατσατών
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΕΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρής Στοας αριθ. 55.
ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, έδω Αγ. Διονυσίου και Ψα-
ρών.
ΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Αντιχείας 2.
ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
αναλλασσόμενοι με το πλησιέστερον συνοικια-
παράρτημά μας αποφεύγετε τα έξοδα και την
εργασίαν της μεταβάσεως εις το κέντρον.

500-1000 δρχ. αρκούν να
διακοσμήσετε το δωμάτιόν
σας σύμφωνα με το γούστο
σας, με χαρτί ταπετσαρίας.

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5

ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΧΡΗΣΤΙΝΑ

Μητροπόλεως 14α, Τηλ. 25.733
Ιδιαίτερον νυκτερινόν τμήμα κοπτικής λειτουρ-
γεί διά τας εργαζομένας 9-10 μ.μ.
ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ

